

Ki vagyok én?

(Regény)

Írta:

V. Pócsay Rozika
e-mail: v.p.rozika@gmail.com

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET	
BEMUTATKOZÁS	
MÁSODIK FEJEZET	
HAGYATÉKI TÁRGYALÁS	
HARMADIK FEJEZET	
CSÁRDÁS CSILLA	
NEGYEDIK FEJEZET	
A NAPLÓ	
ÖTÖDIK FEJEZET	
ÁRVA BABETT	
HATODIK FEJEZET	
VÁRATLAN TALÁLKOZÁS	
HETEDIK FEJEZET	
TITKOSÍTOTT MAPPÁK	
NYOLCADIK FEJEZET	
A HAJLÉKTALAN NŐ	
KILENCEDIK FEJEZET	
SZENZÁCIÓS ÖTLET	
TIZEDIK FEJEZET	
A KLUBBAN TÖRTÉNT	
TIZENEGYEDIK FEJEZET	
A KÖZÖS NYARALÁS	
TIZENKETTEDIK FEJEZET	
FENN A JÁNOS-HEGYEN	
TIZENHARMADIK FEJEZET	
A MÁSNAPBA CSÚSZÓ, ROMANTIKUS ESTE	
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	
BOLDOGSÁGBAN TÖLTÖTT KÉT NAP	
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	
ELVIRÁNÁL	
TIZENHATODIK FEJEZET	
ELVIRA MAGÁNNYOMOZÓT FOGAD	
TIZENHETEDIK FEJEZET	
KÁRPÁTI CSONGOR	
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	
KARÁCSONY MÁSKÉPP	
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	
CSONGOR AZ ÖNZETLEN, JÓ BARÁT	
HUSZADIK FEJEZET	
KÉNYSZERDÖNTÉSEK	
HUSZONEGYEDIK FEJEZET	
A KÓRHÁZBAN	
HUSZONKETTEDIK FEJEZET	
A FŐORVOS MEGLEPETÉSE	
HUSZONHARMADIK FEJEZET	
AZ EMBRIÓ FEJLŐDÉSI SZAKASZAI	
HUSZONNEGYEDIK FEJEZET	
CSONGOR VALLOMÁSA	
HUSZONÖTÖDIK FEJEZET	
VÉGRE ITTHON!	

ELSŐ FEJEZET BEMUTATKOZÁS

1.

Tátrai Babett - a csinos, intelligens, huszonnégy éves történelem, angol szakos középiskolai tanárnő - magányosan sétált a gimnázium melletti parkban. A huszonnégy évig felhőtlen boldogságban élő tanárnőnek két éve feldolgozhatatlan tragédiát kellett átélnie. Örökre elhagyta őt az egyetlen ember, az anyukája, aki neki a családot jelentette. Súlyos rákbetegsége vetett véget a gondtalan életnek. Halála nem érte váratlanul, hiszen hónapokig ápolta őt. Hiányát és az űrt, amit maga után hagyott, mégis képtelen volt elfogadni, beletörődni abba, hogy egyik napról a másikra kell felnőtté válnia. Pedig, ha akarta, ha nem, egyszerre szakadt nyakába mindaz, amiket addig édesanyja egyedül cipelt a vállán.

Minden szabad percében, így ebben az órában is, élménydús és boldog gyerekkorának emlékeit idézgette vissza. Velük enyhítette gondterhelt napjait, lelke mélységes fájdalmát. Nem egyszer kellett emiatt erőszakot alkalmazni elgyötört agyán, lelkén, de kényszerítette rá magát. Hivatása kötelezi erre. A pedagógus nem mehet gyerekek közé kisírt szemekkel, depressziós hangulatban.

Pedig a mindennapi gondok bizony sokszor keserítették el. Gyötrődésében sutának, tehetetlennek érezte magát a zord világban. Akarta vagy sem, szembesülnie kellett a megoldhatatlannak tűnő feladatokkal, mit jelent előteremteni a megélhetésére, lakás rezsiköltségének fedezetére a pénzt.

Saját mikrokörnyezetét anyukája haláláig is neki kellett rendben tartania, de hol volt az a ház és környezetéhez képest, amit magára maradván legnagyobb igyekezettel is csak hétvégén tudott beleszuszkolni idejébe.

A két évben értette meg, anyukája miért ragaszkodott minden áron ahhoz, hogy ő főzzön. Így lényegesen olcsóbban jöttek ki a havi kiadásokkal. Próbálja követni a mintát, de nagy sikerélménye nincs, mert vagy a főzésben aprózódik el az ideje, vagy a takarításban. Fogalma nem volt, anyukája hogy csinálta mindezt úgy, hogy ő ebből semmit nem vett észre.

Mindig megvolt mindene. Soha semmiben hiányt nem szenvedett. Szép ruhái voltak, játéakai között megtalálhatóak voltak mindig a legújabbak. Moziba, kirándulni jártak. Sőt, nyolcadikos kora óta kéthavonta mentek a királyvári színházba, ahova anyukája halála óta egyszer sem jutott el, mint ahogy nyáron a Balatonhoz sem, ahol megtanult úszni, vitorlázni; vagy télen a Bükkbe, ahova síelni mentek havas hétvégeken. Jó érzéssel gondolt rá, nincs az országnak olyan tája, ahol ő ne járt volna. Nem fért a fejébe, minderre hogyan teremtette elő anyukája a rávalót, hogy volt ennyi ideje, amikor ugyanúgy hivatalban dolgozott, mint mindenki más.

Amióta anyukája elhagyta, teljesen magányosan él a világban. Furcsa párost alkottak ők ketten. Egymáson kívül másra soha nem számíhattak - állapította meg már nem egyszer. Ketten voltak egy család. Körülöttük nem nyüzsögtek sem rossz, sem jóindulatú rokonok.

Óvodáskorában tűnt fel, hogy minden gyereknek van apukája, vannak nagy- és keresztszülei, de vannak unokatestvérei, akikkel játszani lehetett. Be kell vallania, ők is hiányoztak az életéből. Faggatni kezdte anyukáját, hol az apukája? Hol vannak a nagyjai, a keresztnmamája és hol vannak az unokatesói? Anyukája ilyenkor ölébe vette, simogatta, és sóhajtozva annyival zárta rövidre kíváncsiságát, apukájáról nem tud semmit, eltűnt az életükből. A

rokonaik messze élnek, ők nem kíváncsiak rájuk. Bár rosszul esett neki, hogy létezik olyan apuka, aki nem kíváncsi a gyerekére, de beletörődött, mert tudta, nem egy óvodástársának van ilyen rossz apukája.

Tizenhat éves kora körül kezdte ismét komolyan foglalkoztatni a kérdés. Ekkor olyan történt, ami miatt nem is hagyhatta volna figyelmen kívül. Az egyik osztálytársa megharagudott rá, amiért nem adta oda lemásolni a házi feladatát. Mérgében azt vágta a fejéhez, anyukájától tudja, neki azért nincsenek rokonai, mert zabigyerek. Anyukája szégyenében menekült el a családjától.

Szívébe hasított ugyanaz a bénító érzés, ami akkor. Zabigyerek. Fogalma nem volt, mit jelenthet ez. Szörnyű volt. Bénultságából ocsúdva, kirohant a vécébe, és heves zokogás lett úrrá rajta. Ijedten húzta össze magát, amikor osztályfőnöknője átfogta a vállát. Faggatta, mi a baj, miért nem megy be az órára? Sokára tudta csak elmondani, mitől borult ki annyira. Aranyos volt Elvira néni, mert nem csak vigasztalta, de meg akarta róla győzni, Zsuzsa csak gonoszságból mondhatott ilyet, mert ha igaz lenne, erről neki is tudnia kellene. Ez némileg megnyugtatta, de nem tudta kivenni Zsuzsa szavait a fejéből.

Napokig gyötrődött, mire végre anyukája elé mert állni gondjával. Ekkor is, mint kicsi korában, az ölébe vonta, simogatta, puszilgatta, és azt kérte tőle, ne higgyen el mindenféle butaságot, amit hall. Az emberek gonoszak, és kitalálnak mindent. Higgye el, ő jót akar neki. Ha zabigyerek lenne, az ő leánykori nevét viselné. A rokonokkal kapcsolatban már nehezebb a dolga, mert múltjukban vannak olyan tényezők, amiket ő talán még meg sem értene. Heves követelőzésére belefogott a történetbe.

*

„Árvaházban nőttem fel. Hogy miért, azt csak akkor tudtam meg, amikor nagykorúként kikerültem onnan. Rossz gyerekkorom volt. Nehezen éltem meg, hogy engem soha nem látogat senki, nem érdeklődik utánam senki, soha nem kapok csomagot, de még egyetlen sor levelet sem. Annál is inkább fájt, mert egyedüli gyerek voltam ilyen körülményekkel. Minden alkalommal sírógörcsöt kaptam, ha valakihez jöttem vagy csomag, levél érkezett valakinek. Sok-sok napot töltöttem emiatt a betegszobában. Itt még rosszabb volt, mert mással sem tudtam foglalkozni, mint ezzel. Tizennyolc éves voltam, amikor el kellett hagynom az intézetet. Dolgozni kezdtem, mellette tanultam. Az esti gimnáziumban ismerkedtem meg Gedeonnal. Ő huszonöt, én tizennyolc éves voltam. Nem kísérgetett évekig, három hónapon belül feleségül kért. Hozzámentem. Ő azonnal babát követelt, ami ellen tiltakoztam, mert be akartam fejezni a gimnáziumot. Emiatt sokat veszekedtünk.

Közben az unszolására keresni kezdtem a szüleimet. Apámnak nyoma veszett, anyámat pedig egy idegpszichológusban találtam meg. Az orvos tájékoztatása szerint majdnem belehalt a szülésbe. Több hónapos kóma után tért magához. Idegileg összeomlott, úgy került hozzájuk. Évekig semmire nem emlékezett. Amikor rátaláltam, már fel-felbukkant fejében múltjának egy-egy foszlánya. Folyton ezekről beszélt, ha egyáltalán megszólalt. Az orvos azt remélte, jelenlétemmel visszakaphatja a múltját. Eleinte rám sem nézett. Tiltakozott ellene, hogy neki gyereke lenne. Pár hónap után kezdett derengeni neki, tényleg állapotos volt, és nagyon várta, hogy a babáját a karjában ringathassa, de határozottan állította, az a baba nem született meg. Hogy meggyőzzük, meg kellett csináltatni a DNS-vizsgálatot, ami fehéren feketén igazolta, a lánya vagyok.

Ekkor Gedeon tiltakozása ellenére elintéztam, hogy magunkhoz vehessük. Ettől kezdve vált pokollá az életem, mert anyámat egyetlen órára nem hagyhattuk felügyelet nélkül. Kénytelen voltam otthon maradni vele. Gedeon közölte, nem hajlandó a továbbiakban anyám gyógyszerre költeni a keresetét. Tudtom nélkül jelentette be a tanácsnál, hogy válunk, és anyámnak

meg nekem szükséglakást igényelt, amit két héten belül meg is kapott. Nemes egyszerűséggel, mintha azt mondta volna, készítsek reggelit, bejelentette, elköltöztet bennünket az új otthonunkba. Majdnem rosszul lettem, mert elképzelni sem tudtam, mi lesz velünk. Anyám nyugdíja hideg vízre alig volt elég. A gyógyszereket nem tudtam kiváltani, azt a kevéske lakbért sem tudtam fizetni, amit ott kellett volna. Anyámat nem vették vissza az ideggyógyintézetbe, a nélkülözést nem bírta, egy hónapon belül meghalt, én pedig teljesen fizetéseképtelenné váltam, az utcára kerültem.

Közben megszületett te. Szégyelltem a hajléktalanságomat, rólad feltétlenül gondoskodni akartam. Összekaptam magamat, munkába álltam. Mivel biztos jövedelmem lett, a tanács szükséglakást adott. Azt hittem, végre révbe jut az életem, de a hajléktalantársak állandóan a nyakamra jártak. Ott akartak rendszeresen fürdeni, mosni és meleg kaját követeltek tőlem. Mit volt mit tennem, el kellett menekülnöm onnan veled. Néztam az álláshirdetéseket. Itt kaptam a végzettségemnek megfelelő munkát, és rád való tekintettel egy kis szoba-konyhát. Két hónapos voltál ekkor. Hát ennyi a történet, amit nem ismertél eddig.

- De hova tűnhetett az apukám? - kérdeztem.

- Nem tudom, kicsim. Felszívódott, teljesen nyoma veszett. Pedig kerestem, hátha visszavesz veled. Sokat beszélt nekem arról, el kéne hagyni az országot, itt nem lehet élni, csak nyomorogni. Lehet, hogy magára maradvá megtette - mondta elgondolkodva.”

*

Bár nem tudta megmagyarázni magának, miért, de úgy érezte, vannak homályos pontok az anyukája által mondottakban. Próbálta elfogadni Elvira néni és anyukája érveit, de hetekig szenvedett, ha csak Zsuzsára nézett. Egyik reggel meglepetésére ő várta az iskolakapuban, és bocsánatot kért tőle, amiért ilyen gonoszságot vágott a fejéhez. Azt mondta, abból semmi nem igaz, csak ő találta ki mérgében.

Később megtudta anyukájától, Elvira néni behívatta őt és Zsuzsa anyukáját, aki annyit mondott, Zsuzsát erősen foglalkoztatta, hogy létezik az, hogy Babettnek nincsenek rokonai. Ő annyit mondott neki, biztosan gyerekkorában történhetett valami. A zabigyerek dolgot már Zsuzsa találta ki.

*

Eddig jutott gondolataiban, amikor orrára szállt egy bogár. Ijedt mozdulattal söpörte le. Körülnézett, mélyen magába szívta a tavasz üde virágillatát. Pillantása a gondozott, színpompában díszelgő virágágyásokon, az őket és az ösvényeket szegélyező díszbokrokon akadt meg. Ó, mennyire imádja ezt a parkot! Szinte ezen a pár száz méternyi területen zajlik az élete. Egyik végében az iskola, ahol tanít, a másikban a lakása. Óvodába, általános iskolába is csak pár tíz méterrel kellett továbbmennie.

Tekintetével az árnyékban megbúvó padot kereste, ahol tanulni szokott. Abban a kedves, romantikus zugban készült fel az érettségire, az egyetemi felvételre. Nem egy megható regényt olvasott ki a bokrok, hatalmas fák védelmében. Ott, azon a padon bontották ki az egyetemi felvételtől szóló értesítést. Hihetetlen boldogság volt mindkettőjüknek.

Örömet beárnyékolta a gondolat, évekre kell megválnia a csodálatos környéktől, az otthonosan kedves városkától, ahol majd csak a szüneteket töltheti. De a sors ebben is segítségére sietett. Nem vették fel az egyetemi kollégiumba. Azzal indokolták, sokan nyertek felvételt az ország távolabbi vidékeiről. Albérletbe nem akart menni, inkább vállalta Királyvárra a több, mint két órás vonatozást. Jól is jött a napi négy óra utazás, ezt legalább a tanulásra fordíthatta. Gondolataiból léptek zaja zökkentette ki. Felpillantott, meglepetten látta, Tibi bácsi, a postásuk egyenesen hozzá igyekszik. Elé ment:

- Nézd, Bettikém, kislányom, meghoztam neked a várva várt levelet - nyújtotta neki a hivatalos címzésű borítékot.

- Puszilom, drága Tibi bácsi! Ó, de kedves, hogy idefáradt vele!

- Miért dobtam volna aládába angyalka, ha itt nézelődsz tőlem pár méterre? - nevetett kedvesen rá.

Babett a címzést olvasta. Az önkormányzat jegyzőjétől kapta.

- Vékonyka küldemény, vajon mi van benne?

- Reméljük az, amire vársz, a hagyatéki tárgyalás időpontja.

- Épp ideje lenne. Fogalmam nincs, mit molyoltak ennyit, amikor egyedüli örökös vagyok.

- Talán éppen ez volt a baj. Lehet, hogy rokonok, esetleges örökösök után kutakodtak, de mint tudjuk, nem a munkamániájukról híresek ezek a drága hivatalnokok - gurgulázott nevetve az idős postás.

- Ez igaz. Na majd meglátjuk, mit rejt a boríték. Még egyszer nagyon köszönöm a kedvességét, így legalább nem este tudom meg, mi vár rám.

- Holnap bekopogok, mert roppantul érdekel engem is.

- Tessék csak nyugodtan.

- Jól van kicsim, megyek, mert nem végzek kettőig - dobott puszit Babettnek távozás közben.

Kissé szomorkásan nézett az évtizedek alatt megfáradt mozgású férfi után. Drága Tibi bácsi, hányszor, de hányszor loholtam lélekszakadva haza a suliból, hogy elkísérhessem a környéki házakhoz - gondolta végig. Milyen büszke volt rám, amikor már minden postaládát felértem, és én dobtam be az annyira várt, vagy éppenséggel nagyon is nem várt leveleket.

Megfordult, hogy visszasétáljon az iskolába. Tekintete a hintasorra tévedt. Nézte a középsőt, amit sajátjának tudott, hiszen soha nem ült bele másikba, csak abba. Eleinte azért, mert az volt az egyetlen pirosra festett, később pedig már nem esett volna jól másokban lökdösni magát. Ilyen hűséges volt ő már kicsinek is. Ha valamit vagy valakit megkedvelt, ahhoz bizony makacsul ragaszkodott.

Órájára pillantott, gyors léptekkel ment át a parkon. Felsietett az osztályba, ahol a következő órája volt. Hirtelen mozdulattal tépte fel a borítékot. Az A/5-ösre összehajtott papíron csak a következő napi dátum szerepelt, amikor is tíz órára kellett megjelennie a hagyatéki tárgyalásra.

Ez igen - gondolta némi bosszúsággal. Ők két évig ültek a témán, de neki huszonnégy órát nem adtak rá, hogy lelkileg felkészülhessen. Pedig semmitől nem cidrizett jobban, mint a hivatalos ügyintézésektől. Már is hevesen dobogott a szíve, szorongás lett úrrá rajta. Kicsengettek. Fogta táskáját, lesietett az igazgatói irodába, hogy elkéredzkedjen másnapra.

2.

Siklós Artúr egyre idegesebben nyomkodta a neje mobiljának számát, de hiába csengette leidőzítésig, nem vette fel. Már vagy tucatszorra hívta, mire végre megszűnt a csengetés. Elborzadva hallgatta a háttér hihetetlen hangzavarát. Teljes hangerőn bömbölt a tévé, miközben ugyanolyan decibellel dübörgött a lemezjátszón valami tánczene.

- Halló, Elvira te vagy az?

- Halló, beszéljen hangosabban, alig hallom!
- Talán, ha lehalkítanád a hifiberendezést, hallanál - dühöngött Artúr.
- Kérem, beszéljen hangosabban, kit keres?
- A jó édes anyukádat, aki a világra hozott egy ilyen csódtömeget, mint amilyen vagy. Halkítsd már le azt a rohadt hifiberendezést - kiabálta tölcseért csinálva a kezéből.

- Még mindig nem értem. Kit keres?

Artúr lenyomta a „Non” gombot, dühösen az anyósülésre dobta a mobilját. Leparkolt, felment a harmadik emeletre. Kulcsát próbálta bedugni a kulcslyukba, de hiába, belülről benne volt Elvira kulcsa. Csengetett, de csak a nagy hangzavart élvezhette. Ingerülten egyik kezével a csengő gombját nyomta folyamatosan, a másikkal az ajtót verte ököllel. Végre csend lett a lakásban, Elvira léptei közeledtek. Ajtót nyitott, dühösen nézett Artúrra.

- Meg vagy te teljesen örülve!? - kelt ki magából Artúr köszönés helyett.
- Azt hiszem, nem én, hanem te, te idióta vadállat! Jó, hogy rám nem töröd az ajtót!
- Mi a hét szentséget csináljak, ha se hívni, se a lakásba bejutni nem tudok?! A francnak hagyod bent a kulcsot a zárban, ha közben diszkózol?!
- Diszkózik ám a te hülye fejed! Porszívóztam, közben ment a filmem.
- Ja, és dühöngött a lemezjátszó! Hagyj a süketelésseddel békén!
- Te meg viselkedj ember módra! Azt hittem, azt is elfelejtetted már, hogy hol laksz. Hívnál fel időben, hogy méltóztatsz hazatolni a képesfeled, akkor számon kérhetnéd a fogadtatásod.
- Mint a példa igazolja, nemhogy hívni, de még bejutni sem tudtam. Mi ez a kupleráj itt?
- Az, te hülye, az, kupleráj! Nem mindegy neked? Én élek benne!
- Nem, mert néha szeretnék én is, de még annyi hely sincs, hogy a táskámat letegyem. Ha csak sejtem, hogy tíz évvel ezelőtt egy idiótát veszek feleségül, esküszöm, aggregény maradok. Főztél valami fogyaszthatót?
- Ott van a hűtőben, nem leszel tőle boldog, magamnak készítettem. Szolgáld ki magad, ha enni akarsz - ment be a szobába nagy dérral-dúrral.

Artúr ettől végképp felpaprikázta magát, utána ment, kilökte az ajtót:

- Na ebből elég! Ne csapkodj itt nekem, mert nem állok jól magamért! Azonnal gyere és szolgáld ki! Hát mit képzelsz te magadról?!
- Azt mindenképpen, hogy nem vagyok a cseléded! - rohant ki ingerülten a konyhába.

Artúr odament, megfogta erőletesen a karját:

- Naa, te hülye, ez fáj! - rántotta ki magát a férfi kezéből.
- Nekem is a bunkóságod, de nagyon! Viselkedj nekem normálisan, mert különben le is üt, fel is üt! Értjük egymást?!

Elvira elé tette a felmelegített bablevest. Artúr kedvetlenül kavargatta, félrelökte:

- Mi ez a valamit visz a lötyty? Add a tésztát!

Villájára vett egy összetapadt tésztacsomót. Undorral nézte. Majd székét hirtelen hátralökve felugrott, kirohant az erkélyre. Fújtatva a korlátra könyökölt, nézte a Dunát és a mögötte emelkedő Várhegyet. A táj varázsával próbálta csillapítani mérgét. Amikor lenyugodott valamelyest, visszament Elvirához.

- Szeretném tudni, mivel, kivel töltöd, kis nagyság, az idődet, amíg én a pénzt keresem, hogy még egy normális ételt sem tudsz elkészíteni?

- Úristen, csak nem féltékeny vagy? Ha mégis, előfordulhatnál gyakrabban az otthonodban. Különböztetnéd az én és nem a te ízlésed szerint készült. Nekem a leves így jó és nem úgy, ahogy nálatok szokás, hogy megáll a kanál benne. A tésztáról pedig annyit, egy-két össze- ragadt csomócska tényleg van benne - naná, neked feltétlenül ezt kell finnyákolnod, anélkül, hogy belekóstolnál. Sebaj kedvesem, ne egyél belőle, több marad nekem - öntötte vissza a tésztát és levest, hogy visszategye a hűtőbe.

- A megjegyzésed elejére reagálva, nem kedvesem, jelenleg a féltékenység az, ami a legtávolabb áll tőlem. Ide gyakrabban? Hát meszt ettem én? Innen sokkal inkább fejvesztve menekül az ember. Még hogy otthon! Ezt nevezed te otthonnak? Sokkal lakályosabban éltem, amíg nem telepedtél be az életembe. Nézz körül. Hol itt az otthon?! Én csupán egy szárnalmas, öntörvényű, piperkőc nőt látok szerencsétlenkedni a feje tetejére állított lakásban! Vedd tudomásul, ha biztosítom neked a kényelmet, a luxust, anélkül, hogy egyetlen napra belekóstoltál volna a munkás hétköznapiakba, joggal elvárhatom, hogy az ízlésemnek megfelelően főzz!

- Sajnálom, nem tudok megfelelni az úr igényeinek! Nálunk a leves nem főzelékszerű sűrítmény, a tésztaféle nem tocsog a zsírban.

- Másra sincs gondod, mint rólam és a lakályos otthonról gondoskodni! Ha nem tetszik az ízlésem, főzz külön! Bőven belefér az idődbe.

- Nem cselédnek szegődtem melléd. Az pedig a te elvárásod volt, hogy ne dolgozzak. Vajon miért, ha most milliószor vágod a képembe?

- Igaz, de be kell látnom, alaposan mellélőttem. Kénytelen leszek korrigálni az elképzelésemet. Nem egyszer hoztam tudomásodra: annyi lenne az elvárásom, a kemény szellemi munka után meghitt, meleg otthon, csinos, szerelemre vágyó asszonyka várjon. Szerinted melyiket teljesítetted?

- Sajnálom, ha nem felelek meg az úr elvárásainak! Gyerekkorom óta ismersz, tudhattad előre, sem a cseléd, sem a kéjő szerep nem nekem való.

- A sarkítás annál inkább. Nagyon kinyílt a hölgy csipája, de ennek máától vége! Reggel kapod magad, sorba állsz a többi munkanélküli közé, mindaddig, amíg a végzettségednek megfelelő munkát találsz. Feleségnek nem vagy való, akkor legalább a dorbézolásaid egy részét teremtsd elő, mert ezentúl a távollétem alatt csak a rezsiköltséget fedezem. Az itthon tartózkodásom alatt a kiadásaink felét természetesen állom, de slussz, tőlem ennyire számíthatsz. Ha lekötöd magad valami értelmes tevékenységgel, a diszkózáson és unatkozásra túl, talán még lehet belőled normális családanya.

- Hogy mi?! Na ebből elég! Hagyj békén a hülyeségeiddel! Nem rángathatsz parancsszóra! Még hogy gyerek... röhögöm kell!

- Naná, hogy vannak és lesznek elvárásaim. Aki teljesít, az parancsolhat, vagy máris csomagolhatsz, és irány az anyuci szoknyája mellé! Majd meglátjuk, mellette meddig lophatod a napot, kenceficélheted magad!

- Nem gondolhatod komolyan, hogy menjek el ápolónőnek - vett vissza a támadó hangnemből.

- Na és tessék mondani, miért nem? Nem halt bele más nő sem a munkába, nem fogsz te sem. Legfeljebb jobban megbecsülöd majd a pénzt, ha megdolgozol érte.

- Láthattad a tanuló éveim alatt, nem bírom a kórházi munkát.

- Nem én választottam neked. Meggyőzni sem tudtalak, gyere velem gimibe, egyetemre. Most sem kötelez senki a kórházi munkára. Még mindig előtted a lehetőség a továbbtanulásra. Előnyben vagy a korosztályoddal szemben. Munka után nem kell a bölcsődébe, óvodába, iskolába rohannod, gyerekekkel bevásárolnod, itthon vacsorát főznöd, háztartást vezetned.

- Témánál vagyunk ismét. Ezerszer közöltem, nekem nem kell gyerek, és punktum! Áruld el, a kórházi munkán kívül hova a búbánatos fenébe mehetek a végzettségemmel?

- Mint vázoltam, ha a nagyságának büdös a munka, tessék tanulni! Érettségizz le, menj kedved szerint valamelyik felsőfokú fejtágítóba. Lásd, még mindig milyen együttérző vagyok veled, ez esetben nem várom el, hogy munkába állj! Azt sem először hallod tőlem, ideális családban, gyerekekkel szeretnék élni. Apa, nagypapa akarok lenni! Ha neked mindez punktum, akkor nincs más választásom, keresek olyat, akinek olyan fontosak az igényeim, mint nekem.

- Na, most bújt elő az ördög. Szóval így állunk? Lehet, hogy a keresést illetően máris múlt időt illetet volna használnod? Rendben, de akkor vagdalkozás helyett tájékoztass, hogy legyen időm felkészülni a változásra.

- Tudod, ki küszködne veled, ha igazad lenne? - mosolyodott el Artúr gúnyosan.

- A lelki terrorhoz, gúnyolódáshoz mesterien értesz, de már nem tudsz vele kiborítani. Ha felhívtál volna időben, hoztam volna valamelyik kedvenc éttermedből kaját.

- Nekem főzz, ne éttermi kajával akarj tömni! - csapott az asztalra dühösen.

- Ha ez az óhajod, keress magadnak olyat, aki hajlandó cselédeskedni őuraságodnak! Nem szégyelled a pofádat? Állandóan a gyenge fizikumom kezded ki? Elegem van, menj a francba!

- Itt a pont, kedvesem! Alku befejezve! Te, és nem én fogok a saját lakásomból elhúzni! Kinek képzeled magad? - ment ki a konyhába.

Magához vett egy üveg bort a hűtőből, fogott egy poharat és kiült az erkélyre. Miközben a hideg bort kortyolgatta, elrontott életén merengett. Keserűen állapította meg, igazuk lett a szüleinek, nem jó vége lesz annak, ha a nejét elkényezteteti. Itt az eredmény. Már az érzelmeivel sem volt tisztában. Tényleg azt szeretné, ha válásra kerülne a sor? Pillanatnyilag igen, de változtatás esetén talán még meggyőzhető lenne az ellenkezőjéről. Szeme sarkából látta, Elvira az ajtóban áll, és őt nézi. Mivel nem akart róla tudomást venni, majdnem kedves hangon szólalt meg:

- Turcsi, mi történt veled... velünk? Ugye ez még nem azt jelenti, hogy nem vagyunk képesek a dolgainkat higgadtan megbeszélni?

- Turcsi ám a jó édes nagymamád! Ez a becenév kizárólag szerelmi használatra szolgál. Artúr a becsületes nevem. A jelen ábra pedig az általad vázoltakat igazolja. Fogalmam nincs, mi zajlik köztünk, de hogy nem bírom sokáig, azt érzem.

- Jó lenne, ha mindketten visszafognánk magunkat, és emberi hangnemben beszélénk meg a dolgainkat.

- Parancsoljon hölgyem, lehet próbálkozni.

- Menjünk el valahova kajálni, egy jót táncolni. Lazítás közben könnyebb lenne megegyeznünk.

- Baromi éhes vagyok, nem sok biztatás kell. Öltözz és mehetünk.

Lehet, hogy csak a pezsgő tette, de egész este jól érezte magát a nejével. Tánc közben biztos volt benne, ma nem alhat el anélkül, hogy meg ne kapja. Otthon Elvira meglepetésére bebújt mellé az ágyba.

- Azt hittem, engem már egészen leírtál - bűjt hozzá.

- Ahogy viselkedsz velem, az sem lenne csoda.

3.

Másnap tizenegy óra volt, amikor felébredt. Nézte a mellette alvó nejét, közben gondolatai elkalandoztak. A dunántúli kisváros, Bakonyvár járt a fejében, ahol az ősz folyamán három hónapot töltött. Jó hatással voltak rá a hangulatos, csodálatosan gondozott parkok. Ezek egyikeben látta meg a fiatal, csinos, gimnáziumi tanárnőt, aki történelemórát tartott valamelyik osztálynak. Nem csak a manöken alakja vonzotta tekintetét, de élvezte érdekfeszítő magyarázatát a középkorról. Végignézett a diákokon, akik nem csak fegyelmezetten, de nagy figyelemmel hallgatták őt, annak ellenére, hogy körülöttük zajlott az élet. A madarak tőlük telhető hangerővel csiripeltek, a park másik felében pedig kicsik hancúroztak a játszótéren. A megkapó jelenség, rendkívüli személyiség vonzotta oda napról-napra.

Jó egy hétig művelődhetett tudásából, mire végre sikerült egyedül találnia. Kamaszos izgalom lett úrrá rajta, ki kell használnia az alkalmat, meg kell szólítani őt. Nem volt egyszerű feladat szóra bírnia, pedig agyba-főbe dicsérte az élményt nyújtó előadásait, lebilincselő tudását, amin ő csak szerényen mosolygott. Végül szüksézáván bár, de megköszönte a bókot. Újabb alkalmakra volt szüksége, hogy rávegye, ne magányosan sétáljon a parkban.

Tetszett neki az erkölcsössége. Miután hajlandó volt a parkon kívülre menni vele, kínosan ügyelt rá, merre járnak. Amint romantikusnak ítélte a környéket, szó nélkül visszafordult. Ezen már nem először időzött el: „- Ilyen rossz tapasztalatai lehetnek a férfiakkal kapcsolatban? Csak forgalmas helyen hajlandó sétálni.” Bár kényelmetlenül érezte magát, mégis nagyra értékelte azt is benne, hogy nehezen tudott beszélgetést kezdeményezni. Rákérdezett az óvatosságára is, amire azt válaszolta: „- Elvem valóban az óvatosság”. Szó szerint emlékszik az ekkor lezajlott párbeszédükre:

„- Űgyesen bújik ki az egyenes válaszadás alól. Mesélne magáról? Szeretném kicsit jobban megismerni.

- Nem tudom, mi céllal, de legyen. Második évet kezdtem a suliban, imádom a hivatásomat.

- Ezt mondanía sem kell, sugáízik magából a diákjai iránti szeretet, felelősségtudat, hogy a tárgyi tudásáról szót se ejtsek, ami lenyűgöző. Fogalmam nincs, ilyen fiatalon hogy tett szert rá, de hogy ehhez nem elegendők csupán az egyetemi évek, arra mérget veszek.

- Kár lenne magáért - mosolyodott el, majd elkomolyodva folytatta: - A tárgy iránti indíttatásom a gimnáziumi tanárnőm érdeme, de a tudomány iránti rajongásom legalább ilyen mértékben a volt professzoromé, ami elsősorban nem az egyetemi éveimre datálándó.

- Csak nem családtag a professzor úí?

- Áá, nincs akkora szerencsém. Harmadikos gimnazista koromban, a tanárnőm unszolására részt vettem a történelem OKTV-n. Ötlete alapján kerestem fel a professzort, abban reménykedve, hátha a tanárnőhöz hasonlóan nekem is lesz olyan szerencsém, hogy ő készít fel a megmérettetésre.

- Mint a tények igazolják, megtette.

- Igen, amit kizárólag a tanárnőnek köszönhetek. Amikor ugyanis unszolására bátorságot véve felkerestem, be sem akart engedni. Mogorván mordult rám: hogy kerültem oda. Megszeppenve böktem ki ajánlóm nevét. Egyik pillanatról a másikra változott meg, s időponton gondolkodott, mikor tudna fogadni.

Hirtelen órájára pillantott, majd félszeg mosollyal rám, és majdnem hadarva mondta:

- Ohh, bocsásson meg, rohannom kell, szaktanári értekezlet lesz tizenegyedtől, máris késésben vagyok - gyorsította fel lépteit.

A köszönésen túl arra sem volt időm, hogy megkérdezzem, mikor láthatom ismét, hogy ne csak a véletlen hozzon vele össze. Mit volt mit tennem, addig járkáltam ott magányosan abban az órában, amíg ismét megjelent. Akkor faggattam ki, csütörtökönként abban az időben van lyukas órája, és tölti a parkban, ha az időjárás engedi. Pár hétig ennyi adatott, mert a délutánjai állítása szerint rettenetesen zsúfoltak. Újabb hetek kellettek hozzá, hogy összetegződhettem vele.”

Sóhajtván próbálta kizökkenteni magát emlékeiből. Rosszul érezte magát a bőrében. Teljes érzelmi zűrzavar van benne. Elvira ugyan rettenetesen ki tudja hozni a sodrából, de talán még nem közömbös iránta. Ezzel szemben egyre gyakrabban kapja magát azon, a csinos tanárnő oly mértékben köti le gondolatait, hogy arra az időre megszűnik körülötte a világ. Szégyellnie kéne magát. Ott fekszik testközelben a neje, és ő egy idegen hölgy személyével van elfoglalva. Hova vezet ez? Miért nem képes az életét megfelelően irányítani? Milyen erő hat rá, ami erősebb az akaratánál? - tette fel magának újból és újból a kérdéseket, amikre nem voltak válaszok.

Ismét a nejét nézte. Szorongás lett úrrá rajta. Mi történt tegnap este vele? A sok pezsgő szállt a fejébe? Netán a tavasz bódító illatának tudható be, hogy Elvira ágyában kötött ki? Fogalma nincs, de hogy rettenetesen megbánta az egészet, azt érzi. Egyre biztosabb benne, hamis illúzió áldozata lett. Elvira nem fog a kedvéért megváltozni. A valóság pedig az, szélsébesen ketyeg a biológiai órája. Neki gyerekek kellenek, mielőbb. A fiával akarja „rúgni a port”, ahogy ezt gyerekkorában mondani szokták, ha focizni mentek a srácokkal a közeli grundra. Oh, de boldogan evezne saját srácaival a Dunán, Tiszán, vitorlázna a Balatonban! Harminchárom éves lesz a nyáron, mire várjon? Az óhajtott gyerekeket fel is kell nevelnie. Hajtaná az időt, hogy mielőbb visszamehessen a kis városkába.

MÁSODIK FEJEZET HAGYATÉKI TÁRGYALÁS

1.

Másnap Babett izgatott nyugtalansággal ment az önkormányzatba a város jegyzőjéhez. Hát még mennyire így lett volna, ha előre tudja, mi vár ott rá. Egész éjszaka azzal nyugtatta magát, formáság az egész, hiszen rajta kívül nincs jogos örökös, akkor sem, ha sikerült felkutatniuk valami távoli rokont.

Reszkető lábakkal ment fel az első emeletre. Épphogy leült a folyosón, nyílt az ajtó, és behívta a jegyzőnő. Még ki sem fújhatta magát - gondolta szorongva.

Belépett a tágas, világos, kényelmesen berendezett helyiségbe. Leült a mutatott székre a jegyzőnővel szemben. Miután felolvasta a hivatalos adatokat, Babettre nézett:

- Látom, remeg az idegességtől. Próbáljon megnyugodni.
- Szégyellem, hogy koromhoz és a hivatásomhoz nem vagyok méltó, de berzenkedem a hivatalos ügyintézésektől. Édesanyám haláláig meg voltam kímélve ezektől.
- Kedves öntől, hogy Tátrai Gedeonnét, Sóstói Katinkát édesanyjaként emlegeti.

Babett döbbenten kapta fel a fejét. Értetlenül nézte a jegyzőnőt.

- Szent ég! Csak nem tőlem hallja először, hogy az elhunyt csak a nevelőanyja volt?
- Neem... aazaaz, igen - hebegte elsápadva.
- Mennyit mondott el önnek nevelőanyja a múltjáról?

Babett próbálta összeszedni magát, a kérdésre koncentrált, és némi gondolkodás után elmondta mindazt, amit tudott.

- A mondottak alapján, nem tűnt fel önnek, hogy anyukája Tátrai Gedeont konkrétan nem nevezte édesapjának?
- Talán azért nem, mert ő mindig tárgyilagosan fogalmazott. Közvetlen rokonait kivéve, mindenkit, akiről beszélt, teljes nevén említett. Nekem természetes volt, hogy férjét Gedeonként, nagyszüleimet szüleiként emlegette.
- A születése körüli dolgokról tud valamit?

Babett mélyen elpirult, mert bizony arról semmit. Anyukája annyit mondott, „Megszülettél... rólad feltétlenül gondoskodni akartam”. Ez bizony nem körülmény, úgyhogy csak a fejével intett nemet.

- Megpróbáltuk felgöngyölíteni, mi állhat a háttérben, de két év alatt nem sikerült. Nevelőanyja minden nyomot eltüntetett önnel kapcsolatban. Körbeérdeklődtünk Budapesten a kórházakat, de Tátrai Babettet sehol nem anyakönyveztek.

Babettet rosszul érezte környékezte. Megkapaszkodott a karosszék karfáiba, nehogy lebukjon a székről.

- Rosszul van?
- Bocsánat, azonnal jobb lesz - lélegzett mélyen.

A jegyzőnő kitárta mindkét ablakot. Babettre jó hatással volt a beözönlő friss levegő.

- Mélységesen sajnálom, hogy tőlem kellett megtudnia a tényeket.
- Bocsánat, megkérdezhetem, az általam elmondottakból mennyi felel meg a valóságnak?
- Anyukája által elmondottakból minden. Önnel kapcsolatban sem mondott valótlan, csupán elhallgatott dolgokat.

Babettnek közben az járt a fejében, huszonnégy évesen kellett szembesülnie a ténnyel, ő nem az, akinek addigi életében tudta magát. Majd az foglalkoztatta: huszonnégy évig hogy tudta anyukája elhallgatni előtte a valóságot. Huszonnégy évesen kell megtudnia, még a neve sem a sajátja. Kik lehetnek a szülei, akik eldobták őt? Komoly erőfeszítésébe került, hogy el ne sírja magát. Nem mert a jegyzőnőre nézni, tekintetét a távoli park fáira szegezte.

- Látom, nagyon megrázta a közlésem. Próbáljon arra gondolni, milyen szerencsés volt, hogy édesanyjaként nevelte fel egy vadidegen asszony.
- Igen, valóban. Soha semmiben nem szenvedtem hiányt. Az mégis fáj, hogy fogalmam nincs, ki vagyok én. Mi lehet a valódi nevem?

- Egyetlen tanácsom van, amit gondolom magától is megtenne, vegye elő - ha vannak - anyukája régi levelezéseit, hátha azokból jut előbbre, milyen körülmények között született, ki lehet a szülőanyja, hol élhetnek a rokonai. Szóval azt, valójában ki ön. Anyukájáról annyit tudunk, a rokonság az Alföld különböző városaiban, falvaiban él. Anyukájának csak a létezéséről tudnak, még azt sem, hogy ő árvaházban nőtt fel. Személyesen nem találkoztak. Tátrai Gedeonról semmit nem tudunk. Úgyhogy ön az egyedüli örökös anyukája után. Mivel a nevére vette, egyeneságú örökösnek számít.

Babett kábult fejjel hallgatta végig a jegyzőnőt. Akkora káosz volt benne, alig volt képes rá koncentrálni. Amikor felszólította, mit hol kell aláírnia, megtette. Jó két óra ottlét után támolygott ki az épületből. A parkban leült kedvenc padjára. Ott próbált erőt venni magán. Végül is az élet megy tovább.

2.

Artúr megváltásnak érezte, amikor a vezérigazgatói tanácsülésen sorra jelentették kollégái, elkészültek a következő projekt kidolgozásával, egy hét, és lehet engedélyeztetni. Nagy kő esett le a szívről, amikor főnöke ránézett, és közölte vele:

- Mit szólnál hozzá, ha téged véglegesítenélek Bakonyváron?
- Örölnék neki. Kedvelem a kis városkát, jó csapattal dolgozhatok.
- Akkor legyen így. Ugyanis a részlegvezető kérte, ne nehezítsem azzal a munkáját, hogy minden alkalommal más embert küldök. Mire összehangolnák az elképzeléseket, máris ott az új mérnök, akivel kezhetnek mindent előlről.
- Hallottam én is ilyesmit suttogni a hátam mögött.
- Május tizenötödiktől áthelyezlek. Egy-egy munkafázis után itthon tölthetsz egy hetet. Jó lesz így?
- Természetesen.

Hazafelé melegség öntötte el a mellkasát, mehet vissza Babetthez. Elvirának nem fog tetszeni, de nem érdekli. Szerencsére kezd belerázódni a munkába, kösse le magát a kollégáival.

Rettenetesen nyomasztja az otthoni légkör. Alighogy belépett a lakásba, Elvira máris elővette a régi nótát:

- Beszéltél a vezérrel az áthelyezéssel kapcsolatban?
- Megpróbáltam, hallani sem akar róla. Nincs olyan több nyelven beszélő kolléga, aki kiválthatna.
- Mindenki pótolható.
- Én egyelőre nem, és számíts rá, hamarosan útra kelek, mert sorra készülnek el az új projekttel.
- Ó, hogy a fene egye meg! Ebbe én úgyis bele fogok örülni.
- Ugyan már, amint tapasztaltam, jól el vagy te a kolléganőiddel.
- Napközben el, persze hogy el, de jönnek a hosszú, téli esték.
- Egy háziasszony le tudja magát foglalni az otthonában.
- Hát persze, ahogy te azt elképzeled. Majd hülye lennék folyton a lakást nyalni.
- Nem érdekel, fáradt vagyok. Vacsora van?
- Hideget vásároltam, mindjárt elkészítem. Már tudod, hová kell menned?
- Amint hallottam, hosszú távollétre kell számítani, ami azt jelenti, bejárom Európát, de minden részfeladat végén hazajövök egy hétre.
- Mégis mit jelent ez, meddig tart egy részfeladat?
- Ezt nem tudom, hiszen a projektet sem ismerem még. Hagyd a csudába a vacsorát, a hideg kaja nem érdekel. Megyek inkább, elteszem magamat holnapra.
- Nekem ez jut a házasságomból, mindenért felhúzod az orrod, és itt hagysz a francba! - dühöngött.
- Kinek mi jár. Ha nem vagy képes normális vacsorát készíteni, vess magadra! - indult a szobába.

Miközben fekvéshez készülődött, keserű sóhajjal gondolta: itt tart, már hazudik is Elvirának. Kellemetlen, de akkor sem mondja meg neki az állandó helyet. Hogyne! Még ott akarná tölteni vele a hétvégeket! Más sem hiányozna neki! Így érez és igaz lelkére, nem csak Babett miatt. Biztos benne, visszavonhatatlanul kezd elhidegülni Elvirától. Már a csinosága, ápoltsága, jó alakja sem vonzza. Lerombolt benne mindent az önzőségével, azzal, hogy semmiről nem tudnak elbeszélgetni, mert őt nem érdekli a színház, egy-egy nívósabb hangverseny a Zeneakadémián. Folyton csak a léha bulizás, a tánc.

Másnap munka után Elvira rosszkedvűen jött haza. Főzés helyett durrogott, puffogott mindenért. Hihetetlen patáliát csapott, amikor meglátta a két degeszre pakolt bőröndöt.

- Szóval így állunk? Te nem külföldi körútra készülsz, hanem elköltözől itthonról! - vágta be úgy Artúr dolgozószobája ajtaját, hogy beleremegtek az ablakok.

Meglepődött magán, hogy még a hisztije sem hozza ki a sodrából. Teljes nyugalommal ment ki a konyhába. Tojásrántottát készített magának vacsorára. Hallotta, Elvira sírógörcsöt kapott a nappaliban. Bement hozzá:

- Mire jó ez a háborús hangulat?

Neje percekig kapkodott levegő után, mire meg tudott szólalni:

- Már azt sem érdelem meg, hogy a szándékodról tájékoztass.
- Tegnap megtettem. Nem költözöm el, de kiszámíthatatlan időre megyek, erre jobban fel kell készülnöm, mint a kéthetes távollétekre. A rántottában velem tartasz?
- Friss gépsonkát és erdélyi szalonnát hoztam, mindkettőt szereted.
- Igaz, de a rántottát már előkészítettem, és hideget eszek éppen eleget idegenben. Szóval?
- Oké, jövök, befejezem - törölgette a szemét. - Mikor indulsz, és hova is kell menned? - kerülte ki férjét, hogy a konyhába menjen.
- Legkésőbb egy hónap múlva indulok, de a pontos útvonal még képlékeny. Egyelőre Európán belül leszek.
- Hogy értsem ezt?
- Szó szerint. Ha Európát feltérképeztem, megyek tovább.
- Akár Amerikába is?
- Ázsiáról, Ausztráliáról hallottam eddig konkrétan.
- Szerinted, hol férek én bele az életedbe?
- Ezt előre nem kalkulálhatom be, de ha több hónapra szól majd a feladatom, előhozakodok vele a főnöknek.
- Ha egy hónap múlva indulsz, mire a nagy készülődés?
- Egyelőre a régi jegyzeteim, kutatási munkáim vannak bőröndben, amikre addig feltehetően nem lesz szükségem.
- Milyen szinten számíthatok rád nyár folyamán?
- Nem rajtam múlik, de ne izgulj, a nyaralásodat fedezem, akárhova tervezed.
- Szóval csak magamra számíthatok?
- Ne tegyél fel olyan kérdéseket, amikre úgysem tudom a választ. Ha a tervezett időpontban távol leszek, hívd el a szüleidet - a költségeiket vállalom -, vagy barátnőidet.
- Oltári rendes vagy! - csattant fel ismét.
- Nyugi, ne kezd előlről a balhézást. Ez van, bele kell törődnöd.
- Mert ha nem?
- Hogy az esetben mit teszel, a te döntésed lesz.
- Mert a drága férjuramnak fontosabb a karrierje, mint a neje, netán a családja.
- A szüleimmel megbeszéltem a jövőbeli kilátásainkat, ők örülnek a lehetőségnek. Látod, tudsz te ízletes vacsorát készíteni, ha összekapod magad - kóstolt bele a rántottába.
- Turcsi, bele fogok örülni a magányba!
- Kértelek, ne Turcsizz. Idétlenül hangzik. Különbösen meg miről beszélsz? Kiterjedt baráti köröd van, a hétvégéket anyádeknál töltöd. Miféle magányról duruzsolsz már megint?
- De mellettük van egy férjem is, akiből nekem jut a legkevesebb.
- Ha velem tartottál volna a tanulásban, vállalhattuk volna ketten a projektet.
- Ismét a régi nóta.
- Nálam is, épp úgy, mint nálad. De unom a huzavonát, ha nincs más témád, megyek aludni.

- Amíg itthon vagy, elviszel még valahova csörögni?
- Ilyesmire nem vágyom, de ha komolyabb kiruccanást tervezel, abban partner vagyok.
- Hétvégi wellnessre gondolsz?
- Ennél fajsúlyosabbra, de ha neked csak ehhez lenne kedved, ám legyen, de valami klassz helyet nézzél ki, ahol értelmesebb programra is számíthatok - állt fel, és indult lefeküdni.

HARMADIK FEJEZET

CSÁRDÁS CSILLA

1.

Babett felocsúdva kábulatából, teendőin töprengett. Átfutott agyán, mi vár rá, ha anyukája féltve őrzött leveleinek átnézésébe belefog. Már pedig meg kell tennie, különben örök titok fedi kilétét.

A nappali hosszabbik fala - ötször három méter -, parkettől a mennyezetig van polcozva. Ebből a felső harmon dobozokba préselve raktározta el anyukája a rengeteg régi levelet, hivatalos papírokkal ömlesztve. Ráadásul a dobozok polconként két sorban préselődnek egymáshoz. Onnan mehet nyugdíjba, ha egyedül áll neki az átböngészésnek. Lehetetlen vállalkozás.

Magánéletének ilyen mértékű beavatására egyetlen személy jöhet számításba, Csárdás Csilla, gyerekkori barátnője. Kisiskolás korukban valóban szoros barátság volt köztük, de az élet igencsak elsodorta őket egymástól, amikor Csilla szakközépiskolába, ő gimnáziumba ment továbbtanulni. Gyérültek a találkozások, a nagy beszélgetések. Csilla központi figura, aki igyekszik környezetét kisajátítani, a maga igénye szerint irányítani. Vele csak napi kapcsolatban képzelhető el jó barátság, mert könnyen feledkezik meg olyan személyekről, akik a környezetéhez tartoztak, de már nincs hatalma fölöttük. Ma már ezek közé sorolhatja magát is. Ha nem hívja, hát neki eszébe nem jutna rácsörögni. Ennek ellenére szerencsésnek mondhatja barátságukat, mert igaz rá az is, bátran rábízhatja titkait. Tőle nem fog kiszivárogni soha semmi. Senkit nem beszél ki a háta mögött. Órájára nézett, déli egy óra volt. Ebédidőben nem lehet őt elérni, kettő után nagyobb sikerrel próbálkozhat majd.

Gondolatai ismét a hagyatéki tárgyalás körül forogtak. Rossz hatással volt rá, pedig a jegyző-nő rendesnek tűnt. Fájt a szíve, hogy az édesanyjának tartott szeretett személyt mindvégig nevelőanyjaként, örökbefogadóként vagy teljes nevén említette. Soha nem fog másként gondolni rá, mint édesanyjaként. Rettentő igazságtalanság, hálátlanság lenne tőle, hiszen szép gyerekkort köszönhet neki.

Sóhajtvá tette fel magának a kérdést: milyen titkot őrizhetett vele kapcsolatban anyukája, amit magával vitt a sírba? Miért nem mert szembesülni a múltjával? Miért nem beszélt neki róluk legalább akkor, amikor érezte, neki rövidesen visszavonhatatlanul befejeződik a földi élete. Márpedig érezte, hisz utolsó napjaiban másról sem tudott beszélni, mint arról. No meg arról, ne essen kétségbe, ő mindig vele lesz. Felnőtt nő, élje szabadon, de megfontoltan az életét, mint addig éltek. Hát igen, úgy kéne, de ezt lesz a legnehezebb megvalósítania.

Gondoskodott róla a drága. Szép vagyont hagyott rá. Van gyönyörű lakása, nyaralója a Balatonnál, és bankszámlája, amin pontosan nem is tudja még, mennyi pénz lehet. Ölébe hullott minden, mégis elhagyatottnak érzi magát.

Elhagyatottnak? Akkor azt egyedül magának köszönheti. Bár nem barátkozó, kezdeményező, de élete során mindig volt egy-két ember, aki kereste társaságát, ragaszkodott hozzá. Utolsó ilyen személy, Siklós Artúr. Ősszel töltött a városuk kutatóintézetében pár hónapot, amit szinte az elejétől a végéig a közelében, társaságában töltött. Szerencsére nem engedte be magánszférájába, mert most bánkódhatna, szidhatná magát. Azóta kiderült ugyanis, ittléte bizonytalan az időtartamot illetően. Főleg az az időközöket tekintve. Ősszel csak beugró volt, helyettesített valakit. Áhh, labilis az egész. Legalább olyan bizonytalan, mint az ő érzései.

Nem tudja, miért volt annyira biztos benne, hogy visszajön. Az azonban tény, jól érezte magát a társaságában, jó volt vele sétálgatni, filmekről, könyvekről beszélgetni. Már-már megkedvelte őt, amikor egyik alkalommal azzal fogadta, egy időre hazaszólítja a kötelesség. Furcsa, rossz érzés futott át rajta. Próbálta könnyedén kezelni közlését, de szorongásán alig tudott uralkodni. Azzal köszönt el tőle, mire visszajön, döntsön, el tudná-e fogadni barátjának. Láta, rosszullesik neki, hogy semmi biztatást nem kapott kérésére.

Mióta társtalanná váltak a csütörtöki lyukasórái, kezdett hiányérzete lenni, és félt még a gondolattól is, hogy nem találkoznak többé. Pedig ez tűnik a legvalószínűbbnek. Karácsonykor ment haza, azóta négyszer hívta telefonon. Még csak említést sem tett a visszajövetelről. Utolsó alkalommal annál hevesebben próbálta rábeszélni, töltsön vele egy hétvégét. Tiltakozását azzal igyekezett hátrítani, ne gondoljon semmi komolyra, csak a sétáik, beszélgetéseik hiányoznak neki egyre elviselhetetlenebbül. Hiába erősködött, felelőtlen helyzeteket soha fel nem vállalna. Nem esett jól csalódást okozni neki, de ellentmondást nem tűrően jelentette ki nemleges válaszát.

Most, ebben a sokkos, léleknyomorító lelkiállapotában nem is bánja, hogy így alakult. Úgy érzi, alkalmatlan mindenféle emberi kapcsolatra. Örül, ha diákjai előtt tartani tudja majd magát. Ez igaz, mégis mindig rosszkedve lesz, ha Artúrra gondol.

„Ohh, Artúr, érdekes, különleges személyiség vagy te” - mélázott el. „Gyengéd határozottsággal követelted ki sétáinkat a parkban, hihetetlen ragaszkodásoddal érted el, hogy ha nehezen is, de beférközhettél magányomba. Sokszor kifogásoltad zárkózottságomat. Igaz, nehezen fogadok el új barátságokat, de nem tudom, mit szólnál a mostani állapotomhoz. Talán még te sem tudnál velem mit kezdeni. Annyira magamba fordultam, idegesít még az is, ha hozzám szólnak, és válaszolnom kell. Ezt kizárólag a diákjaimtól tudom elviselni. Tisztában vagyok vele, együttérzést csak akkor várhatnék tőled, ha én is megnyílnék előtted, de erre képtelen lennék.”

Sóhajtva pillantott órájára, két óra múlt pár perccel. Rácsörög Csillára - vette elő mobilját.

- Hellócska, te kis elveszett - szólt bele Csilla, mielőtt Babett megszólalhatott volna.
- Szia, ugye nem haragszol a te hűtlenkedő barátnődre?
- Nem, dehogy! Megértem, milyen cudar helyzetbe kerültél. Mesélj, mi van veled?
- Röviden, még borzalmasabba, mint gondolnád.
- Na és bővebben? - nógatta kissé türelmetlenül.
- Képzeld, megvolt a hagyatéki tárgyalás. Tegnap kaptam meg az értesítést, hogy ma tíz órakor jelenjek meg.
- Ez igen. A szemetek! Nehogy már két év után ilyen sürgős legyen!
- Én sem örültem neki, de legalább túl vagyok rajta. Ülsz?
- Ülök, mesélj!
- Akkor kapaszkodj is, mert szükséged lesz rá. Azért ültek eddig az aktákon, mert kiderült, az édesanyám csak nevelőanyám volt.
- Hogy mi? Babett, ez borzalom! Szerinted miért vitte magával titkát a sírba? Tudhatta, hogy napvilágra kerül minden.
- Nem tudom, mint ahogy azt sem, napvilágra kerül-e valaha, mert a születésem körülményeiről semmi nem derült ki. Nem tudni, ki a szülőanyám, hogy kerültem édeshez.
- Egyszerűen hihetetlen, hogy létezik ilyen. Mihez kezdesz ezzel a sok semmivel?

- Azt kell tennem, amit a jegyző is tanácsolt, elő kell bányásznom Anyu régi levelezéseit, hivatalos papírjait. Azokból talán előbbre juthatok. A gondom az, akkora mennyiséget kell ehhez átböngészni, amivel nyugdíjas koromig sem végzek.

- Mondd, miben segíthetek?

- Hát ebben. Robbantánunk kell a doboztömböt, hogy hozzájuthassunk a múltamhoz és olvassuk mindaddig, amíg konkrétum elő nem kerül.

- Akkor rajta, egyetlen barátnőm, rajta! Én ígéret nélkül is a jobbkezed leszek, ha igényled.

- Köszö-köszö! Hogyne igényelném! Ezért hívtalak. Mikor érnél rám, hogy beleássuk magunkat az ismeretlen múltamba?

- Amint letésem a lantot, nálad a helyem! Hogy addig se unatkozz, adok egy kis gondolkodni valót. Képzeld, anyukám rám unt, és férjhez akar adni - mondta elmosolyodva.

- Nem mondod? Kihez, te szegény?

- Általános suliban a párhuzamos osztályban koptatta az iskolapadot, aki eddig valahol külföldön rombolta hazánk jó hírnevét.

- Jesszus! Egy lezüllött hazátlanhoz?

- Lezüllöttnek nem mondanám, egyetemet végzett „valahol Európában” - nevetett ismét.

- Ismerhettem őt?

- Látásból feltétlenül, elég sokat lógtam vele akkoriban. Sánta Pityuról van szó. Egy hónapja keresett fel. Első percekben szerintem nem én, anyukám örült neki jobban - kuncogott.

- Sánta Pityu? Hogyne emlékeznék rá! Nagy mókamester hírében állt.

- Ebben a vonatkozásban semmit nem változott. Szinte köszönés nélkül rohant le a kérdéssel, facér vagyok-e. Válasz helyett csak hebegtem-habogtam. Nevetve köszönte meg neki előnyösnek ítélt reagálásomat. Nyomban közölte, lecsap rám, mielőtt elhappolnának előle. Azóta rohamoz jelenlétével.

- Nem szívesen lettem volna a helyedben. Ha így halad, gyorsan beköti a fejedet.

- Valóban vágóban igyekszik elnyerni szimpátiámat, amiben persze vannak sikerei, hiszen csípem a buráját, de időnként kénytelen vagyok behúzni a féket. Azért órákig telcsizünk esténként, moziban, színházban voltunk már. Két hétvégén magával cipelt kirándulni a barátaival. A drága jó anyukám azt hiszi, ennyi elég a holtodiglan-holtomiglanhoz.

- Nem féltetek, értesz a srácokhoz.

- Hozzájuk még csak-csak. Bár Pityuhoz továbbképzésre kell még járnom - nevetett. - Na, és anyut sem egyszerű hűteni, ne akarjon mindenáron mély vízbe dobni engem.

- Pityuval hogy váltatok el egymástól annak idején?

- Akkor rúgtam vele össze a port, amikor kiderült, ő gimiben, nem szakközépben akarja tágitani ismereteit, pedig a matek, amiben a legjobb, ott az erősebb.

- Mivel rázott le?

- Azzal, neki nem csak a matek, a fizika is fontos. Még nem tudta eldönteni, orvos vagy mérnök akarjon lenni.

- Orvos vagy mérnök? - mosolyodott el Babett. - Nem nyitotta kicsit szélesre a választék ollóját?

- Tudja fene. Én úgy reagáltam le, te hülye vagy, ecsém. Akkor ennyiben maradtunk.
- Érthető a viszonyulása, hiszen férfiből van.
- Abból, méghozzá a legvagányabb fajtából való - nevetett. - Te hogy tengeted napjaidat ebben a tekintetben?
- Szánalmasan. Ősszel majdnem rám talált a szerelem, de gyorsan kiderült, tévútra bóklászott.
- Ha kérhetném, kaphatnék ennél bővebb választ? Hogy álltál a témához?
- Pozi-negatívan. Tetszett a hiúságomnak, mert egy komoly fizikus, tudományos kutatómunkát végez. Mint tudhatod, nem a társas élethez való ragaszkodásomról vagyok híres. Emellett kicsit komolynak érzem magamhoz korban is: huszonnégy plusz kilenc.
- Oké, hogy matematikus mellé pártoltam, de ne vizsgáztass, mert úgy megrántom a virtuális zsinórt, hogy menten hasra esel! Egyébként kilenc év nem leküzdhetetlen akadály.
- Ne erőlködj a rángatással, kapaszkodom. Nem állítottam, hogy az lenne, de gondold bele: míg én egy kezdő pedagógus vagyok, ő befutott kutatómérnök, aki karrierje következő fázisában van, esetleg vezetői beosztásban. Szóval kis túlzással mondhatjuk, egy másik generáció. Úgyhogy az elvárásai nem biztos, hogy egybevágnek az enyéimmel.
- Hát csiszoljad, picinyem, ahol nyom a különbség. Szerintem hozzád pontosan egy ilyen figura való.
- Jó-jó, tényleg kellemes vele, jó a szövege, igyekszik éberén tartani az érdeklődésemet maga iránt, de szerinted elég ennyi egy tartós kapcsolathoz, a boldogsághoz?
- Jesszus! Ne ilyen magas szinten, mert még félúton lepottyanok - nevette el magát Csilla. - Különben igen, elég. De ha fárasztani óhajtod a fiúkat, csak rajta, nem rossz ötlet.
- Igyekszik az ember lánya, ugyebár - nevette el magát. - Különben kösz az elismerést. Komolyabban pedig, jót tesz az egómnak a felmagasztalása. Imádom bezsebelni az udvarlását, de ennyi. A körülmények nem engednek ennél többet. Csupán pár hónapot töltött itt átutazóban. Ki tudja, látjuk-e még egymást.
- Ó biztosan.
- Ez kevés az üdvösséghez. Különben szíven ütött, amikor úgy közölte velem távozását, hazaszólítja a kötelesség. Talán felesége, családja van. Én csak amolyan pótlék voltam, hogy addig se unatkozzon, amíg itt van.
- Komolyan gondolod? Nős az istenadta?
- Miért ne gondolhatnám? Amikor rákérdeztem, kétlaki életet él-e, úgy fogalmazott, többlakit. Hogy a csudába vehetnék egy kalandra vágyó személyt komolyan? Sebj, még csak érintett a forróság, nem égettem meg magamat. Flörtölni pedig nekem is jó volt vele.
- Abban igazad van, fő az óvatosság, de ne vedd ezt sem túl radikálisan. Na jó, te örök kételkedő, amíg kiderül, hogy gondolkodik felőled a figura, ha egyáltalán gondolkodik, vágjunk bele a családfád felkutatásába. Fél órán belül nálad vagyok, hello!
- Kösz-kösz, várlak!

2.

Babettnek otthon épp annyi ideje volt, hogy elkészítse Csilla kedvencét a két capuccinot tejszínhabbal, máris csengettek.

- Helóka, köszí, hogy gyors voltál. Csüccs le, mindenekelőtt fogyasszuk el a kis frissítőt, amíg forró.

- Volt a szomszéd cukiban friss krémes, én meg azt hoztam - tette a süteménycsomagot a konyhaasztalra.

- Remek, legalább éhen már nem halunk - mosolyodott el Babett.

Miután eltüntettek mindent, mentek a nappaliba. Babett félrehúzta a színes brokátfüggönyt a bepölcözt falon.

- Anyám segíts! Mi lehet ebben a dobozrengetegben?

- Ó, minden-minden, ami csak keletkezett közös életünkben. Abban bízom, csak találunk köztük valami hasznosíthatót, amivel elindulhat a nagy összbarátnői nyomozás - mosolygott Csillára.

- Csakhogy kicsit jobb kedved van.

- A társaságodban nem nehéz, de amint levehettem a mesédből, nem sokszor lesz alkalmam élvezni.

- Nehogy azt hidd már, hogy folyton Pityu nyakán lógok.

- Áá, dehogy, majd lóg ő a tiedén.

- Úgy ismersz, mint akit birtokolni lehet?

- A szerelem csodákra képes.

- Mielőtt megijednék, lássunk munkához! Atyám, mikorra végzünk ennyi papírlommal?

- Lesz vele gondunk, az tuti! Annál is inkább, mert ahhoz, hogy a dobozokhoz férjünk, egy kis időre le kell mondanunk földi létünkről. Hozom a létrát, addig próbáld kiötni, hogy varázsolk le onnan akárcsak egy dobozt is.

Egymással szemben mentek fel a létrán.

- Figyuzka, nem fárasztani szeretnék, de úgy tűnik, kicsit földre szállunk, mert valami alkalmatosságra lesz szükség ahhoz, hogy valamiképpen szétbombázzuk az építményt. Kisor-soljuk, melyikünk vállalja a kubikus munkát? - kérdezte a konyhaszekrény fiókjában keres-gélve.

- Nekem tudomásom szerint nincs bányász elődöm, a tiedet meg innen kívánjuk megismerni, vállald a fejtőmunkálatokat, én csillás leszek, és nem fel, hanem lehordom az anyagot.

Babett épp találékonyságra ösztönözte magát, hogy fúrja be a palacsinta forgatására használt hosszú pengéjű fogóját, amikor csengettek.

- Ez meg ki a csuda lehet? - kérdezte Babett meglepetten.

- Ó, de lökött vagyok! Pityunak adtam meg a címet, ahol helyette tartózkodom, de arra nem hatalmaztam fel, hogy utánam jöhet.

- Akkor, az engedéllyel, megviccelem - jött le a létráról.

- Tessék-tessék, szabad a pálya! - bújt el Csilla az ajtó mögé.

- Hellóci, megismersz? - üdvözölte Pityu az ajtót nyitó Babettet.
- Ha jól megerőltetem a memóriámat, te vagy a Sántaék Pityuja, nemde?
- Helyes a dörgés. Azt a nőcikét keresném rajtad, akivel ma nekem kéne lennem helyetted, de a drága, jó szívemnek köszönhetően passzoltam délutánra.
- Igazán aranyos vagy, köszönöm az önfeláldozó, jó szívednek, de ha Csillát keresed, ez ideig nem érkezett meg.
- Neem? Pedig esküszöm, egy pillanatra sem tartottam fel. Már csak azért sem, mert abban reménykedem szoborra merevedve előtted, hogy dolgok végeztével rám is pazarol majd pár perceskét.
- Jó-jó, de még hol a délután vége?
- Kedves Babett, ez nézőpont és egyéni türelem kérdése. Ha rajtam múltak volna a dolgok, már reggel hatkor a délután végét kongatta volna az időfelelős.
- Oké, akkor nem élek vissza a tűnékeny türelmeddel, ha megtalálod nálam szíved hölgyét, lemondok a mai közreműködéséről - nevette el magát.
- Merre indulhatok keresésére?

Babett kezével intett a szoba felé. Pityu két lépéssel ott termett. Körülnézve látta, búvóhely nincs a szobában, magabiztosan nyúlt be az ajtó mögé. Csilla felsikított.

- Ejha, nálad már a bejelentkezett, de még úton lévő vendégek is sikítoznak? - nézett kaján mosollyal Babettre.
- Nem tudad, hogy elvarázsolt kastélyban élek, és telepatikusan történnek nálam a dolgok?
- Erről elfelejtett tájékoztatást adni szívem hölgye - fogta át a már mellette álló Csilla vállát.
- Te gonosz, hogy ijeszthetnél ennyire rám?
- Istenkém, arról nem én tehetek, hogy nem számoltok vele, a kastélyokat nem csak tündérek lakják, hanem ilyen gonosz manók is, mint amilyen én vagyok.
- Mondd csak, te ördögfajzat, adtam én neked engedélyt jelenésre?
- Nem, de úgy gondoltam, csupán feledékenységből. Sőt, még úgy is, szükség lehet rám, mivel az előadásod valamiféle pakolászásról szólt - majd Babett felé fordulva szalutált. - Engedélyt kérek, hölgyem, a bűvészműtatvány folytatására.
- Engedély megadva! Kéretik testi épségére vigyázni!

Segítségével gyorsan ürült a két felső polc, a két barátnő alig győzte pakolni. Amikor végeztek, Babett vacsorára invitálta vendégeit. Még asztalhoz sem ültek, megszólalt Babett mobilja.

- Tessék, Tátra Babett!
- Csókolom a kezedet, Babettke!
- Jesszusom, Artúr, csak nem te vagy?!
- De bizony, engedelmeddel, én lennék. Rám érsz egy pindurkát?
- Vendégeim vannak, de gondolom, pindurkányi időre kapok tőlük engedélyt távozásra - indult ki a konyhába, közben visszaszólt: - Pityu, csüccs le, mindjárt jövök.
- Ezer bocsánat, a világért sem akarok alkalmatlankodni...

- Ma a szokottnál is szűkre szabottabb az időm, mert vendégeskedés után kell nekiállnom holnapra felkészülni, de hallgatlak, miért kerestél fel?
- Régen hallottam bájosan csilingelő hangocskádat.
- Pontosan három hete.
- Hiányoztam egy icipicikét?
- Nem mondom meg.
- Köszönöm a válaszod. Jó lenne kicsit beszélgetni veled, holnap több sikerrel próbálkozhatnék?
- Sajnos abba a helyzetbe kerültem, hogy nem tudok pontos időpontot mondani, mert a teendőim nem csak tőlem függenek.
- Valamiben mégis csak meg kéne egyeznünk.
- Igaz. Hívj hét óra körül, de előre elnézésed kérem, ha...
- Bár bánatosan, de tudomásul veszem - vágott közbe Artúr. - A társaságodról nem mondok le, addig próbálkozom, amíg időt tudsz rám szakítani.
- Én pedig ezt köszönöm neked.
- Akkor most elköszönök tőled, kedves, ne várokoztasd a vendégedet, szia, jó éjszakát!
- Szia, neked is a legjobbakat!

Vacsora után Csilla azzal köszönt el, másnap ismét jön segíteni. Babett magára maradva nekiült az első doboz tartalmának. Anyukája személyes mappájára könnyen rátalált. Születési anyakönyvi kivonatát ismerte, azt csak félrerakta. Kivett egy levélköteget, de már a harmadiknál lecsuklott a feje. Kénytelen volt magára hagyni a nappalit.

*

Artúr rosszkedvűen nyomta le a „Non” gombot, és kapcsolta be a számítógépet, hogy munkába fojtassa rossz érzéseit. Erkölcsileg nincs hozzá joga, hogy féltékenykedjen Babettre, hiszen nő és még bizonytalan a döntésében, hogy elválik Elvirától. Mégis szíven ütötte, amikor megtudta, Babettnél férfi vendég van. Eddig úgy tudta, nincs barátja. Lehet, hogy miatta olyan kimért övele? Mindegy, tudomásul kell vennie, nincs hozzá joga, hogy faggassa őt. Nézte a képleteket, de agya nem tudott kikapcsolni, gondolatai állandóan Babett körül forogtak. Észre sem vette, hogy Elvira benyitott hozzá.

- Kivel bájcevegtél?
- Még hogy én? Látsz te itt valakit?
- Nem, ráadásul féloldali csevegésnek lehettem csupán fültanúja.
- Csak nem hallgatózik, „kisnadság”?
- A szomszéd szobából nem volt nehéz.
- Akkor nincs mit mondanom, hallottál mindent.
- Igen, hallottam, olyan stílusban beszélgettél, mint annak idején velem, amikor még én voltam a szíved hölgye. Érteni azonban egy szót sem értettem a szerelmes duruzsolásodból.

- Ne képzelődj! Nyugalom, még nincs kinek tegyem a szépet, csupán ha egyedül vagyok, kezdek hangosan dumálni. Magammal beszélem meg a dolgaimat, mert nincs hozzá partnerelem. Magammal pedig remek kapcsolatban vagyok - temetkezett a képletek erdejébe, fel sem nézve nejére.
- Mert aki lenne, eltaszítod magadtól. De gúnyolódj csak kedvedre, lepereg rólam, hidegen hagy. Meddig óhajtod a munkát mímelni?
- Bár csak mímelném! Holnapra produkálnom kell valamit, hogy igazolhassam, a munka miatt maradtam itthon.
- Kár volt, jól elszúrtad a szabadnapomat. Mindjárt kész a vacsora - indul ki a konyhába.
- Kösz, nem vagyok éhes.
- Pedig komáلود, ami a lábosban rotyog - szólt vissza.
- Csak nem kegyeimbe igyekszel férkőzni?
- Látod, milyen örült hülye vagyok? Még mindig próbálkozom.
- Igen, látom. Miután veszni látod a helyzeted, tényleg teszel lépéseket. Kitartás, kedvesem, hátha még meg tudsz hatni.
- Artúr végre szeretném feleségnek érezni magamat esténként is.
- Ne tessék mondani! Délután a francba küldesz, este az ágyadba csalogatnál? Na ne, ilyen tempóban ez nekem nem jön be.
- Lassan úgy érzem, egy idegennel élek egy lakásban. Érthetetlen. Életerős férfi vagy, csak nem impotens lettél?
- Melletted ez sem kizárt, bár igazoltam már az ellenkezőjét.
- Na persze! Kár, hogy kapatos voltál a pezsgőtől. Hozhatok be? Hátha jó hatással lenne rád ma is...
- Ne erőlködj, megmondtam, dolgoznom kell, és kérek, hagyj végre magamra!

NEGYPEDIK FEJEZET

A NAPLÓ

1.

Babett hajnali négykor zavaros álomból ébredt. Fájt a feje, nyugtalanság nyomasztotta. Felkelt, kitámolygott a konyhába, jó erős kávé készített be. Amíg lefőtt, majdnem hideg vízzel lezuhanyozott. Kávé nélkül is egészen magához tért, de azért elkortyolgatott egy adagot. Közben arra gondolt, a legrégebbi doboz tartalmával kezdi múltjának felfejtését. Magára vett egy jó meleg köntöst, és titokzatos múltjába temetkezett.

A levelek között egy kék fedelű, vékony füzetke bújt meg, ezt vette kezébe. Első pillantásra azt hitte, saját tinédzserkori naplókezdeménye került elő. Furcsállotta, miért van rajta az emlékkönyvekre jellemző lakatka. Amíg kibányászta a kulcsát rejtő borítékot belőle, átfutott agyán, ez valami más lehet. Úgy tűnik, az emlékkönyv-mánián mindenki átesik. Igencsak meglepődött, amikor kinyitva anyukája keze írása tárult elé. Borzongó izgalom fogta el, lehet, hogy percekben belül rábukkanhat a titokra? Nekidőlt a mögötte lévő doboznak, és falta a szép, szabályos, kerek betűket.

*

„Születésemet sajnos nem mámorító öröm követte, hanem tragédia Budapest egyik rangos kórházában. Bár nem számítottam a magam három kilójával és ötvenöt centijével nagy babának, mégis nehezen bújtam elő erre a világra. Majdnem anyukám életébe került az enyém. Pár percig nem is velem, hanem vele foglalkozott az orvosi team. Anyu intenzív osztályra került, én elhagyatottan a többi boldog csecsemő közé.

Sorsom alakulásának következményei csak felnőttkoromban tisztázódtak előttem. Bár vannak benne fehér foltok, amik már maradnak is, de amennyire lehet, követem a kronológiai sorrendet.

Anyám hónapokig feküdt kómában. Ebből felébredve, állapították meg, az idegei felmondták a szolgálatot. A kórházból ideggyógyintézetbe került. Itt tengette szálnalmas életét majd két évtizedig.

Apám, felmérve helyzetét, a felelősségvállalás helyett lelépett. Róla azóta sem hallottam. Én csecsemőotthonba kerültem, innen árvaházba. Állítólag lettek volna jelentkezők, akik felneveltek volna, de engem nem lehetett nevelőszülőkhöz adni, mert anyám állapotában nem mondhatott le rólam.

Amikor iskolás lettem, kezdtem tragédiaként megélni sorsomat. Rettenetes volt elviselni, hogy énhozzám nem jön soha senki, nem kapok csomagot, levelet, de még egy árva képeslapot sem senkitől. Majd több időt töltöttem az intézet betegszobájában, mint a gyerekek között, mert mindig kiborultam, ha valakit hazavittek, vagy valakihez bejöttek, netán csomagot, levelet kapott valamelyik társam.

Rengeteg keserű élményem van gyerekkoromból, amiket nem akarok újból átélni az ideidézésükkel. Bár nem volt fáklyásmenet a felnőtt életem első évtizede sem, mégis továbbugrok az időben.

A sors a sorsomban némi eltéréssel ismételte önmagát. Iskolás koromban minden évben kitűnő tanuló voltam. Ennek köszönhettem a csekélyke jó és szép emlékeimet, mert a jutalomnyaralások valóban azok voltak. Szerencsések voltunk, mert mindig olyan tanár, no meg

nevelő, vitt el minket, akik átéreztek sanyarú sorsunkat, és legalább abban a két hétben lehattunk igazán felszabadult gyerekek. Strandra, moziba vittek minket, de voltunk nem egyszer cukrászdában, étteremben, ahol mindenki azt fogyasztott, amit szeretett.

Ezeket azért említettem meg, mert a jó bizonyítványom ellenére nyolcadik után nem gimnáziumban folytattam, hanem szakmát akartam tanulni, hogy mielőbb szabadulhassak, és megkezdhessem önálló életemet. Tizennyolc évesen hagytam el az intézetet. Gyorsan beigazolódt, a varrónői szakma rossz választás volt. Bár elsajátítottam a szakmának minden csínját-bínját, ami abba a három évbe belefért, megélni mégsem tudtam belőle. Hogy a szakmámnak megfelelő munkám legyen, a Május 1 Ruhagyárban kezdtem dolgozni. Kreatív-ságom ugyan sutba kellett dobnom, de legalább fix fizetésem volt.

Itt tapasztaltam meg, érettségi nélkül semmire nem vihetem. Beiratkoztam hát az esti gimnáziumba. Itt ismerkedtem meg Tátrai Gedeonnal. Hét évvel volt idősebb nálam. Bevallása szerint belém szeretett első látásra. Eleinte tartózkodó voltam, mert sokat hallottam róla az intézetben, hogy a lányok többsége férfiak markába kerül, akik elveszik kevéske pénzüket, és kényük-kedvük szerint használják őket, miközben rabszolgaként tartják. De Gedeon nem akart tőlem semmi olyat, amit kifogásolhattam volna, így kezdtem benne megbízni. Fél éven belül összeházasodtunk. Azt nem mondhatom, hogy fülig szerelmes voltam bele, de kedveltem őt, hallgattam rá. Egyetlen gond volt köztünk, ő gyereket akart, én pedig a gimnázium befejezéséhez ragaszkodtam.

Ötlete alapján kezdtem keresni a szüleimet. A kórházban, ahol születtem, tudtam meg, az életem majdnem anyám életébe került. Szülés után hónapokig feküdt kómában. Amikor magához tért, és megtudta, hogy apám egyetlen egyszer nem volt bent nála, idegei felmondták a szolgálatot. Úgyhogy a kórházból ideggyógyintézetbe került. Ott találtam rá, meglehetősen siralmas állapotban. Akkoriban még csak foszlányokra emlékezett a múltjából, amibe én nem tartoztam bele. Sőt, tiltakozott ellene, hogy neki gyereke lenne. Egy idő után felsejlett neki, hogy tényleg terhes volt egyszer. Nagyon várta, hogy karjaiban tarthassa kis babáját, de az a gyerek nem született meg. DNS-vizsgálattal kellett bizonyítanom, a lánya vagyok. Amikor nagy nehezen elfogadta, Gedeon tiltakozása ellenére elintézt, hogy magunkhoz vehessem. Meggondolatlanság volt, mert ezzel végérvényesen elvesztettem Gedeont. Anyámat ugyanis nem lehetett egyetlen órára sem magára hagyni. Mit volt mit tennem, otthon maradtam vele. Igen ám, de Gedeon kijelentette, nem hajlandó kettőnk eltartása mellett anyám félhavi fizetését kitevő gyógyszereit kiváltani.

Gyors döntést hozott, tudomásom nélkül szükséglakást szerzett nekünk a tanácsnál, és beadta a válókeresetet. Egyik napról a másikra szabadult meg tőlünk. Rettenetesen kétségbeestem, fogalmam nem volt, miből élünk. Az anyám nyugdíja hideg vízre nem volt elég. Nem tudtam fizetni még azt a kevéske lakbért sem, amivel a lakást megtarthattam volna. Éhezünk, fáztunk. Anyám gyógyszerek nélkül maradt. Ráadásul nem vették vissza az ideggyógyintézetbe. Így pár héten belül felmondta a szervezete a szolgálatot, meghalt. Én utcára kerültem.

Megoldást kerestem az életemre. Kanadában él anyám testvére, gondoltam kimehetnék hozzá. Tudtam, hogy ő is beteg, talán szüksége lesz rám. Tévedtem, mert eltartási szerződést kötött, engem nem tudott fogadni, de ettől kezdve havonta küldte a dollárküldeményeit, amit én azonnal bankba tettem, hogy majdan lakást vehessek magamnak.

Mese nincs, le kell írnom, mert így igaz, a hajléktalanok keserű kenyerét ettem. Nyáron erdőben, télen lépcsőházakban, pincékben húztam meg magamat. Persze közben szakadatlanul munkát kerestem, mert a dollárjaimat semmiképpen nem akartam elaprózni.

Másfél évet gyötrődtem a lehetetlen körülményeim között. Ezekre a hónapokra sem akarok részleteiben visszaemlékezni. Nem is tudok, mert állandóan könnybe lábad a szemem, hogy

kerülhettem én ilyen helyzetbe egy jónak induló házasságból. Gedeonról el kell még mondanom, ugyanúgy felszívódott, mint annak idején apám. Egyikről sem tudok semmit. A férjemmel kapcsolatban van sejtésem. Sokat fűzte az agyamat, menjünk külföldre, mert ebben az országban csak nyomorogni lehet. Szerintem oda menekült, amikor magára maradt.

Itt egyelőre abbahagyom, mert már csak a füzetet áztatom könnyeimmel.”

2.

Milyen kár, hogy végleg - gondolta Babett a könnyeit nyelve anyukája sanyarú sorsán. Órájára pillantott, fél hét elmúlt. Kiszabadult a múltját őrző dobozok fogságából, rakétasebességgel készülődött, nehogy elkéssen az iskolából.

Lekötötték gondolatait iskolai feladatai, ez a délelőtt mégis sokkal lassabban telt, mint eddig bármelyik. Délután Csilla nem tudott elszabadulni Pityutól, így elhatározta, elbeszélget a szomszédokkal, a régen ott lakókkal, hátha pont ők vezetnek valami értékelhető nyomra, merre induljon múltjának felgöngyölítésében.

Enni nem volt kedve, gyorsan átnézte a következő nap óráit, ahol kellett, pótolta ismeretei hiányosságát, és indult a két betervezett szomszédhoz. Arról, hogy ő hogy került „Katinkához”, egyikük sem tudott semmit, mégis meglepte a visszaemlékezés, mert előkerültek olyan momentumok, amikre nem emlékezett, amikről semmit nem tudott. Otthon, összegezve a hallottakat, keserűen állapította meg, anyukája, ha lehet, még zárkózottabb életet élt, mint ő. Kesergés közben megszólalt a mobilja. Órájára nézett, hét óra elmúlt, ez csak Artúr lehet - ment ki az előszobába, hogy kiszabadítsa táskájából a szünni nem akaró Török indulót.

- Szia. Elnézést, hogy megvárakoztattalak, de nem tartózkodtam egy helyiségben a telefonommal.

- Szia, csókolom a kezedet! Csak hogy hallhatlak! Kezdtém bepánikolni. Rám érsz kicsit?

- Ígéret szép szó... a többi tudod - mondta elmosolyodva.

- Köszönöm. Kezdeném azzal, van egy számomra rendkívül jó hírem. Reménykedem benne, kicsit te is örülni fogsz neki. Május tizenötödikével véglegesítve vagyok a kutatóintézetben.

- Ez mit jelent pontosan? Bakonyvárra költözöl Budapestről?

- Nem, egyelőre legalábbis sajnos nem.

Babett hallgatott. Közben az járt a fejében, miért is kéne ennek örülnie? Már biztosra vette, Artúrnak családja van, az köti Budapesthez. Keserű sóhajt nyomott el magában.

- Babettke, miért hallgatsz? Itt vagy még?

- Itt vagyok. Ebben a pillanatban tudatosodott bennem, semmit, de semmit nem tudok rólad. Mit mondhatnék? Legfőképpen, minek kéne örülnöm? Nos, szerinted minek?

- Azt hittem, nekem. Annak, hogy visszakapjuk egy kicsit egymást.

- Úgy érzem, többet kéne tudnom rólad ahhoz, hogy válaszolhassak erre neked.

- Igazad van, de ezt nem telefonon szándékozom megbeszélni veled.

- Artúr, ne kezd előlről. Engem nem tudsz Pestre csalni.

- Tudom. Ha a hétvégét Bakonyváron töltöm, számíthatok a társaságra?

- Mondjuk, talán. Felszabadítom a szombat délutánomat.

- Köszönöm! A vasárnapot semmi szín alatt?
- Bár függ a szombattól, de oké, talán azt is.
- Hihetetlen boldoggá tettél! Mesélj, miért hallom a hangodat szomorúnak?
- Mert az is, amire sajnós van okom, de ez sem telefon-téma.
- Szombaton mesélsz az okról?
- Előre hogy ígérhetném meg, amikor azt sem tudom, te mit fogsz nekem mesélni?
- Babettke, szeretnék új fejezetet nyitni a kapcsolatunkban. Ígérem, semmit nem fogok elhallgatni előtted, de szeretném, ha kicsit jobban beavatnál te is az életedbe.
- Rendben. Másfél napom van még rá, hogy meggyőzzem magamat.
- Igen, sajnós, másfél. Holnap este ott vagyok a megszokott erdei kisvendéglő apartmanjában. Szombaton mikor és hol számíthatok a társaságodra?
- Reménykedem benne, nem csal meg a tavasz, és a parkban. Háromkor ott leszek.
- Könyörögve kérlek, ne varakoztass három óráig?!
- Rengeteg a dolgom, de megkönyörülök rajtad, kettő lesz az a három óra.
- Meggyőzni sem tudnálak, ebédelj velem?
- Nem, erről nem. Artúr, tényleg dolgaim félretételével tudok csak időt szánni a találkozásunkra.
- Jó, nem húzogatom az oroszlán bajszát, mert még a végén ettől is megfosztasz.
- Nem, mert fontosnak tartom én is a beszélgetésünket. Most azonban nézd el nekem, annak ellenére, hogy te hívtál, én köszönök el. Nagyon fáradt vagyok, és még teendőm is van bőven.
- Jólesett hallanom, hogy fontosnak érzed te is. Nem szívesen, de átadlak bokros teendőidnek, szia, legyenek szép és nyugodalmas álmaid!
- Köszönöm megértésed! Szia, és neked is a legjobbakat!

Gyorsan lefeküdt, hogy reggel kipihenten ébredjen, mert Csilla neki ígerte a péntek délutánt. Az utolsó óra után szokásától eltérően robogott haza, Csilla mégis megelőzte, a ház előtt várta.

- Jesszus, mit cipelsz abban a nagy táskában? - puszilta meg.
- Szívesen segítek neked, de éhen halni nem vagyok hajlandó, úgyhogy kiürítettem otthon a hűtőt - nevetett Csilla.
- Jaj, ne hozz szégyent szegény fejemre! Igaz, főzni nem volt időm, de azért éhen halni nem kéne.
- Jól van na, semmi gáz, irtó fincsi vadast főzött anyu, ezt meg kell kóstolnod.
- Így máris sokkal jobban hangzik - nyitotta a bejárati kaput.

Miután jól beebédelték, feltankoltak cappuccinóval, odatelepedtek a legnagyobb doboz mellé. Este hét órakor álltak fel. Bánatukra semmi érdemlegeset nem találtak. Csupán annyit tudtak meg a sok képeslapból, hétköznapi témákat tartalmazó levelekből, hogy egy Ibolyka nevű hölgyel levelezett Babett anyukája rendszeresen.

- Nem tűnik egyszerű történetnek komoly dologra bukkanni - jegyezte meg Csilla. - Ne vedd rossznéven, felhívom Pityut, mert várja a telefonomat.

- Már hogy venném. Amíg megérkezik, összecsapunk valami fincsi vacsit.
 - Bocsáss meg, de mozijegyünk van az éjszakai előadásra, ami kilenckor kezdődik. Nézz rajtam végig, láthatod, hogy némi kifogásolni valót a külsőm az esti programhoz.
- Miután magára maradt, újabb dobozt nézett ki áldozatul. Láta, a saját kicsi kori dolgai vannak benne. Azért egyenként átforgatta, nehogy közjük keveredve ne találjon meg valami fontosat. Éjfélkor feküdt le.

3.

Artúr fél kettőtől rótt a kilométereket, Babettre várva. Épp a házuk felé tartott, amikor meglátta a lányt kilépni a kapun. Meglepetten ment oda hozzá:

- Szia, Babettke, csak nem itt, ebben a házban laksz?
- De igen.
- Ó, ha ezt tudom, türelmetlenségemben rég becsengetek hozzád.
- Nem jártál volna sikerrel, nem volt egyetlen szabad percem sem.
- Jól drukkoltál, az időjárás-felelős neked kedvez.
- Imádom ezt a parkot. Ideköt a gyerek- és tinédzserkorom.

Folyt köztük a szó, valójában a semmiről. Négy óra volt, amikor Artúr azt kérte Babettől:

- Mesélj végre magadról! Rossz volt, hogy hónapokig csak amolyan tűzoltó beszélgetésekre volt időnk.
- Talán udvariatlanság, de visszadobom a labdát. Ha nem is mélyrehatóan, de azért ősszel volt némi rálátásod az életemre, míg nekem a tiédre semmi. Úgyhogy te vagy a soros.
- Rendben, de szépen kérlek, hallgass végig, ne ítélezz mindjárt az első mondataimnál.
- Fenyegetően hangzanak szavaid, de ígérem, végighallgatlak.
- Köszönöm. Szóval nem kertelek, belevágok a közepébe. Jogos volt a meglepetésed, ha ide véglegesítettek, miért nem költözöm ide. Bár egyre rosszabb körülmények között, de házasságban élek Budapesten.
- Sejtettem - állt meg Babett.
- Ugye, nem felejtetted el, mit ígértél az imént? - fogta meg a kezét, nehogy faképnél hagyja.
- Nem, de ebben a helyzetben kár egymás idejét rabolnunk.
- Babett, ne tedd ezt velem!
- Artúr, hidd el, semmi újat nem tudsz nekem mondani. Ismerem az effajta szöveget, de én egyetlen házasságnak nem leszek a megrontója, miattam egyetlen férj nem fog elválni a nejétől.
- Nem te vagy a megrontója, elválni sem miattad fogok. Kérlek, ne akarj menekülni! Gyere, ülünk le ott arra a padra, és hallgass végig.
- Oda nem. Az a pad életem boldog pillanatainak tanúja.
- Akkor egy másikra. Ne keresd magadat, drága!

Bár Babettnek már semmi kedve nem volt az egészhez, el volt keseredve, de nem akart szószegő lenni. Átsétáltak a parkon, az iskola mellett ültek le. Elnézett valahova a messze-ségbe, és egy szó nélkül várta Artúr monológját.

- Nézz rám, kedves! Így képtelen leszek bármit mondani.

Babett közönyt erőltetve magára, feléje fordította a fejét.

- Elvira, a feleségem, végigkísérte a gyerekkoromat. Nincs benne semmi túlzás, gyerekkori szerelem volt. Úgy összenőttünk, el sem tudtam képzelni, hogy mással éljem le az életem. Általános suliban az osztály éltanulói voltunk. Evidens volt, egy gimiben folytatjuk. Nagy csalódást okozott mindenkinek, legfőképpen nekem, amikor kijelentette, nem gimibe, egészségügyi szakközépbe megy, mert nővér akar lenni. Hetekig gyözködtem, de nem tudtam megtörni makacsságát. Az lett belőle, de egyetlen napot nem dolgozott sem nővérként, sem másként. Fizikuma nem is bírta volna a kórházi munkát. Egyetemi éveimet végigunatkozta. Minden nap az egyetem előtt várt rám. Negyedéves voltam, amikor feleségül vettem. Házasságunk előtt számtalanszor beszéltem róla, hogy képzelem el közös jövőnket, hány gyereket szeretnék tőle. Azt nem mondhatom, hogy örömujjongással hallgatta, de tiltakozásának csak a házasságunk alatt adott hangot. Ez volt a második döfés a szívemben. De szerettem annyira, hogy évekig sikerült úrrá lennem csalódottságomon. Az idő múlásával azonban egyre több nézeteltérés, gond ágaskodik köztünk. Hidd el, nincs abban semmi túlzás, nem telhet el nap parázs vita, „késhegyre menő” veszekedés nélkül. Ebbe nem nehéz belefáradni. Megtörtént. Elhiszed végre, nem te vagy a kiváltó ok?

- Minden kétséget kizáróan, de a helyzeten mit sem változtat. Te sem gondolhatod másként, sok-sok év házasság nem érhet véget botrányok nélkül. Különösen nem, ha kiderül, te máris másfelé kacsintgatsz.

- Ezt nem cáfolhatom, mondanom is nehéz bármit. Bízz bennem, tudom az életemet irányítani. A feltételezett botrányokat ki lehet kerülni.

- Igazán? Mesélj, hogy is?

- Nejem előtt nincs változás a munkámban, külföldet járva végzem kutatómunkámat.

- Artúr, ennyire nem lehetsz naiv. A nejednek egyetlen telefonjába kerül, és lebuksz.

- Részben. Itt ugyanazzal a feltétellel vettek át, hogy a külföldi utakat vállalom. Elfogadtam, mert tudom, nincs benne nagy kockázat. Itt ugyanis a gyártási technológia hazai feltételeit vizsgáljuk, fejlesztjük. Ősszel engem is meglepett, hogy a bakonyvári intézet hazai viszonyokra van hitelesítve. Ezt rajtam kívül a vezérigazgató, a főmérnök és az a kolléga tudja, akit ősszel helyettesíttem.

- Nem keckeckedni akarok, de köztudott, amiről két ember tud, azt előbb-utóbb mindenki tudhatja.

- Hát persze, de ez tényleg csak valami fatális véletlen folytán derülhet ki, vagy ha Elvira konkrétan nyomozna utánam. De miért tenné, amikor a tíz év alatt soha nem vezettem félre.

- Azért, mert megromlott a kapcsolatotok. Biztos vagyok abban is, keresni fogja az okot, miért akarsz elválni tőle.

- Babettke, tíz év rettenetesen hosszú idő. Különösen az egy ideálisnak nem mondható házasságban, amitől Elvira épp úgy szenved, mint én.

- Ősszel a hónapokig tartó flörtölgetést hogy könyveltél el magadban?

- Ártatlan sétálgatásokon, beszélgetéseken kívül semmi nem történt.

- Igaz, de ez kitérő válasz.
 - Igen, mert tartok tőle, ha az érzelmeimről, indítékaimról beszélek, végleg eltávolítalak magam mellől.
 - Csak úgy van értelme ennek a beszélgetésnek, ha nyíltak vagyunk egymással szemben.
 - Akkor halld: egyedüli személy vagy, aki a bájosságoddal, rendkívüli intelligenciáddal, emberi tartásoddal ki tudtad szorítani Elvirát a szívemből. Akiért feladnám eddigi életemet. Ugye-ugye, látom rajtad, ezt nem szívesen hallod tőlem.
 - Tény, de részben én erőszakoltam ki belőled, részben engem igazolsz, oka lennék a válásodnak.
 - Jelenleg talán, De Elvira hiányosságai nélkül nem következhetett volna be, mert évek óta nyúz, kérem magam olyan pozícióba, ami Pesthez köt. Kérnie sem kellett volna, ha maradéktalanul boldog lehettem volna mellette.
 - Elfogadom, de beszéltem már róla, jelen állapotomban alkalmatlan vagyok emberi kapcsolatra. Akkor mondd, mit várnál tőlem?
 - Azt, hogy ne taszíts el magadtól; hogy fogadd el a barátságomat. A többit bízzuk az időre. Annál hitelesebben senki nem oldhatja meg gondjainkat.
 - Ha ennyi az elvárásod, ennek talán meg tudok felelni.
 - Ennyi. Ki fogom várni, hogy te akarj többet. Ha ez mégsem teljesülne, be fogom érni a barátságoddal, közelségeddel.
 - Ennyiben feltétlenül számíthatsz rám.
 - Köszönöm! Az eredménnyel záruló délutánunkat megpecsételhetjük közös vacsorával?
 - Rettenetesen múlik az idő. Ma ennél több nem fér bele a napomba. Előkészítettem a jövő heti menümet, belefutok a holnapba, mire azokból fogyasztható étel lesz, és ágyba kerülök.
 - Sajnálattal bár, de elfogadom visszautasításodat. Engedelmeddel, hazakísérlek.
- Miután elkészönt tőle, egyenesen Babett kedvenc padjához tartott. Gondolataiba mélyedve addig ült ott, amíg a konyhában világosság volt. Közben az járt a fejében, ezen a délutánon vált döntése véglegessé: oda a „holtodiglan holtomiglan” hűséget tett esküje. Tényleg elmúlt éjfél, amikor a konyhaablak sötétbe borult. Felállt, ekkor érezte, jól átfázott. Az apartmanban forró teát főzött, majd olyan forró vízzel zuhanyozott, amit a bőre elbír.

ÖTÖDIK FEJEZET

ÁRVA BABETT

1.

Babett hetekig böngészte Csillával a dobozok tartalmát. Amikor barátnője nem ért rá, szorgalmasan járta körbe továbbra is a szomszédokat, volt lakókat. Beszélgetéseik alkalmával tudott meg neki ismeretlen momentumokat, de semmi olyat, amivel kilétéhez közelebb juthatott volna. Kezdett reményvesztetté válni.

Büszkeséggel töltötte el, milyen felmagasztalva beszéltek anyukájáról. Megérdemelten, mert nem sokan tudnák utána csinálni, amit rövidke életében véghez vitt. Igaz volt ez nem csak a már említett boldog, élménydús gyerekkorára, de arra legalább annyira, hogy közgazdászt megszegyenítően tudott a pénzzel bánni. Bár az amerikai dollárok nélkül nem sikerülhetett volna, nem valósíthatta volna meg vágyálmát. Így is szükség volt minden forintra ahhoz, hogy megvásárolhassa az udvarban lakók kis szoba-konyháikat, amiből aztán kialakíthatta a jelenlegi szép nagy, kényelmes otthonukat. Tíz éve, és valószínűleg sajnos az egészsége ment rá, de bebizonyította, előtte nincs lehetetlen, amit kigondol, abból tett lesz.

Nem elégedett meg ennyivel, mert amikor ez megvolt, a kopár udvart hozatta rendbe. Kőművessel rakatta másfél méter szélesen körbe díszkövekkel, majd a városka legnevesebb kertészevel parkosította a terület nagy részét. Azóta gyönyörködhetnek, ma már egyedül ő, a kertész által kialakított pázsitfüves parkban, az ízlésesen elhelyezett színpompában virító virágágyásokban, na és ezeket, valamint a pázsitot szegélyező díszbokrokban. Haláláig ketten, azóta ő egyedül tartja rendben, amivel egyre nehezebben birkózik meg.

Mindemellett említést kell tennie a fürdőmedencéről az udvar végében, ami kizárólag miatta lett csináltatva. Ez lett az ő kis Balatonja, amiben vitorlázni ugyan nem, de úszkálni jókat lehet. Aranyos víkendházuk van ugyan a Balatonnál, ahol a nyárnak csak egy részét tölthették anyukája munkája miatt. Sajnálta őt, mert jó időben kicsalogatni sem lehetett őt a vízből. A pesti strandoktól azóta viszolyog, amióta kisgyerekkorában bőrfertőzést kapott. Igaz, anyukája halála óta a Balatonhoz sincs kedve menni.

Ilyen volt az ő drága anyukája, akiről ő is csak legekben beszélhet, akinek imába kell foglalnia a nevét. Ezért nem tudott rá neheztelni, amiért eltitkolta előtte a múltját. Kutakodás közben gyakran jut eszébe, le kéne mondania róla. Nem érdekelheti őt, kik dobták el. Hálás anyukájának, amiért megmentette őt attól az élettől, amiben neki kellett felnőnie.

Biztos abban is, történjen bármi, nem fog életvitelén változtatni. Itt nőtt fel, itt van az otthona. Ismeri mindenki, ő is ismer mindenkit. Tanítványai révén egyre közelebb kerül családjaihoz. Soha nem tudná elhagyni ezt a parkokkal díszített, virágokba öltöztetett városkát. Ez meggyőződése, de úgy érzi, fél ember az, aki azontúl, hogy a múltját nem ismeri, még a nevét sem tudja. Elszánt szorgalmát egyik este egy levél koronázta.

*

„Drága Ibolykám!

El sem tudom képzelni, mi lehet veled, olyan régen hallottam rólad! Írjál a te árva barátnődnek, ne kelljen annyit aggódnom érted!

Az én életemben nagy a változás. Annyira szégyelltem hajléktalan sorsomat, muszáj volt összeszedni magam, hogy lehessen újból becsületes, önbecsületes. Mivel a munkaközve-

títón keresztül nem jutottam előbbre, nyakamba vettem a várost, és addig jártam a cégeket, amíg az egyikben sikerült felvételt nyernem az irattárba. A vállalat leveleit postázom. Reggel megyek értük, délelőtt szortírozom, és széthordom az osztályokra, délután a sürgőseket feladom. Nem ez volt az álmom, de most az a legfontosabb, hogy munkám van és biztos jövedelemem.

Bizony-bizony, drágám, mert ennek köszönhetem, hogy a tanács szociális osztályán foglalkoztak a személyemmel. Kaptam egy szükségelakást, ami négy helyiségből áll. A szobán, konyhán kívül van előszoba és egy plusz helyiség. Azt mondta az ügyintéző hölgy, ha felújítatom, korszerűsítem, a sajátom lehet. Nem nyugszom addig, amíg az enyém nem lesz. A fürdőszobát csak be kell rendeztetnem és kész a korszerűsítés.

Közben azonban történt egy ennél nagyobb és fontosabb dolog is velem. Kissé bonyolult a történet, de leegyszerűsítem neked. A hajléktalantársak hiányoltak, rendre felkerestek hol ezért, hol azért. Hogy távol tarthassam őket az otthonomtól, én mentem el időnként hozzájuk.

Volt köztük egy fiatal gyereklány, aki Babyként mutatkozott be. Ő azután csatlakozott a csapathoz, amikor én már nem voltam köztük. Amikor a nevéről faggattuk, azzal rázott le minket:

„Jobb, ha csak ennyit tudtok rólam, legalább nem kell hazudnotok, ha a zsaruk rajtatok keresnek.”

Tizenöt éves alig múlt, de babát várt a szerencsétlen. Volt, hogy napokra eltűnt. Ha megkérdezték tőle, hol, merre járt, az volt a válasza:

„Mi közötök hozzá! Van az embernek biológiája is, amit le kell rendezni.”

Sajnáltam őt, mert ha hibás volt az anyja, ha nem, akkor is kitaszítottnak érezhette magát. Amikor próbáltam meggyőzni, ekkora hassal már nem a legszerencsésebb szexelni, nevetve mondta:

„Muszáj, mert különben bedilizek. Nem érdekel engem, mi lesz ezzel a kis vakarccsal, amint kilöki a testem, megszabadulok tőle.”

Beleborzongtam szavaiba. Véleményem szerint nem volt igazán hajléktalan. Messze nem volt olyan lepukkant, mint amilyen voltam annak előtte én, vagy amilyenek voltak a többiek, akik tényleg az utcán éltek. Rendes ruhákban járt, kényes volt rá, hol tölti az éjszakát. Ha velük, mindig külön kuckót csinált magának. Biztos vagyok benne, pénze is lehetett, mert soha nem éhezett. Az anyjáról borzasztó durván beszélt. Azt mondta, kirúgta otthonról, amikor megtudta, hogy - őt idézem: „valakitől bekaptam a legyet”. Amikor megjegyezte valaki: „az apját csak ismered, azt mindenki tudja, kinek szül kölyköt”, legyintett, és foghegyről azt mondta:

„Én nem. Honnan tudhatnám, amikor mindig más szórakozik rajtam? Még nem volt olyan hapsi, aki egy hétig velem lett volna.”

Egyik nap épp ott voltam, amikor rosszul lett. Mondtuk neki, menjen kórházba, ránk ordított:

„- Hülyék vagytok! Ott azonnal lekapcsolnának a zsaruk.”

Ott szülte meg szitkozódás, káromkodás közepette a kislányát. Nem sokat vajúdott, könnyű szülése volt. Amikor megindult a szülés, mindenki elpárolgott onnan. Egyedül maradtam vele. Megijedtem, de mit tehettem egyebet, segítettem, ahogy tudtam. Az én kezembe pottyant ki a kicsi gyönyörűség, mert az volt még úgy elkínzottan, maszatosan is. Hidd el, Ibolykám, nem túlzok, én még olyan gyönyörű, formás babát nem láttam életemben, mint az én imádott babácskám. Leírni nem tudom neked, milyen megható volt a karomban tartani a pindurka csöppséget. Szerencsére baja nem lehetett, mert tele torokból sírt a kicsi ártatlanság.

Első gondolatom volt, ó, te gyönyörűség, te apátlan, anyátlan árva, kinek fogsz kelleni? Érett bennem az elhatározás, hogy nekem. Tudod, sajátom nem lehet, de akként fogom felnevelni, ha meg tudom szerezni magamnak. Azt hittem, a szívem szakad meg érte. Amint ott dédelgettem, egyszer csak felkelt a földről Baby, és elvánszorgott. Utána szóltam, mi lesz a babájával? De csak ment. A sarokról visszaneézett, és annyit mondott:

„Az most már a te gondod” - és eltűnt. Azóta sem látta őt senki.

Hazavittem, megfürdetttem, lepedőbe, törülközőkbe csomagoltam be. Rettenetesen sírt, nem tudtam megnyugtatni a kicsi árvámat. Tisztában voltam vele, neki orvosi ellátásra van szüksége, ha életben akarom tartani. Megérdeklődtem, melyik környékbeli kórházban van inkubátor, és oda vittem. Sajgó szívvel tettem őt be. Egész éjszaka nem aludtam. Nem hagyott békén a gondolat, én akarom felnevelni. Másnap délelőtt bementem a kórházba érdeklődni utána. Akkorra már szépen el volt látva. Édesen aludt. Kérdéseket tettek fel nekem, ki vagyok. Részletesen előadtam, amit átéltem előző délután, és azt is, hogy szeretném felnevelni. Az igazgató főorvos másfél órán át faggatott, ki a kicsi anyja, hol lehet őt megtalálni. Kezdttem ideges lenni, és visszakérdeztem:

„Az igazgató főorvos szerint az elmondottak alapján tudhatom, hova lett Baby?”

Tanácsstalanul bólogatott, majd azt mondta, be kell jelentenie a rendőrségen. Könnyörögve kértem, ne tegye. Ezzel a kicsi árvával a sors engem akar kárpótolni, amiért nekem nem lehet sajátom. Higgye el, akként fogom felnevelni őt, ha módot ad rá. Hosszan nézett, majd azt mondta:

„Látom, nagyon magához nőtt máris a csöppség. Tetszik az elszántsága. Két hétig bent kell tartanunk, nehogy károsodás érje a mostoha körülmények miatt, amik között a világra jött szegényke. Ha addig senki nem jelentkezik érte, mindent elkövetek, hogy magához kerülhessen.”

Szerencsémre, rajtam kívül senkinek nem kellett az én drága kincsem.

2.

Babettnek ez már sok volt, kiesett kezéből a levél. Szeméből pataokban folyt a könnye. Tehát anyukája ezért vihette magával titkát a sírba. Meg akarta kímélni őt a rettenetes valóságtól. Mélyen sóhajtván próbált sírásán úrrá lenni.

„Ó, drága, édes jó anyukám, tudnod kellett volna, titkok ritkán maradnak titkok. De hiszen tudtad. Pontosan tudtad, mert ha örökre el akartad volna temetni előlem, nem őrizgetted volna az árulkodó leveleket. Jól ismertél, arra nem számíhattál, anyucikám, hogy átnézés nélkül fogom megsemmisíteni a múltunkat őrző dobozok tartalmát.”

Hogy meg tudjon nyugodni, felállt, járkált körbe-körbe a lakásban. Idegeire jó hatással volt a mozgás, de agya motollaként járt. Gondolatok fogalmazódtak meg benne. Rendezni próbálta.

A tények, amik eddig világossá váltak előtte: ő egy nem kívánt baba, „vakarcs” volt csupán. Vér szerinti szülei örökre ismeretlenek maradnak. Az apja mindenképpen, hiszen még az sem tudja ki lehet, aki őt a világra hozta. Igaza volt anyukájának, szánni való alak, de ő akkor sem lenne rá ezek után kíváncsi, ha ő akarná felvenni vele a kapcsolatot. Nem, neki ilyen erkölcsi nullával nincs, és soha nem lehet dolga. Lett légyen bármilyen fiatal, a szívtelenségre nincs mentség.

Ez szilárd meggyőződése, de akkor miért is kutakodik éjt nappallá téve? Miért a belső kényszer? Tudnia illik származását, amikor minél több információ birtokába jut, annál inkább nincs válasz. Érthetetlen, de tudata mélyén ott motoszkál, meg kell tudnia, hogy létezik olyan, hogy az ő tulajdonságai, személyisége pontosan ellenkezője ennek a romlott, lezüllött lánynak. Valakitől csak örökölte génjeit.

Mély sóhajjal ment vissza a nappaliba. Kezébe vette édesanyja földre esett levelét, hogy továbbolvassa, ha fáj is, ami benne van, tudnia kell.

*

Naponta kétszer mentem be hozzá. Aranyosak voltak a nővérek, engedték, hogy részt vegyek az ápolásában. Etettem, tisztába tettem őt. Úgyhogy mire hazahozhattam, gyakorlott anyuka lett belőlem.

Nem írtam még a kicsi nevéről. Mivel az anyjáról annyit tudtunk, Baby, Babettnek nevezték el. Vezetékeve Árva lett, mivel apja és anyja ismeretlen. A Babettel nem volt semmi bajom, aranyos női név, de azonnal megindítottam az örökbefogadását, és a nevemre vettem őt.

*

„Árva Babett” - mondta ki mélységes szomorúsággal Babett a kórházban kapott nevet. Mennyire fájna neki, ha ez maradt volna, és emellé tudja meg születése történetét. Jól mondta a jegyző, a világ legszerencsésebb emberének érezheti magát, amiért egy földre szállott angyali tünemény vette pártfogásába őt, és nevelte fel. Ezek után még erősebb hálát érzett iránta. Tekintete ismét a levélre szegeződött:

*

Drága Ibolykám, amint rendeződnek a dolgaim, elviszem hozzád, hogy lásd, milyen gyönyörű baba. Ezek után szerénytelenségnek hangzik, hogy magamhoz hasonlítom, de ez annyiban mindenképpen igaz, a haja színe még árnyalatában is olyan, mint az enyém. Sokan mondják, a szeme állását is tőlem örökölte. Szerencsések vagyunk az én kis Babettkémmel emiatt, mert senki nem kételkedik benne, ő az én kicsi lányom.

Gondban vagyok az étkeztetésével, mert nem akarom, hogy hátrányt szenvedjen a mostoha körülményei miatt, így megveszem neki az anyatejet. Persze pótolnom kell tápszerrel, ami ugyancsak piszok drága, de kifillérezem a kis drágámnak, akkor is, ha nekem csak sós kenyér jut.

Búcsúznom kell, mert jelentkezett a drága kincsem, idő van, neki hamikázni kell! De kéérek, írj vagy csörögj rám „...-...-...” ezen a számon! Egyetlen személy vagy, akihez ragaszkodom.

Katinka

*

Bár fáj anyukájának minden betűje, mégis többször olvasta végig a sorsfordító levelet. Miután betéve tudta tartalmát, már csak a kezében tartotta, és hajtogatta félhangosan, „Árva Babett”.

„Vajon ki lehet az az Ibolyka? Hogy találhatná meg őt? Senkit, de őt feltétlenül felkutatja. Anyukája barátnője lehetett, ő tudhat róla a legtöbbet, beszélnie kell vele. Nézte a boríték nélküli levelet, és közben az járt a fejében, miért nem küldte el neki? Majd hirtelen támadt gondolattal kiöntötte a doboz tartalmát, és egyenként vette kezébe a megsárgult borítékokat, hátha rátalál a teljes nevére, esetleg címére, de semmi nyom.

Leküzdhetetlen fáradtság lett úrrá rajta. Szanaszét hagyva mindent, lefeküdt.

Másnap késő délelőttbe hajlott az idő, amikor felébredt. Hirtelen azt sem tudta, milyen nap lehet. Ijedten ugrott ki az ágyból. A naptárra nézve megnyugodott, vasárnap lévén nem történt más, mint a dolgait kell sűrítene, ha azt akarja, hogy a következő héten ennivalója legyen, és ne koszos, felfordult lakás várja haza naponta az iskolából.

Főzés közben felhívta Csillát. Örült, hogy otthon találta. Beolvasta neki a levelet, és kíváncsian várta a véleményét.

- Tyhű az anyja mindenit! Ez igen! Ugye egyetértesz velem, azonnal Pestre kell menned.
- Persze-persze, oda kell mennem, de az azonnal-lal gond van. Tudod, nem akkor kérek távozásra engedélyt, amikor kell, hanem amikor mehetek. Háromnegyed évet zárunk a suliban. Tele vagyok dolgoztatással, javítással. Ráadásul, ha belegondolok, ha eredménnyel akarok járni, a nyomozáshoz pár napra mindenképpen szükségem lesz.
- Igazad van, nem lehet ezt „gyere, cipó, hamm bekaplak” módon, de ha jól tudom, mostanában lesz tavaszi szünetetek, ugye?
- Igen. Egy srófra jár az agyunk, nekem is egyből ez jutott eszembe. Jól tudom, Pityu élt pár évig Pesten?
- Jól. És biztosra veheted, amiben tud, segítségedre lesz.
- Köszí, édi vagy! Azt nem kérhetem tőled, hogy kísérj el, és napokra szakadj el a dolgaidtól, de Pityutól annyit szeretnék, készítsen nekem egy használható listát a belvárosi kórházakról, pontos címekkel ellátva.
- Előzetes egyeztetés nélkül ígérhetem, meglesz. Bocsika, csengettek. Ez csak ő lehet. Messziről megérzi, ha a kedvence rotyog a fazékban - nevetett Csilla.
- Oké, szaladj, szia!

HATODIK FEJEZET

VÁRATLAN TALÁLKOZÁS

1.

Artúr a bakonyvári kiruccanás után kedvetlenné vált. Igazán nem érdekelte semmi. Még a munkáját is kényszeredetten végezte. Legalább annyira félt a május tizenötödikei változástól, mint amennyire várta. Azt eltökélte, harcol a lányért, de fogalma nincs, mihez kezd majd az esetleges kudarccal. Pedig fel kell készülnie rá, mert Babett rendkívül határozottan reagálja le, utasítja vissza a neki nem tetsző dolgokat. Ezeket pedig előbb-utóbb komolyan kell vennie. Fontos, egyre fontosabb neki a lány, de önérzete neki is van. Kezd vele szemben eszköz-telenné válni. Hiába töri a fejét, nincs rá stratégiája, hogy törhetné át a vastag falat, ami elválasztja tőle. Május közepétől egy városban él vele. Alakuljon bárhogy Babett viszonyulása, a főnöke nyújtotta lehetőségről nem mond le. A munka tetszik neki, remek kollégákkal dolgozhat együtt. Vonzza a bakonyi táj, a város atmoszférája, szóval minden-minden.

Úgy tűnik, igaza van barátjának, mazochista természetű. Babett közelében akar élni akkor is, ha végképp elutasítja őt. Nem tud lemondani arról sem, hogy időnként meg ne csörgesse őt. Nem érti, mi történhetett? Amíg ott volt, telefonon el tudta érni. Most pedig vagy csörög a világba, vagy ki van kapcsolva.

Elvirával a kapcsolata napról napra romlik. Gyakran menekül előle a szüleihez. Ilyenkor napokat tölt náluk. Rágják a fülét, döntsön végre. Nem értik, miért jó Artúrnak ez a csikicsuki állapot. Ha úgy érzi, reménytelen normalizálni nejevel a kapcsolatukat, váljon el. Ha viszont lát még benne fantáziát, ne meneküljön tőle. Mindkettőjüknek az lenne a tiszta sor, ha rendeznék egymással a soraikat.

Igazuk van, de ahányszor próbát tesz erre, annyiszor fullad ordítózásba, őrvongásba Elvira részéről. Ha a válasról beszél, azért, ha a folytatásról, akkor azért. Elvira szerint neki a viselkedésében legalább száznolcvan fokos fordulatot kéne tennie, hogy működjenek köztük a dolgok. Neki persze semmit, ő maga a tökély. Hát nem, ez így elfogadhatatlan. Elhatározta, összehoz a szüleinél egy közös, családi ebédet, hátha akkor Elvira szóhoz engedi jutni, elmondhatja az érveit, amivel esetleg gondolkodásra bírhatja.

Anyukájának tetszett az ötlet, meg is beszélte nászasszonyával. A következő vasárnap hozták össze a családot. Ám ez is kudarcba fulladt, mert Artúr felénél sem tartott mondandójának, amikor Elvira hisztérikusan kitört magából: őt nem érdekli a férje süketelése. Felugrott az asztaltól, és már a leves után faképnél hagyta a családot. Az apja ugyan utána ment, de hiába. Heves szóváltás hallatszott az előszobából, majd úgy bevágta maga után az ajtót, hogy bele-remegtek az ablakok még a szobában is. A produkciót döbbent csönd fogadta. Percekig csak néztek egymásra. Elvira anyukája szomorúan jegyezte meg, már látja, ennek nem lesz jó vége.

*

Babett izgalommal készült a budapesti kiruccanásra. Eltervezte, bejárja a környéket, ahol anyukája hajléktalan életét élte, hátha talál ott még valakit, aki emlékszik rá. Ez tűnt a könnyebb feladatnak. Mivel levelében nem tett említést a kórház nevééről, Pityu részletes térképe és felsorolása szerint jó párat kell végigjárnia, hogy melyikben anyakönyveztek Árva Babett nevű csecsemőt.

Félt a nagy kirándulástól. Bár járt párszor Budapesten, de csak a turista nevezetességek környékét ismeri valamelyest. Gyönyörű a főváros, elsétálgatna benne hónapokig. De most

hivatalos ügyeket kell intéznie, amitől irtózik. Egyre nagyobb emiatt benne a drukk. Morfondírozás közben csengettek. Csilla robbant be hozzá:

- Hellóci, kis barátném! Köszönd meg szépen Pityu családjának ittlétem. Befűrölték a fiút valami közös programba, ami elől nem menekülhetett el. Morgott miatta, mint a bolhás kutya, de hatott az apai szigor - mondta nevetve. - Úgyhogy ha gondolod, reggelig böngészhetjük a leveleket, hátha felkészültebben vágatsz bele a nyomozásba.

- Remek, bár a reggeli busszal szándékoztam indulni.

- Holnap péntek, nem sokra mehetsz a rövidített munkanapon.

- Látod, ez eszembe sem jutott. Akkor az utazás vasárnapra halasztva. Ha kajciztál, lássunk neki.

- Beburkoltam mindent, amit a hűtőben találtam - nevetett azzal a kajánsággal, ami oly jellemző volt rá.

Lekuporodva egy nagy doboz mellé magukhoz szelídítettek egy-egy köteg böngészni valót. Belemélyedtek a kutakodásba. Csak akkor szólalt meg valamelyikük, ha valami érdekességre bukkant. Éjfélkor összegezték a délután eredményét:

- Ibolya egy Pest környéki faluban él; egy munkahelyen dolgoztak Katinkával, onnan az ismeretségük. A munkahely nevét és hollétét sajnos nem tudták meg, mindössze annyi volt pontosítható, mindketten szövőgépen dolgoztak, egy műszakban voltak.

- Ibolyával beszéltek meg, jobb lenne, ha elköltözne a kislánnyal valahova messze, hogy nyugtuk legyen a hajléktalantársak macerálásától; és az sem utolsó, ott nem ismeri őket senki, tiszta lappal kezhetnek új életet.

- Jaj, Csilla, annyira, de annyira örülök Pityu minden apró részletre kiterjedő térképének! Azt sem tudom, hogy háláljam meg neki.

- Azzal, hogy minél gyakrabban adj neki hasonló feladatokat. Látnod kellett volna, milyen lelkesedéssel állt neki.

- Mit képzelsz, saját magam ellensége vagyok én? - kacagott fel.

- Mit tudom én, mire nem vagy te képes - vágott vissza nevetve.

- A sok minden mellett erre nem.

- Félsz a pesti kiruccanástól, de az még sem jutott eszedbe, hogy Artúr segítségét kérjed?

- Nem. Előbb fordulnék tők idegenhez, mint hozzá.

- El sem tudod képzelni, hogy léteznek becsületes fickók?

- Dehogynem, a képzelőerőm határtalan, de nekem ezúttal a valóságban kell boldogulnom, úgyhogy maradok inkább a Pityu által készített térképnél - mosolyodott el.

- Nem szabadna ennyire elzárkózónak lenned. Pityu szerint klassz figura lehet a srác, ha ennyire ragaszkodik hozzád.

- Emlékszel Gyurira?

- Hogyne emlékeznék. Tudom, befűrödtél a sráccal, de alig pár hetet töltött itt, amikor megkörnyékezett téged. Messziről jött ember pedig ugyebár azt mond magáról, amit akar.

- Pontosan erről van szó. Artúr ugyanez a kategória. Amikor Gyuri átvágott, két fogadalmat tettem: távol tartom magamat az elvált férfiaktól; na és sokkal több időt adok magamnak ahhoz, hogy megismerjem, kivel osztom meg a szabadidőmet.

- Igazat adok mindkettőben, akkor is, ha Pityuval kapcsolatban én egyiket sem tartottam be.
- Minek tartottad volna? Pár év kihagyással, ismered őt gyerekkora óta.
- Annyiban talán súlyosabb a szitu, külföldön élt évekig, ahol sokkal nagyobb élettapasztalatra tett szert, mint én itt, ebben a kis városkában. Na, de kőbe vésve minden szavad.
- Atyám, nézd az órát! Szerintem ne menj haza, látom, velem együtt gyufaszálakkal támogatod a szempilláid. Tegyük el magunkat holnapra!
- Benne vagyok, de ne lepődj meg, ha hétkor ránk töri Pityu az ajtót.
- Jesszus, ti hajnalok hajnalán randiztok?
- Csak ha kimarad egy délután. Irtó lelkes a srác, kíváncsi leszek, meddig tart ki nála.

2.

Babett meggondolta magát, hétfőn a hajnali busszal ment Pestre. Az úton végig Pityu térképét böngészte. Eszerint az Astoriánál kell leszállnia, és busszal menni a Blaha Lujza térre. A környéken találja meg az első felkeresendő kórházat. Miközben memorizálta az útvonalat, kitekintett az elsuhanó tájra. Királyváron és Székváron tartottak pár perc pihenőt. Nem szállt le, nem akarta magára hagyni útításkáját. Így kissé fárasztó volt a csaknem öt órás buszozás. Amikor megérkezett, evett egy frissen sült lángost, ivott egy jó adag kávé, amitől kicsit felfrissült. Leült egy padra, kezébe vette a térképet, hogy még egyszer átnézze. Annyira belemerült, észre sem vette, hogy valaki leült mellé.

- Szia, kedves! Azt hittem, álmodom, amikor megláttalak a kocsiból. Hogy kerülsz ide? Valami baj van? - szólította meg Artúr.

Babettben a vér is meghűlt.

- Szia, ezt a véletlent! Ilyen kicsi a világ? Van pár elintézendőm Pesten, annak próbálok utána járni.

- Mit keresel?

- Belvárosi kórházakban lenne dolgom.

Kis csönd támadt köztük. Artúr tágra nyílt szemmel nézte kérdően, mint aki valami magyarázatra vár. Babett szólalt meg. Röviden elmondta, miért kellett Pestre jönnie.

- Mióta tudod a születésed történetét?

- Egy anyukám barátnőjének írt levélből két napja.

- Mégis mi a konkrét elképzelésed, hogy akarsz belefogni a nyomozásba?

- Abban reménykedek, a kórházban, ahol két hétig ápoltak, többet tudnak az akkori körülményeimről.

- Tudomásom szerint két belvárosi kórházban van ilyen inkubátor. Ha megengeded, elkísérlek.

- Pontos térképem van mindenről, ahova mennem kell. A világért nem akarlak feltartani.

- Mi lenne, ha nem az elzárkózás lenne az első reakciód? Különben, ha idő híján lennék, nem ajánlottam volna a segítségemet. Csüccs be a kocsiba, és indulhatunk - állt fel.

Babett élénk tiltakozására tanácstalanul visszaült. Sóhajtván kérdezte:

- Nem fogadod el a segítségem?
- Ha mégis, idegen kocsiába akkor sem ülök be - jelentette ki határozottan.
- Én neked csupán egy idegen vagyok? - kérdezte lesújtva.
- Neem, de akkor is... - mondta zavartan.
- Gyalogosan elkísérhetlek?
- De csak ha tényleg ráérsz.
- Köszönöm! A csomagod magunkkal visszük, vagy betehetem a kocsiba?

Babett rosszul érezte magát. Nem akart mindenben elutasító lenni. Ráadásul kényelmetlen lett volna a nehéz táskát végigcipelni, ezért bizonytalanul csak a szemével intett igent. Artúr fogta, és gyors léptekkel ment a kocsijához. Babett furcsa, ambivalens érzéssel nézett utána. Láttá, befordul az első mellékutcaiba, de csakhamar feltűnt ismét délceg alakja a sarkon.

- Járművel vagy gyalog megyünk?
- Vettem heti bérletet, mehetünk járművel.
- Babettke, tisztázzunk valamit! Az ominózus hétvégén megkaptam tőled a közeledésemre az elutasítást, amit a legmesszebbmenőkig tiszteletben fogok tartani, de kérlek, a baráti jobbmot ne utasítsd el csupán büszkeségből.
- Kérlek, nézd el a zavaromat. Hirtelen bukkantál fel, amit nem tudok megfelelően kezelni, de büszkeségből nem fogok elzárkózni tőled. Jelen esetben semmire nincs olyan nagy szükségem, mint egy megbízható, jó barát.
- Ide bemegyünk - indult be a kórházba.
- Bejössz velem? - nézett rá meglepetten.
- Nem szeretnék kényelmetlen helyzetbe hozni, a folyosón várok rád, ha engedélyt kapok rá.
- Jó-jó, ha csak ezen múlik, de... - mondta egyre zavartabban.
- Drága kislány, nem tisztáztunk még mindent?
- Dee... bocsánat, mehetünk.
- Annyira szeretném, ha kicsit oldottabb lennél a társaságomban.
- Én is. Ígérem, próbálkozom.

A kórház hivatali folyosóján végigsétálva nézték a kiírásokat, Babett hol kaphatna választ a kérdésére. Artúr a felvételi iroda előtt állt meg.

- Nem vagyok benne biztos, hogy ez a jó, de én ide mennék be.
- Kösz - mosolygott félszegen a férfire, és bekopogott.

Árva Babett neve és pontos születési dátuma alapján mindjárt az első helyen be tudták azonosítani. Babett megkönnyebbülten várt, amíg előkeresték a vele kapcsolatos aktát. Az adminisztrátornő kedvesen invitálta, üljön le mellé és nézzék át együtt. Jegyzőkönyvbe vették anyukája által mondottakat, amik a levélben is benne voltak. Olvasta a róla szóló orvosi véleményt, ami igazolta, egészséges babaként jött a világra. Kissé izgatott lett, amikor meglátta a lakcímet, ahol anyukája élt. Gyorsan feljegyezte magának. Ennyi újdonsággal lett gazdagabb, ami nem sok, de nagyon örült neki. Hirtelen felfedezte a nővér nevét, aki megfigyelte őt, és a legtöbbet foglalkozott vele.

- Bocsánat, megkérdezhetem, a nővérke még önöknél dolgozik? - mutatott a névre.

- Igen. Ő az újszülött osztály főnővére.

- Szeretnék vele beszélni, ha szabad.

- Természetesen szabad, azonnal idehívom őt - nyúlt a telefonért.

Pár perc múlva nyílt az ajtó, és belépett az idős főnővér. Babett felállt, hozzá ment:

- Üdvözlöm, drága nővérke, Árva Babett vagyok - mutatkozott be.

A főnővér meglepetten nézte, majd elmosolyodott:

- Ó, igen-igen. Milyen gyönyörű hölgy lett abból a pindurka babaszépségből - ölelte át Babettet. - Csuda édes és rendkívül jó csecsemő volt - mondta a nővér elérzékenyülve.

- Nem is tudom, hogy köszönjem meg a velem való törődését.

- Ez a dolgunk. Bár néha lelket facsaró, mint az ön esetében is, de mint látja, ideláncolt a sok babasors. Hova tűntek a nevelőanyukájával? Sokáig kerestem magukat, mert kíváncsi voltam, jó helyre került-e.

- A lehető legjobbra. Anyukámat a közelmúltig szülőanyámként tiszteltem, szerettem. Két éve halt meg súlyos rákbetegségben. A hagyatéki tárgyaláson tudtam meg, hogy csak nevelőanyám volt. Édesanya nem szeretheti gyermekét jobban, mint ahogy ő szeretett engem; nem adhat többet neki, mint amennyit én kaptam tőle. Semmivel nem igazolhatnám ezt jobban, mint azzal, gimnáziumi tanár vagyok.

- Hol, drága, hol?

Babettől úgy folyt a szó, mint szeméből a könnyáradat. Mindent el akart mondani. Közben megkérdezte, keresték-e őt otléte alatt. A nővér sajnálkozva mondott nemet. Beszélgetésüket telefoncsörgés szakította meg. A főnővért hívták sürgős esethez. Mielőtt elment, megegyeztek, Babett keresi még.

Amikor kettesben maradt az adminisztrátorral, mutatott neki egy feljegyzést:

- Amíg beszélgettek, ezt találtam az aktában.

Babett izgatottan olvasta: otléte után pár hónappal érdeklődött egy középkorú hölgy egy újszülött után, aki azon a napon született, mint ő. Mivel azonban a csecsemőnek még a nemét sem tudta, nem kapott semmiféle felvilágosítást. Az adminisztrátort nézte tanácstalanul.

- Pontosan arra gondolok, amire ön. Talán ugyanaz a kérdés motoszkál a fejében is: ha a nagyanyja volt, létezhet-e, hogy csak a létezéséről tudott?

- Igen, pontosan ez foglalkoztat. Kár, hogy semmi adatot nem jegyeztek fel róla.

- Ez nem biztos, mert létezik az irattárunkban titkosított anyag is azokról, akik rendkívüli esetnek számítanak. Azt azonban sajnos nem tudom, ezekhez hogy lehetne hozzáférni.

- Köszönöm a kedves segítőkészségét! Bár nem sok, de fontos információkhoz juthattam ön által - nyújtott kezét búcsúzóul.

A folyosón magába roskadva dőlt háttal a hideg falnak. Artúr részvétellel nézte. Megfogta a kezét:

- Nagy a baj? Tragikus dolog jutott tudomásodra?

Babett úgy nézett rá, mintha egy idegen világból csöppent volna vissza.

- Nem, ezt nem mondhatom, mégis nehéz felfognom az egészet - pillantott órájára. - Jesszusom, ilyen sokáig várakoztattalak?
- Nem volt részemről áldozat. Csupán a nővérke feldúlt arca rémisztett meg, mi történhetett odabent veled.
- Ó, te szegény! Szerencsére nem miattam volt feldúlt, hanem a sürgős eset miatt, ahova elhívták.
- Gyere kedves, sétáljunk egyet, nagyon sápadt vagy.
- Jó lenne, de tanácstalan vagyok, van-e értelme, merjek-e az irattárban tovább érdeklődni? Ugyanis azt mondta a kis hölgy, aki segített hozzáférni a rólam készült aktához, lehetséges, hogy ott van rólam pontosabb anyag is titkosítva.
- Helyetted nem gondolkodhatok, nem cselekedhetek, de ha én lennék ebben a helyzetben, igyekeznék mindent megtudni, amit csak lehet. Hogy aztán miként élsz az információkkal, rajtad múlik. Ráérsz később dönteni.
- Igazad van. Jólesik, hogy nem vagyok egyedül, de nem szeretnék a türelmeddel...
- Babett kedves, ne hozz engem folyton kényszerhelyzetbe. Vagyok olyan nagyfiú, hogy eldöntsem, mi a fontos nekem.
- Jó-jó, ne haragudj! Tudom-tudom, el kéne mondanom a részleteket, ami bent történt, de most...
- Nyugi, kislány, nem tartozol semmivel. Majd beszélsz az itt töltött idődről, ha úgy látod jónak. Menjünk az irattárba, nehogy holnap ismét itt kelljen kezdened!

HETEDIK FEJEZET TITKOSÍTOTT MAPPÁK

1.

Babett bekopogott. Bentről érdes, erőteljes férfihang szólt ki:

- Tessék!

Összerezzen, Artúrra nézett:

- Veled menjek?

- Szeretném - mondta halk, bizonytalan hangon.

Beléptek a hosszú, keskeny helyiségbe. Kétoldalt mennyezetig érő szekrények között mentek az ablak előtt álló íróasztalig. Mögötte egy középkorú, meglehetősen mogorva kinézetű férfi ült. Babett előadta, miért fordultak hozzá. Mondandójától arca megszelídült, és mintha kicserélték volna, szolgálatkészen állt rendelkezésükre. Meglepően vastag akta került elő a pánccélszekrényből.

- Foglaljanak helyet, és nézzék át, találnak-e újabb adatokat benne - mutatott a tőle jobbra lévő beugróban elhelyezett két fotelre.

Leültek egymás mellé. Babett izgatottan lapozott a már ismert anyagrészben.

- Ha érdekel, ebből a mappából részletesen megtudhatod, miért vagyunk itt - nézett Artúrra.

- Köszönöm a bizalmad - vette át.

Babett a következő, vastagabb mappában rátalált a középkorú hölgy nevére, lakcímére. Feljegyezte, majd figyelmesen olvasta az általa jegyzőkönyvbe vetteket:

*

Mosonyi Lászlóné ügyében három tagú, meghallgató bizottság ült össze. Továbbiakban: M.L. és B.T. szavait a bizottság jegyzője rögzítette jegyzőkönyvbe.

B.T: Sajnálattal kell közölnünk, mivel információja alapján csupán a nap megjelölése azonos a keresett babával kapcsolatban, beazonosíthatatlan, ugyanarról a csecsemőről van-e szó.

M.L: Kellemetlen helyzetben vagyok, mert igazuk van, semmivel nem tudom bizonyítani, csak az unokám lehet az aznap született kis csecsemő, de reménykedem benne, ő az. Tisztában vagyok azzal is, az én bűnöm, hogy a lányom idáig süllyedt. De talán, ha a körülményeket ismertethetném, nagyobb empátiával kezelnék az ügyemet.

B.T: Hallgatjuk.

M.L: Hatan élünk egy két és félszobás lakásban. Három gyerekkel, egy évek óta ágyhoz kötött beteg férjjel és egy nyolcvanhét éves nagymamával. Egy ilyen családban szükség lenne minden segítő kézre. A két nagyobbik lányommal nincs is nagyobb gondom, bár a tanulás mellett nem sok mindenben számíthatok rájuk. Az idősebbik harmadéves egyetemista, a középső most fog érettségizni. A legfiatalabbal, aki első éves lenne a gimnáziumban, ha nem mellé járna, rengeteg a gondom. Általános iskolás korában még féken tudtam tartani, de ebben az évben teljesen kicsúszott a talaj a lába alól. Rossz társaságba keveredett, ahonnan a legnagyobb igyekezettel sem tudtam kiemelni. Iskola helyett csavargott, heteket kimaradozott. Emellett, a szűk hely miatt, ő élt a nagyjával, aki mindenben adta alá a lovat, mondván,

ő már nagylány, lehet önálló élete. Hát oda vezetett a nagy önállóság, hogy összeszedett valahol, valakitől egy nem kívánt gyereket. Esküszöm, tisztelt bizottság, még ebben is mellé álltam volna, ha hallgat rám. Igaz, a lehetetlenné vált élethelyzetünk miatt nem tudtam annyi gondot, figyelmet fordítani rá, mint kellett volna, de igyekeztem. Még amellet is, hogy a fenntartásunk érdekében másodállást voltam kénytelen vállalni, hogy fizethessem a rezsit, a lányok taníttatását, a férjem méregdrága gyógyszereit. Higgyék el, mardos a lelkiismeret-furdalás, hogy még azt sem tudtam kiszedni a lányomból, hova tűnik el hetekre. Amikor arról faggattam, ki a baba apja, flegmán, pimasz hangnemben közölte, ha tudná, sem mondaná meg, de halvány lila gőze nincs róla, „kitől kapta be a legyet”. Kilencedik hónapban volt, amikor ismét eltűnt otthonról. Bejelentettük a rendőrségen, és velük együtt kereste az egész család, eredménytelenül. Egyszer csak szülés után megjelent otthon. Majdnem ideg-összeroppanást kaptam, hogy baba nélkül. Faggattam szépen, keményebb hangnemben, hova tüntette a babát, de minősíthetetlen hangnemben flegmáskodott, pimaszkodott velem. Kikötöttem, baba nélkül nem maradhat otthon. Erre nekem akart támadni. A két testvére próbálta megfékezni, de ijesztő agresszivitás volt benne. Kiborultam, elöntötte agyamat a düh, elkeseredés. Nem ütöttem meg soha egyik lányt sem, de akkor öt elkaptam, kapott tőlem két hatalmas pofont. Nagy nehezen tudtam kiszedni belőle, előző nap szült, orvos nem látta sem őt, sem a picit. Nem ölte meg őt, él valahol, de már ő sem tudja, hol, mert valaki eltüntette. Örüljek neki, van épp elég bajom, miért varrta volna még azt a kis porontyot is a nyakamba. Orvoshoz akartam vinni, de amikor meghallotta, magánkívül ordította: nem akar börtönbe kerülni és elrohant otthonról. Ismét a rendőrséghez fordultam segítségért. Azt mondták, ha negyvennyolc órán belül nem kerül elő, hívjam őket újból. Sajnos, nem volt rá szükség, mert másnap ők hívtak fel, hogy vérbefagyva találták meg a környéken. Azt hittem beleőrülök. Idegösszeroppanást kaptam. Nehezen, de felépültem. Amíg élek nem tudom kiheverni, hogy se lányom, se unokám.

B.T: Az unokája ügyében korábban kellett volna jelentkeznie. Akkor még forrónyomon talán rátaláltunk volna, de több, mint két hónap után erre nem sok az esély.

M.L: Nem fogok tudni ebbe beletörődni.

B.T: Az a dolgunk, hogy mindent elkövessünk a megtalálása érdekében. Addig is, amíg előkerül, környezettanulmányt végzünk, megfelelőek-e önöknél a körülmények csecsemő befo-gadására.

*

Babett sóhajtvá dőlt hátra.

- Mi a gond, Babettke? - fogta meg a kezét Artúr.

- Nem tudom. Felkavaró az egész.

- Átolvashatom, amit találtál?

Babett rámutatott az oldalra.

- Tehát, Mosonyi Babett a valódi neved - mondta, majd folytatta az olvasást. - Atya ég, a Honvéd utcában lakik! - lepődött meg.

- Talán ismered őket?

- Nem, de csak pár utcával arrébb van a lakásom.

- Nem is tudom, örüljek, vagy aggódjak emiatt? - jegyezte meg Babett.

- Nyugodj meg, nélküled egyetlen lépést nem teszek a felkutatásuk érdekében.

- Tovább kéne olvasnom, de egyszerűen nincs hozzá lelki erőm.

- Megtehetem helyetted?

Babett sóhajtvá biccentett igent a fejével.

Artúr végiglapozta a tekintélyes vastagságú aktát. Gyakorlata volt benne, hogy kell úgy átnézni ekkora anyagot, hogy a lényegen akadjon meg a tekintete. Amikor a végére ért, Babettre nézett:

- Azt hiszem, mehetünk. Kint mindent megbeszélünk.

Babett felállt, az irattáros férfire nézve mondta:

- Köszönjük a lehetőséget, a segítő közreműködését, amit lehetett, megtudtunk, nem vesszük tovább igénybe idejét.

- Örülök, ha segíthettem - vette át a közben elrendezett aktaköteget.

Elköszöntek, elhagyták az épületet.

- Meghívhatlak, ebédeljünk együtt? - kérdezte Artúr már az utcán.

- Ne vedd rossznéven a visszautasításomat, de most képtelen lennék enni. Mondd, mi derült még ki a továbbiakból? - indult meg a Rákóczi út felé, de Artúr kezénél fogva tartotta vissza.

- Nem tudom, mi az elképzelésed, de nagyon rosszul nézel ki, javaslom, gyalog menjünk tovább.

- Az önkormányzathoz megyek. Ott talán megtudom anyukám régi lakcímét, munkahelyét, ahol együtt dolgozott egy Barát Ödönné nevű hölgygel. A levelek alapján jó barátnők lehettek. De te nem ebédelni akartál?

- A társaságodban igen. Úgy gondoltam, közben beszéljük meg, amit megtudtam - indult ellenkező irányba.

- Nincs erőm az ellenállásra, menjünk és mesélj.

- Valójában sajnos érdemi adatot nem jegyezhettem fel.

- De akkor mi a frász van abban a vaskos mappában?

- Naggyon érdekesítő dolgok. Minden szempontra kiterjedően, aprólékosan részletezték a nagyszüleid környezettanulmányának körülményeit. Ha nem lennék valamilyen szinten érintett, mosolyogni lenne kedvem. A leírason, műszaki rajz pontosságú, méretarányos rajzon kívül fényképek is készültek. Ráadásul az utóbbi két változat esetén egy-egy helyiség többoldalas, mert többféle nézetből jelenítik meg. Még az is pontosan be lett jelölve a rajzokon, hol láttak a lakásban pókhálót.

- Atyám! Ez szörnyen megalázó helyzet lehetett nekik.

- Az bizony. Mint ahogy az is, hogy a nagynénéd iskolai előmenetelét ugyanúgy nyomon követhetjük évenkénti lebontásban belőle, mint a nagyapád betegségének kórképét, lefényképezve a gyógyszeres dobozokkal egyetemben. Nem is beszélve a nagyanyád idegállapotáról.

- Őrület. És ezt bárki láthatja, aki csak kíváncsi rá.

- Ez szerencsére nem így van. Nem véletlenül titkosított az akta. Előbbre jutottál a nyomozásod által?

- Sajnos nem. Sőt. Eddig határozott véleményem volt, nem érdekel a vér szerinti rokonságom. A szülőanyám halála után a szüleim egyébként is tárgyalanná váltak. A nagyanyám sorsa azonban megindító. Felőle nem merek végleges kijelentéseket tenni. De hogy a felkeresése csak azután lehetséges, miután leülepedtek bennem a dolgok, az biztos.

2.

Beszélgetés közben megérkeztek az önkormányzathoz. Babett a kórházi tapasztalata alapján egyenesen az irattárat kereste. Meglepően rövid idő alatt előkerítették a keresett adatokat: anyukája lakcímét és a kis szövőműhely címét is. Ezek már a következő nap feladatai voltak, hiszen fél öt elmúlt, amikor kijöttek az épületből.

- Következő úticél, hölgyem? - mosolygott Artúr Babettre.

- A térképen be van jelölve egy kellemesnek mondott szálloda - mutatta ujjával. - Leteszem a csomagom, és felmegyek kicsit a várba nosztalgizálni.

- A szálloda itt van a közelben. A vár nekem is a kedvencem, szeretném, ha a társaságomban nosztalgizálnál.

- Artúr, érts meg végre, nős ember vagy. Semmi kedvem felvállalni annak az ódiumát, hogy ismerősödbe botlunk valahol.

- Nehéz veled zöldágra vergődni, Babettke, rettentő nehéz. Ha engeded, örömmel tartok veled.

- Mindenképpen magadra akarod vállalni a bűnözés vádját?

- Mondhatnám, örömmel, de sokkal komolyabban veszem ennél a személyedet. Ha meglát valaki, nem fogok mellébeszélni. Elmondom, honnan ismerlek, és azt is, hogy a véletlen hozott veled össze, én ajánlottam fel baráti segítségemet. Szóval, indulhatunk?

Babett kényszeredetten bólintott igent. A szálloda előtt várta meg Artúrt, amíg elment a kocsiaért. Innen tömegközlekedéssel mentek a vár aljába. A Hunyadi utcán sétáltak fel. Jó egy órát bolyongtak a szűk, ódon utcákban. Artúr rávette a lányt, üljenek le kicsit a századok titkait őrző kőfülke valamelyikében, hadd csaphassa meg őket a múlt lehelete. Babett hangulata egybevágott a múlt szellemével, hiszen nem tudott másról beszélni, mással foglalkozni, mint saját múltjával, ami nyomasztóan nehezedett lelkére. Egyszerre kis csönd támadt köztük. Babett Artúrt nézte:

- Hogy fogsz otthon elszámolni a ma délutánoddal?

- A nejemnek sem mondom mást, mint ismerősnek mondtam volna. Nem fogok veled kapcsolatban semmit elferdíteni.

- Nem tudom, örüljek vagy rettegjek ettől, de köszönöm a kalauzolásod! Nélküled nem fért volna bele ennyi minden a napomba.

- Ugyan már Babettke, tudnod, érezned kell, boldoggá tettél a lehetőséggel.

- Jólesik a kedves erőszakosságod.

- Meddig maradsz Pesten?

- Erre nem tudok válaszolni. A napot a szövőműhelyben indítom. Felkeresem anyukám barátnőjét, és körbejárom a volt lakásunk környékét, hátha találok még olyan személyt, aki emlékszik rá. Fogalmam nincs, ez mennyi időt vesz igénybe, de csak ezek birtokában megyek haza.

- Nagyon szeretném, ha valahol beleférnék még én is az idődbe.

- Artúr, ne húzogassuk az oroszán bajszát, könnyen a kezünkben maradhat.

- Hirtelen majdnem megint kimondtam, amit gondolok - szeretek a tűzzel játszani -, de bizalmaddal a világért nem fogok visszaélni.

- Köszönöm. Akkor elfogadod, hogy a szálloda előtt ér véget a mi ravasz félrelépésünk?

- Ha esténként felhívhatlak, mire jutottál, talán.
- Nem talán, biztos. A kérésed nem tagadom meg. A mai nappal különben is jogot formáltál rá, hogy tájékoztassalak - szálltak fel a buszra.
- Köszönöm - ültek le egymás mellé.

Hallgatagon utaztak. Babett Pest utcáit, Artúr őt nézte. Majdnem a szálloda előtt szálltak le.

- Kellemes pihenést, jó éjszakát kívánok és szerencsés holnapot! - állt meg a szálloda előtt.
- Köszönöm, ennél szebbet nem kívánhatnál. Jó éjszakát és problémamentes estét kívánok - nyújtott kezét.

Ambivalens érzéssel nézte, mint kanyarodik ki Artúr a szálloda parkolójából. Fáradt volt, a szobájában fekvéshez készülődött. Közben járt az agya. Pontról pontra gondolta végig a nap eseményeit. Valóban jól jött Artúr kísérete, de óvatosabbnak kell vele lennie, ha nem akarja megbántani. Márpedig nagyon nem szeretné. Kedvesen rámenős, visszautasíthatatlanul ajánlja fel baráti segítségét. Baráti... ó, te jó ég! Ha már nem egyszer adta volna rajongásának jelét, akkor is éreznie, látnia kéne, hogy néz rá, milyen érzéki gyengédséggel beszél vele. Sajnos, a hosszú távolléte, a mai nap tanúsított viselkedése rá sincs közömbös hatással. Ha szabad lenne, nem gondolkodna, elfogadja-e közeledését. De ez az ő peche. Három éve Gyuri, most meg ő. Mindkettő elkötelezett. Gyurival majdnem ágyban kötött ki. Azóta is beleborzong, ha csak eszébe jut. Ez teszi a normálisnál is óvatosabbá Artúrral kapcsolatban.

Másnap reggel alaposan áttanulmányozta Pityu térképét. Egy-két dologban kérte a portás segítségét, majd útnak indult. A kis szövőműhelyt könnyen megtalálta. Ibolykát nyugdíjazták már, de a lányával tudott beszélni. Emlékezett a történetre. Mivel anyukája épp vendégségben volt náluk, meghívta Babettet. Ibolyka nagy örömmel fogadta a lányt. Rengeteget beszélgettek anyukájáról. Este azzal engedték vissza a szállodába, jelentkezzen ki, és töltsen a további napokat Ibolyka Pest közelben lévő otthonában. Megkedvelte őt, nem tudott neki nemet mondani. Fáradtan, nyomasztó érzéssel készülődött lefekvéshez, amikor megszólalt telefonján a Török induló.

- Szia, Artúr - fogadta lehangoltan.
- Szia, Babettke! Hallom a hangodon, rossz kedved van. Azért beszélsz velem kicsit?
- Ez volt az ígéretem, nem?
- Jó-jó, de...
- Nem veled kapcsolatos a hangulatom - vágott közbe.

Röviden tájékoztatta a napjáról.

- Afelől hogy döntöttél, kijelentkezel holnap a szállodából?
- Igen. Azontúl, hogy megkedveltem Ibolyka nénit, rengeteg a megbeszélnivalónk. Szégyellem, de rá kell ébrednem, a huszonkét év alatt nem ismertem meg anyukámat... azaz egészen másnak, mint amilyennek a levelei és ismerősei meséi alapján.
- Ez természetes. Te gyerekként, a hozzád való viszonyulása alapján tárolod magadban személyét, ők felnőtt szemmel, idegenként ítélik meg.
- Köszí a vigasztaló szavakat!
- Féltetek a holnaptól. Ugye óvatos leszel a hajléktalanokkal?
- Óvatos leszek, ne aggódj!
- Meg sem tudnálak győzni róla, oda hadd kísérjelek el?

- Ravasznak tetszik lenni - mosolyodott el Babett.
- Lehet így ítélni. Még azt sem tagadhatom, jó ürügy rá, hogy láthassalak, de a félelmem komoly.
- Jól van, hiszek neked. Kicsit magam is berzenkedek, úgyhogy a kíséreted elfogadva.
- Hol és mikor találkozhatok veled?
- Reggel innen Ibolyka néni lányához megyek, onnan megyünk valahova egy Pest-környéki faluba. Most jövök rá, fogalmam nincs, miben egyezhetnék meg veled.
- Mondjuk abban, reggel érted megyek. Addig találj ki valami frappáns mesét a személyemre vonatkozóan Ibolyka néniéknek, ami még a te érzékeny kis lelkednek is elfogadható.
- Nehéz dió, de próbálkozom majd.
- Ne vedd ravaszkodásnak, ragaszkodásnak, de gondolkozz el, ha továbbra is óvakodsz tőle, hogy beülj a kocsimba, legalább kétszer annyi időbe fog telni a tömegközlekedés, mint azzal.
- Jól van na, nem fokozom végtelenségig a makacsságom, gyere kocsival!
- Köszönöm, hogy kezdesz kicsit oldódni. Akkor most elbúcsúzom, aludj jól! Reggel hányra lehetek ott érted?
- Hétkor szándékoztam indulni, de ha neked...
- Ott leszek hétre.

NYOLCADIK FEJEZET A HAJLÉKTALAN NŐ

1.

Babett kissé zavarban volt Artúr oldalán, amikor becsengetett. Fruzsina, Ibolyka unokája, jött kaput nyitni. Nem sokat időztek, de elegendőt ahhoz, hogy a kislány kikönyörögje anyukájától, húsvétig hadd legyen a nagymamájánál. Ibolyka navigálásával jó fél óra múlva Artúr leparkolhatott a ház előtt.

Amíg Babett lepakolt a szobában, Ibolyka elküldte Fruzsit a közeli cukrászdába friss kalácsért. Forró kakaóval, vajás kaláccsal kínálta a fiatalokat.

Reggeli után vágott neki a két fiatal az ismeretlennek. A cím alapján könnyen rátaláltak az utcára. Babett szomorúan látta, a házat, ahol anyukája lakott, lebontották. A környék építkezési területté lett nyilvánítva. A környező utcákat, tereket alaposan körbejárták. Már-már lemondtak róla, hogy hajléktalannal találkozhatnak, amikor az egyik padon megláttak egy fekvő nőt. Odamentek. Artúr kezdte a társalgást:

- Jó napot kívánunk, hölgyem! Elnézést kérünk a zavarásért. A hölgy szeretne önnel beszélgetni, ha nem veszi tolakodásnak.

- Hagyjanak engem békibe! Semmiféle újságnak, tévének nem mondok semmit!

- Jó napot! Nem vagyok újságíró. Anyukámmal kapcsolatban szeretnék öntől érdeklődni, ha véletlenül ismerte őt. Huszonnégy évvel ezelőtt élt itt a környéken. Eleinte hajléktalanként, majd miután munkahelye lett, abban a házban, amit mostanában bonthattak le.

- Hogy hívják az anyját?

- Tátrai Gedeonné, Katinka.

- Ismertem, hogyne ismertem volna, mikor harminc éve eszem a hajléktalanok nyomorúságos kenyerét. Mi van, magát küldte ide utánunk szimatolni, már a képét sem meri idetolni?

- Nem ő küldött, ő már két éve halott.

- Jó neki. Aztán mit akar tudni róla?

- Augusztus huszonnyolcadikán lesz huszonnégy éve, hogy valahol a környékbeli utcában születtem meg, Katinka segítségével.

A nő felült, tágra nyílt szemmel nézte Babettet.

- Te lennél az a csodaszép kisbaba? Mi a f... ezt nem hiszem el! Mi úgy tudtuk, Katinka betett téged valami inkubátorba, vagy mi a fenének hívják. Meg azt is hallottuk, hogy a kórházból eltüntetett valaki.

- Nem egészen így történt, de Katinkáról mondana nekem kicsit többet? Hogy élt, miért került utcára?

- Arról, hogy miért került ide, nem sokat. Talán másfél évig volt köztünk. Aztán felvitte az isten a dolgát, lenézett bennünket. Szóval, úgy tudom, volt egy tróger ura, aki kirúgta otthonról a beteg anyjával együtt, mert nem tudott neki gyereket szülni. Az anyját nem ismertük, mert mire közénk keveredett Katin, addigra az beadta a kulcsot. Állítólag nem csak bolond, de beteg is volt. Katinnak nem volt pénze gyógyszerekre, ennek lett áldozata. Sokat sírt az a

szegény Katin, nem tudott beletörődni a magunkfajta életformába, azért kapaszkodott annyira kéréért, munkahelyért.

- Amint a szavaiból kiveszem, nem nagyon kedvelte őt.

- Mit kedveltem volna rajta? Úgy fönnhordta az orrát, soha nem engedett be a kéréjába, nem adott még egy falat kenyeret sem, pedig megtehetné volna, volt pénze elég.

- A születésemről mit tud?

- Arról még kevesebbet. Volt köztünk egy kis... hát hogy is mondjam csak, szóval utcalány, aki hol ennek az ágyában hempergett, hol annak. Nem csoda, hogy úgy járt, ahogy járt. Volt, hogy eltűnt napokra, aztán előkerült összeverve. Alig győztük rendbe tenni. Mire jobban lett, újból eltűnt a nyomorult. Én megmondtam neki, ha ilyen hülye, hát vessen magára, engem ugyan nem érdekel az sem, ha minden csontját összetöri egyszer valamelyik pacák. Úgyis azok áldozata lesz, ha nem tér észhez. Na, de lebabázott, amiben Katin segédkezett neki, mi leléptünk, mert nem akartuk, hogy a zsaruk markába kerüljünk. Katin magával vitte magát, az anyját, azt a kis... utcalányt azóta sem láttuk.

- Anyukám meddig élt még a környéken, miután én megszülettem?

- Hogyhogy meddig? Mit tudom én! Miért nem kérdezte meg tőle?

- Mert nekem semmit nem mesélt a múltjáról. Haláláig úgy tudtam, ő az édesanyám.

- Ja. Ilyen volt. Itt is mindig sumákkolt. Azt sem tőle tudtuk meg, hogy dolgozik, és jár a tanács nyakára kéréért. Amikor utoljára beszéltem vele, maga nem volt vele. Aztán hónapok teltek el, hogy nem láttuk. Egyszer Bográcsné, az egyik társunk, azt mondta, a kéré, ahol lakott, üresen áll.

- Köszönöm a felvilágosítást, sokat segített vele nekem. További minden jót! - nézett Artúrra, hogy indulhatnak.

- Minden jót - köszönt el Artúr is.

- A fene a jó dolgukat, ha már fölébresztettek, így kifaggattak, legalább kajáralót adhatnának - nézett rájuk laposan pislogva.

Artúr kezébe adott egy ezrest és Babettre nézve indultak a kocsihoz.

- Hogyan tovább? - ültek be.

- Ibolyka néni kikönyörögte, töltsen velük a Húsvétot. Nem tudtam nemet mondani. Nostalgiazom közben. Beígértem Fruzsinnak, lehet az idegenvezetőm.

- Lenne számomra is némi kecsegtető ígéreted?

- Túl sokat kockáztattunk eddig is, úgyhogy nemet kell mondanom.

- Mi lenne, ha az én erkölcsömre nem te akarnál vigyázni?

- Az nem én lennék.

- Akkor nem marad más, mint reményemet kifejezni, legalább május tizennyolcadikán a negyedik órát velem töltöd.

- Jesszusom, de felkészült valaki!

- Kénytelen vagyok előre gondolkodni, téged beprogramozni, nehogy megelőzzön valaki.

- Nem tagadom, tetszik a hiúságomnak a ragaszkodásod, de ígéreteket nem tudsz vele kicsalni belőlem.

- Csak a hiúságodnak tudok imponálni?
- Annak mindenképpen.
- Megtudhatnám, miért ez az áttörhetetlen tartózkodásod?
- Ha nem beszéltem volna az okról eleget, akkor is igaz lenne, jelen állapotomban alkalmatlan vagyok mindennemű kapcsolatra. Ott tartok, az is idegesít, ha kérdeznek tőlem valamit, és válaszolnom kell rá.
- Valahogy mégis szeretnék közös nevezőre jutni veled.
- A matematika gyenge oldalam. Rég volt, hogy közös nevezőt kellett keresnem.
- Iratkozz be hozzám fejtágítóra, szívesen pótolom, ami a feledés homályába veszett.
- A történelem és angol szak mellett nem érzem a veszteséget - mosolyodott el. - Most azonban még egyszer megköszönve kíséreted, búcsút veszek tőled.
- Mielőtt lelomboznál, kérlek, köszönj el tőlem úgy: a mielőbbi viszontlátásra!

Babett, kiszállva a kapu előtt, elnevette magát. Kedvesen pát intett, és amikor megjelent Fruzi, mosolyogva visszaszólt:

- Viszontlátásra. Besiettek a házba.

Artúr lesújtva érezte magát. Tehet bármit, ez a lány mindig kosarat fog adni neki. Ennek ellenére, képtelen lemondani róla. Egyre biztosabban érzi, Babettre nagyobb szüksége van, mint levegővételre. Bájoságával, kivételes intelligenciájával csak ő tölthetné ki kiürült életét. Ellentmondást nem tűrően határozott, de egyetlen szavával, mozdulatával meg nem bántaná őt. Nem, nem fog, de nem is tud lemondani róla, akkor sem, ha csak annyit ér el, hogy a közeliében lehet. Maga sem tudta, meddig ült abban a testtartásban, ahogy utána nézett. Mintha ólomsúlyok nehezédtek volna rá, úgy emelte meg a kezét és indította az autót. Amilyen lassan tudott, távolodott el Babettől.

2.

Babett fáradtan, de tele élménnyel utazott haza Húsvét másnapján. Ambivalens érzéssel nézett körül a szanaszét hagyott nappaliban. Ilyesmi anyukája mellett nem fordulhatott volna elő. Biztosan rosszallja szegényke, milyen hanyag lett az ő imádott kislánya. Azzal az elhatározással szállt le a buszról, zuhanyozás után a délután ellenére lefekszik aludni. De hogy tehetné ekkora rumliban?

Letelepedett a dobozok közé. A következő percekben ugyanazt a feldolgozhatatlan, lesújtó érzést élte át, amit akkor, amikor megtudta, őt nem anya szülte, csupán egy lezüllött tinédzserlány, aki az alkalmi kapcsolataiból még az apát sem tudta megnevezni. Szörnyű volt szembesülnie a ténnyel, fogalma nincs, kinek a génjeit hordozza magában.

Sóhajtva futott végig tekintetével a dobozokon: „igaza van Ibolya néninek, teljesen fölösleges a további kilétem után kutakodnom. Ha egyetlen rokonomnak nem hiányzom, nekem is be kell érnem azzal az eredménnyel, amit Pesten elértem.” Rátette a kezét egyik dobozra, töprengve nézte, majd kimondta hangosan, amire gondolt: „Cáfolhatatlan tény, egy belső hang mégis azt sugallja, meg kell tudnom, mit rejthetnek még a levelek, tárgyak a kicsi koromról. Lehet, hogy ez mindössze pusztán kíváncsiság, de úgy érzem, a múltját illik mindenkinek megismerni.”

A dobozok szortírozása közben agyába vágott az adminisztrátor által talált bejegyzés: egy középkorú hölgy - minden valószínűség szerint a nagyanyja -, próbálta megtudni, hol lehet az a kis csecsemő, aki azon a napon született, amikor ő. Kis méltóság után megrázta a fejét: „Áhh, egyáltalán nem biztos, hogy engem keresett, hiszen még a nememet sem tudta. Különbösen is, milyen anya az olyan, aki mellett ennyire lezúllhat egy tizenöt-tizenhat éves lány? Az én anyukám nevelőanyám volt, mégis az életét adta volna értem.”

Majd fejét rázva folytatta gondolatmenetét szégyenkezve: „- Pálcát nem törhetek felette, hiszen olvastam vallomását, amiből kiderült, milyen körülmények között nevelte a három lányát, gondoskodott az ágyhoz kötött beteg férjéről, idős édesanyjáról, aki sokkal inkább volt ellene, mint mellette.”

Az átnézett tartalmú dobozokat sóhajtván ragasztgatta le, és abban a sorrendben rakta a polchoz, ahogy vissza kell kerülniük a mennyezet alá. A többit az ablak alá tologatta. Jó érzéssel állapította meg, Csilla segítségével, több mint felén van túl. Nagyra értékelte áldozatkészségét, hiszen Pityutól vonta meg azt az időt, amit nála tartózkodott.

Hihetetlen fáradtság lett úrrá rajta. Feje lecsuklott az álmoságtól. Már zuhanyozni sem volt ereje. Átöltözött és ájulásszerűen zuhant az ágyába.

Másnap jó érzéssel indult az iskolába. Alig várta, hogy találkozzon diákjaival. Egész órán meséltetni fogja őket, ki mivel töltötte a szünetet. Hiába no, neki erre van a legnagyobb szükség.

Csütörtökön furcsa, szorongó érzéssel sétált a megszokott ösvényeken. Átgondolva az Artúrral töltött időt, be kellett látnia, nem a kedvességével halmozta el őt. Minden közeledési szándékát ellenezte. Biztosan magára haragította, mert elmaradt a várva várt telefon, hogy ért haza, mi van vele. Nem is tudja, örüljön vagy sírjon, ha sikerült vele megértetnie, ő reménytelen eset, mondjon le róla. Fájt a felismerés. Le kéne végleg mondania az ábrándozásról. Csak jó érzéssel tud Artúrra gondolni, de tudomásul kell vennie, ő már a múlt. Visszamegy a suliba dolgozatokat javítani, mielőtt végképp nekikeseredik.

Hazafelé kedvetlenül állapította meg, üres hűtő várja. Főzni nem volt kedve, hideget vásárolt magának vacsorára.

Miután elpakolt, gyorsan átnézte a következő nap óravázlatait, kiegészítette új elképzeléseivel. Kikereste hozzá a megfelelő olvasmányanyagokat, és végre nyugodt lelkiismerettel vehette be magát a dobozok közé, hogy tovább ismerkedjen tartalmukkal. Minden levélbe belenézett, de csak azt olvasta végig, ami felkeltette érdeklődését. Sok-sok érdekes emlék idéződött fel bennük kicsi koráról, mint például az, mennyire nem szeretett óvodába járni. Nem kedvelte a közös foglalkozásokat.

A levelek forgatása közben ismét egy Ibolykának írott vonta magára figyelmét. A levél közepén a naplójáról írt, amit azzal fejezett be, minden levelet két példányban ír meg. Majd ha már ő nem lesz, és Babett esetleg belekukkant a dobozokba, rájuk találhasson. Ezek jelentik majd neki a naplója folytatását.

„Húha! Akkor különös tekintettel kell lennem a boríték nélküli levelekre” - jegyezte meg félhangosan. Ugyanebben tesz említést egy fényképalbumról. Felegyenésedett, erősen gondolkodott. Valamelyik doboz alján találkozott egy halom fényképpel, de idő híján akkor nem foglalkozhatott vele. Melyikben lehet? - futott át tekintete az átnézett dobozoron. Eszébe villant, a fényképekre Csilla is felhívta figyelmét. Igen-igen, kék dobozt kell keresnie. Szerencséje volt, a kettő közül azt bontotta fel, amelyiknek aljára nyúlva megtalálta a fényképköteget.

Minden felvétel őt örökítette meg. Mosolyogva mélézött el a csecsemő-önmagán. Édesen nyúlt a csörgője után. Felkacagott, amikor az egyéves születésnapján készült sorozat került a kezébe. Az egyik aranyosan nyújtózkodik, hogy elérje az asztal közepén a tortát. A másikon már az asztal szélébe kapaszkodva erőlködik. A harmadikon a tányéron hasalva siker koronázza kísérletét, élvezettel markol bele a krémbe. Látszik, anyukája milyen ijedten kap utána, de már késő, ő célt ért.

Kiemelte a sorozatot. Elhatározta, bekeretezteti, és az éjjeliszekrényén fogja tartani. Jót fog tenni lelkének egy-egy letargikus hangulatában.

Tovább lapozva elgondolkodott: érdekes felfedezni, milyen másként él meg dolgokat egy felnőtt, mint egy kisgyerek. Ő mindent rácsodálkozással, sírással reagált le, anyukája következtetéseket vont le belőlük. Meghatotta, milyen rajongással írt róla Ibolyka néni.

Eltette a fényképeket, vacsorához készült. Közben az járt a fejében, meghívja Csillát Pityuval egy vasárnapi ebédre, hogy valamiképpen kompenzálja a sok segítséget. A menün gondolkodott, amikor hirtelen agyába vágott, napok óta nem szólalt meg a telefonja. Kivette táskájából, s elszégyellve magát, állapította meg, ki van kapcsolva. Hát persze, hogy így nem tudja felhívni Artúr. Amint bekapcsolta, megszólalt a Török induló. Csilla hívta.

- Szia, Babett, mi a jó Isten van veled?! Idegbajt kapok, hogy nem tudlak elérni.

- Szia! Bocsánat, ezer bocsánat! Egy perce tűnt fel, hogy napok óta nem hiányzom senkinek.

- Mesélj, te átok, mert esküszöm, odamegyek és megtéplek.

- Megérdemlem.

Részletesen elmesélte pesti kiruccanását. Nem hagyta ki Artúr megjelenését és részvételét sem.

- Tyű, a mindenit! Ehhez idő kell, amíg leülepedik benned minden.

- Bizony, nem is kevés. Azért hűtlen sem vagyok hozzátok. Épp azon töröm a buksim, mikor csaphatnánk egy közös vasárnapi ebédet itt nálam. Már a menüt is kiötlöttem félig, de csitt, mert az meglepi.

- Ha ilyen nagyszabású összejövetelre készülsz, nem tartalak fel, már csak azért sem, mert megérkezett Pityu őurasága. Megyek, mert nekifekszik a csengőgombnak, ha egy pöccenésre nem nyílik a kapu - tette le nevetve.

Még az asztalra sem ért Babett keze, amikor ismét muzsikált.

- Szia, Babettke! Annyira nyugtalan voltam, miért nem tudlak elérni, eldöntöttem, reggel autóra ülök.

- Bocsánat, bocsánat! Tudom, fejvesztés jár a butaságom miatt, de amikor elköszöntél tőlem, energia utánpótlásért nyavikolt a telefonom. Feltöltöttem, de bekapcsolni elfelejtettem.

- Én meg arra gondoltam, már telefonon is el akarsz zárkózni előlem.

- Ilyen gonosznak tartasz?

- Ilyen távolságtartónak.

- Csúnya vagy, mert épp ma a parkban gondoltam rá, milyen gonosz voltam veled. Biztosan megharagítottalak magamra, azért nem hívsz a hazautazásom óta.

- Mennyire vagyok csúnya, te édes, ennivaló angyal?

- Vedd tudomásul, nagyon.

- Ó, kedves szavaidtól ma gyönyörű álmaim lesznek.
- Azért nem kéne annyira elbízni magadat.
- Bár örülök a jókedvednek, de megkérdezhetem, mi váltja ki belőled?
- A Pesten elért eredmények, az, hogy végre találkozhattam a tanítványaimmal.
- Én egy icipicit sem járultam hozzá?
- Jól van na, egy indurka-pindurkát te is.
- Mesélj, mivel töltöd magányos délutánjaidat?
- Miről meséljek? Amikor hazaértem, roppant szégyen ért, mert a nappalit, ahol a dobozok halmaza hever, szanaszét hagytam. Bár hullafáradt voltam, de rendet tettem lefekvés előtt. Vagy beszéljek a kicsi kori képeimről, amik kicsit felvidítotak? Más újság nincs, amiről beszélhetnék.
- A képeket szívesen megnézném.
- Megmutatnám, ha videós telefonom lenne.
- Abban nem is reménykedhettek, hogy...
- Artúr, ébredj! - szólt közbe nevetve. - Ne kezdjük a témát mindig előlről.
- Jól van, nem kezdjük. Meglátod, bűnözőt faragsz belőlem.
- Hogy mit?
- Jól hallottad. Egyszer betörök hozzád, és összeszedek mindent, ami rád emlékeztethet.
- Ne fenyegette, mert a barátnőm szavaival élve, úgy, de úgy megrángatom köztünk a virtuális vonalat, hogy hasra esel - nevette el magát.
- Téged tényleg kicseréltek, amióta Pesten jártál.
- Lehetséges, mert anyukám halála óta nem nevettem ennyit, mint most, hogy veled beszélek.
- A legszebb bókot kaptam tőled, amióta ismerlek.
- Akkor ennél a végszónál engedd meg, hogy elköszönjek tőled. Másfél órája vár a konyhában a félkész vacsorám.
- Nem venném a lelkemre, hogy mattam éhez, jó éjszakát, legyenek szép álmaid!
- Köszönöm, hasonló szépet és jót kívánok neked is.

KILENCEDIK FEJEZET SZENZÁCIÓS ÖTLET

1.

Bár Artúr a telefonbeszélgetés óta kissé bizakodóbb lett, óvatosságra intette magát Babettel kapcsolatban. Nem merte naponta hívni, mint tette volna, nehogy tolakodásnak vegye. Így viszont ólomlábon jártak a napok.

Elvira minden nap gondoskodott róla, hogy ha csak pár percre is, de zengjen a ház a hangjától. Hogy ezt elkerülje, több időt töltött a szüleinél, mint otthon. Jólesett neki anyukája dédelgetése, figyelmes gondoskodása, úgyhogy Elvira hiába könyörgött neki, menjen haza, kerülte őt.

Azért, ha lassan is, csak eljött az a hétvége, amikor újabb bőröndök teltek meg ruháival, és búcsút véve az otthoniaktól, indulhatott Bakonyvárra.

Elfoglalva apartmanját, ő, de szívesen rohant volna Babetthez, ha kapcsolatuk engedte volna. Arról így sem tudott lemondani, hogy ne a közelében legyen. A már neki is legkedvesebb helyévé vált romantikus padhoz igyekezett. Odatelepedve töltötte sötétedésig a délutánt. Az óhaja valóban ennyi volt, nem akart ő leselkedni, akkor sem, ha tekintete gyakran állapotodott meg a konyhaablakon, amin sűrű mintás függöny zárta el előle Babettet. Így figyelt fel rá, felfelsejlik a lány karcsú alakja a konyhában. Egyre féltékenyebb lett. Nem tudott másra gondolni, vendége, esetleg vendégei vannak, azért sűrőg-forog.

De jó lenne belógatni egy kamerát - gondolta sóhajtván. Amint ott szomorkodott, nyílt a bejárati ajtó, Babett egy fiatal párt kísért ki. Beszélgettek még pár percig, mielőtt elköszöntek. Bár erősen szürkült, a férfi mégis ismerősnek tűnt Artúrnak. Biztosra vette, ismeri valahonnan. Miután Babett bement, ő is visszament autójához. Három teljes nap és éjszaka, mire ismét láthatja őt - sóhajtozott.

Ha ólomlábon jártak is a napok, csak eljött a várva várt csütörtök délelőtt. Ám csalódnia kellett, mert Babett nem jelent meg a parkban. A házhoz sietett, hátha beteg lett, és otthon kellett maradnia. Másfél órát szobrozott a környéken, de semmi mozgást nem tapasztalt a lány lakása körül. Próbálta megcsörgetni, de ki volt kapcsolva.

A következő héten óvatosabb volt, nem szeretett volna nevetségessé válni. Ott volt a parkban, de félrehúzódva figyelte, mikor tűnik fel Babett. Csalódottnak érezte magát, mert kijött ugyan, de közömbösen sétált. Bár megfogadta, nem keresi addig, amíg jelét nem adja, hiányolja társaságát, de betartani nem tudta. Ott szobrozott a következő héten is. Gyerekes izgalom fogta el, amikor látta, óvatosan bár, de többször körülnézett, csalódottság látszott az arcán. Melegség futott rajta végig, van még esélye nála.

A parkból a belvárosba ment bevásárolni. A főtéren ment át, amikor elrohant mellette egy ismerősnek tűnő férfi. Utána fordult:

- Hello Sánta úr, hová-hová ilyen sietősen?

Pityu megtorpanva nézett vissza:

- Te jó ég! Siklós Artúr hát te hogy kerülsz ide? - ment hozzá vissza.

- Ezt kérdezhetném én is, te, a pesti vagány, hogy a csudába keveredtél ide?

- Egy frászt vagyok én pesti vagány. „Itt születtem én, ezen a tájon” bár nem „az alföldi nagy rónaságon” - nevette el magát.

- Ne szédíts! Ezzel a szöveggel és mentalitással állítod, itt születted?

- Itt bizony. Igaz, érettségi után világjárásra adtam éretlen fejem, utána éltem Pesten is, majd két évig, de belefáradtam a csavargásba, nyüzsibe, visszarugdosott a ketyerém, mert családot alapítani csak nyugodt körülmények között szabad, mondá nagyjaink egyike. Na, de a te variációdra is kíváncsi lennék ám - veregette vállon.

- Mint tudod, kutatómérnök vagyok. A pesti intézetünknek egyik ágazatát ide telepítették. Ősszel egy lebetegedett kollégát helyettesítettem itt. Megtetszett a környezet, a légkör, és pár napja nagy örömömre ide véglegesített a főnököm - nevetve folytatta: - Hmm. Családalapítás... Értelek, betyár. Valld be, egy csinos hölgyért kergetett vissza a ketyeréd.

- Mondhatnám, de csak azért sem mondom. Különben is, csinos lányokkal Dunát, Rajnát lehetne rekeszteni.

- Hát persze, de annak a világjárta szívednek csak az az egy kell.

- Na jó, megadom magam, de honnan tudsz te erről?

- A minap láttalak az áldozatoddal.

- Nem szívra blót akartál mondani?

- Egye fene, ha neked úgy kedvezőbb, legyen úgy. Pityukám, remélem, áll még a barátságunk?

- Hát hogy a fitty-fenébe ne állna! A francba, így lelassult a logikára kihegyezett matematikus agykolosszusom? Csak most kapcsolok, te sem önzetlenül választhattad a Bakony rengetegébe eldugott kis városkát életteredül. Környékeden is nőt szimatol az érzékeny nózim.

- Mesélj, mit súg az a fene nagy logikád?

- Szívem hölgyének van egy barátnője, és ha összerakom fejemben a mozaikokat, te lehetsz az a komoly kutatómérnök, akiről regélt neki.

- Ejha! Vajh' rosszakat, vagy csupa szépeket, jókat? - nevetett leplezett kíváncsisággal.

- Rá az ilyesmi nem jellemző. Csupán említés szintjén jegyezte meg, hogy létezel, és megkönyékezted őt.

- Lehet, hogy jó felé kapisgálsz, de sajna egyoldalú a történet, úgyhogy fátylat rá. Egyeztessünk időpontot, amikor egy véletlen utcai összefutásnál bővebben dumálhatjuk át a kiesett éveket.

- Mint láttad, szabadidővel nem igen rendelkezem, de egy délutánt megpróbálok kisajtolni az imádott zsarnokomtól. Rád csörgök, ha Csilla ad szusszanásnyi időt. Telcsid a régi?

- Igen, már tíz éve.

- Látom, nézed az órát, te is az idő rabja vagy. Utadra eresztelek, hello!

- Sajnos. A papír-írószerbe ugrottam csak ki. Várom a hívásod, hello!

*

Babett rosszul érezte magát a bőrében, mert amióta Artúr a városban van, a harmadik csütörtökön marad el a megszokott randevú. Hiába vétlen az ominózus tizenhatalmadikái miatt, nem állt módjában kimentenie magát, egy váratlan értekezlet miatt nem lehetett a parkban. A tanáriban ablak mellett ül, így látta, szegényke fél órát várt rá, hiába. Kétsége sem lehet, azt hiszi átvágta őt. Nagy gáz, mert egy hete még korrigálhatta volna, mi tartotta távol, de ezentúl

már csak magyarázkodhat. Áh, mindegy is, a tényállás az, Artúr döntött - gondolta keserűen, miközben a vele szemben álló hetes jelentett. Amikor elhallgatott, kezével intett szórakozottan, mehet a helyére. Leült, maga elé vette a naplót, beírta a hiányzókat. Pedagógus pályafutása alatt először fordult elő vele, hogy fásultan lapozott a naplóban, találmra szólította fel Herceg Katót. A kislány meglepett arca láttán kapott észbe, a múlt órán is ő felelt.

Szokásához híven úgy figyelte a felelőt, hogy közben a gyerekek között sétált. Látszólag azt ellenőrizte, mindenki előtt ott van-e a füzet, térképe, de valójában agya képtelen volt kikapcsolni, folyamatosan Artúr körül forgott. Nem tudott beletörődni, ez az ő sorsa. Mindig akkor történik köztük valami gikszer, amikor érzelmileg kezdené elfogadni közeledését. Lassan ott tart, már a parkba sem mer kimenni. Ha ott van Artúr, azért, ha nincs, azért. A csudának kellett belehabarodnia!

Tekintete a folyamatosan beszélő Katóra tévedt. Odasétált a kifeszített, nagy térképhez, rámutatott az anyagban említett városra. A kislány átmenet nélkül kezdett az ott történetekről beszélni. Rámosolygott, beírta ellenőrzőjébe a dicséretes ötöst. Kihívta Sarkadi Lizát és Kárpáti Leventét, akik az új anyagból készültek fel. Egyikük beszélt, másikuk mutatta a térképen az említett városokat, folyókat, és táblára írta a vázlatpontokat. A dicséretes ötösön kívül megkapták szorgalmi ötösüket, és az ellenőrzőbe a szaktanári dicséretet. Végre kicsengettek, mehetett haza.

2.

Artúr járatta agyát, mit tehetne, hogy oda ne vesszen minden reménye Babettel kapcsolatban. Végül ördögi tervet dolgozott ki, amihez meg kellett nyernie Pityut is. Felhívta, hogy fontos ügyben kéne beszélniük:

- Na, mesélj, mi volt az a fontos, amiért ideráncigáltál? - kérdezte Pityu, leülve szemben Artúrral.

- Összel módomban állt belekóstolni a kisvároska mindennapjaiba. Imádok itt élni, de színesebbé tehetnénk a szürke hétköznapiakat, hétvégéket, ha közösséggé formálnánk az értelmiséget. Ezt úgy lehetne kivitelezni, hogy időközönként klubdelután, vagy valami ilyesmi fedőnév keretében összejöveteleket szerveznénk. Vélemény?

- Bár Csillával az oldalamon nincs program-hiányérzetem, de elgondolkodtató az ötleted. Mégis hogy képzeled? Fesztelen fecsegéssel, politikai vitadelután, esetleg könnyed bulizással töltenék az időt?

- Politikával semmiképpen. Arra gondoltam, egy-egy érdekes szakterületről lehetne előadást tartani, vagy csak úgy magunk között kitárgyalni egy-egy aktuális témát, ami éppen a városunk hétköznapijait foglalkoztatja. Persze jó ötletnek tartom, ha közbeiktatunk könnyed, zenés, csevelyes összejöveteleket is. Szerinted lenne érdeklődő?

- Fogalmam nincs. Hogy fognál bele az egészbe?

- Szakterületenként kérhetnénk fel valakit, csináljon felmérést saját környezetében. Ha összehozhatnánk legalább harminc érdeklődőt, meggyőzhetnénk a polgármestert, biztosítson a megvalósításhoz helyiséget.

- Megszervezés terén a személyekre vonatkozóan vannak konkrét ötleteid?

- Lennének. A pedagógusokat rábízhatnánk esetleg Babettre, a két vállalatot bevállalhatnátok Csillával, a kutatóintézet természetesen maradna rám.

- Hmm. Babett és Csilla. Kemény dió mindkettő, de Csilla puhítása az én feladatom.
- Na, ebbe jól beletenyereztem. Ezek szerint evidens, Babett meg az enyém? - színlelte barátja előtt az áldozat szerepét.
- Ne ám, hogy elhiteds velem, nehezedre esne a csinos tanárnő megnyerése?
- Dehogy. Örömmel vállalom, de az eredményes kivitelezés felől vannak kétségeim.
- Lásd, kivel van dolgod, meggyőzőm Csillát, utána talán neked is könnyebb dolgod lesz a kis öntudatos tanárnénivel - mosolyodott el kajánkodva.
- Könnyen évődsz a bebiztosított pozíciódban - vágott vissza Artúr.
- Jól van, nem gondoltam komolyan. Tudom Csillától, Babett még szerinte is megközelíthetetlen.
- Van rá oka bőven, de nem adom fel.
- Ha így áll a dolog, mi van Elvirával?
- Nem akarok cinikus lenni, de letűnt csillag. Hiába törtem magam, beérett az évek alatt zajló sok-sok civakodásunk.
- Szomorú. Azt mondtad, gyerekkori szerelem. Még ezek sem igazán tartósak?
- Ezt igazolta az élet. Elvira rengeteget változott, sajnos hátrányára. Persze ez biztosan igaz rám is, de tény, hiába tolnám, nem megy a szekér. Csak azt ne hidd, hogy ennek Babett a kiváltója. Nem. Csak csalódások sorozata után jöhetett közbe. Több, mint egy éve keresem házasságomból a menekülő útvonalat.
- Drukkolok, hogy Babett legyen a megoldás. Gyerekkora óta ismerem valamelyest, aranyos, törekvő teremtés. Sráckoromban nekem is megakadt rajta a szemem, de ő már akkor is a nehéz üteghez tartozott. Én pedig szívesebben hajtok a biztosra, arra, aki az idétlenségeimre, fanyar humoromra vevő.
- Nincs a te humoroddal semmi gond - mosolyodott el Artúr.
- Talán, de röpké életem során nem egyszer tapasztalhattam meg, sokan inkább bosszankodnak, mint szórakoznak rajta.
- Legyen az ő bajuk! Szerintem nem veled van a gond. Keveseknek van humora, de talán még ennél is kevesebbnek humorérzéke.
- Miután kiveséztük becses személyem, és jól eltértünk ittlétünk eredeti tárgyától, mit fixálhatunk le eredményként?
- Annyit mindenképpen, hogy kiindulásként a két hölgy puhítása, megszerzése a legfontosabb.
- Akkor start! Hajrá fiú! Besegítünk, ha elakadsz.
- Kösz, biztatásnak nem rossz! Látom, tűkön ülsz, nem tartalak fel, nehogy megrovásban részesülj Csillánál - állt fel nevetve.
- Jó az észrevétel, idő van. Nekem már ott kéne toporognom kis zsarnokom kapujában. Szia, majd hívjuk egymást - nyújtott kezét.
- Kösz, hogy meghallgattál, vevője voltál ötletlésemnek, szia.

Artúrt olyannyira feldobta Pityuval a beszélgetésük, hogy bátorságot kapott hozzá, rácsörög Babettre. Elvégre valahol csak el kell kezdenie a puhítást. Ám lohadt a lelkesedése, amikor leidőzített a csöngetés. Tesz még egy próbát - gondolta. Pár csöngetés még ekkor is az ürbe szállt, de végül siker koronázta kitartását:

- Szia, Artúr! - szólt bele mielőtt megszólalhatott volna. - Régóta próbálkozol?
- Szia, kis elveszett! Nem tartok panasznapot, inkább örülök a sikernek, hogy végre hallhatlak.
- Kint voltam a parkban, és nem szokásom a telefonomat magammal vinni.
- Ne ködösíts, kedves, mert heteket nem menthetsz ki egyetlen délutánnal.
- Jó-jó, tudom, de olyan ciki az egész. Bár az előre megbeszélt tizennyolcadika nem az én saram, de... Mindegy, ne részletezzük inkább!
- Ezt nem engedem szőnyeg alá söpörni. Szóval?
- Szóval-szóval... Mit mondjak? Ne kényszeríts magyarázkodásra.
- Ez a legkevesebb, amit várhatok, kedves. Továbbra is, szóval?
- Arra az órára szervezett be rendkívüli értekezletet az igazgató úr. Aznap reggel írta ki a fali táblára. Értesíteni már nem tudtalak. A tanáriban ablak mellett ülök. Bántott, amikor láttam, hogy csalódottan vársz rám. Következő csütörtökön jogosnak éreztem a válaszreakciód, de a rákövetkező már elszomorított.
- Hmm. Ez igazán jólesett. De az már kevésbé, hogy annyira mégsem, hogy utólag tisztázd a dolgot.
- Tudom-tudom, igazad van, butaság volt tőlem azt hinni, a következő csütörtökön lesz rá módom.
- Akkor beszéljessünk a máról. Nagy kérdés lenne, hogy ezentúl gyarapítsd szokásaid, és legyen mindig nálad a mobilod?
- Nem, talán kivitelezhető - mosolyodott el.
- Mit mondjak, Pesten nagyon nem így képzeltem el a folytatást.
- Ismered a véleményem a kettőnk dolgával kapcsolatban. Egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy helyes bármiféle folytatás.
- Nem értelek. Mi van bennem olyan félelmetes?
- Semmi. Az egész szituáció cikis nekem.
- Mert?
- Meert... csak... - hebegte zavartan.
- Kimerítő válasz - mosolyodott el Artúr.
- Igazad van, ha kinevetsz. Valahogy meg kell tanulnom kezelni a helyzetet.
- Nem téged nevetlek ki, a lehetetlen helyzeten mosolygok kínomban. Szeretnéd jóvátenni botlásodat?
- Hogy tehetném?
- Egy találkozóval teljes pályás győzelmet arathatnál.
- Nem illik a gyengeségeimet kihasználni.

- Még csak azt illik igazán. Szóval? Mikor, hol?
- Hogy lehetne a győzelmem teljes pályás, amikor a lerohanásod az?
- Szívesen alkudozom veled, ha ott ülsz velem szemben, vagy mellettem sétálsz. Szóval? Még mindig a választ várom.
- Ilyen kedves erőszaknak nem tudok ellenállni. Azzal jóvá tehetem bűnömet, ha még ma teljesítem kérésedet?
- Maximálisan! Én akár tíz percen belül a házad előtt lehetek.
- Rendben, várlak.

Artúr alig volt képes uralkodni boldogságán. Nem száguldott, repült Babettért. Hogy oldja zavarát, belevágott a téma sűrűjébe. Előadta neki is elképzelését. Babett elgondolkodva bólogatott, majd megszólalt:

- Remek ötlet. Klassz lenne, ha sikerülne a szerteszét lézengő értelmiséget közösséggé formálni. Az pedig egyenesen fenomenális elképzelés, hogy tartalmat adjunk az egésznek. Benne vagyok, vállalom a rám háruló feladatot. Az szerinted már túlzott elképzelés lenne, ha az előadások nyilvánosak lennének?
- Egy-egy közérdekű témakörben semmiképpen nem.
- Csak arra gondoltam, nevelés-ügyben összehozhatnék egy-két aktuális témát.
- Remek! El sem hiszed, milyen öröm téged hallgatni. Félttem ettől a beszélgetéstől, és bevallom, legmerészebb reményemben sem mertem volna eredményesnek tartani. Köszönöm a lelkesedésed!
- Nem vagyok a jónak elrontója. Örömmel támogatom, és veszek részt értelmes megmozdulásokban.
- Milyen kapcsolatod van a városi vezetéssel? - igyekezett a szót szaporítani, nehogy a lány felálljon, és elköszönjön tőle.
- Nekem semmilyen. Bár a polgármesterre szavaztam annak idején, de csak látásból ismerem.
- Valamiért csak rá szavaztál?
- Ó, igen. A város másik végén lévő iskola igazgatója volt. Aktuális ünnepélyeken gyakran mondott beszédet, innen a nagy ismeretség - nevette el magát.
- Értem. Ha Pityu is sikeres lesz a barátnőd meggyőzésében, velünk jössz hozzá?
- Természetesen igen. Csilla remek választás, neki majdnemhogy napi kapcsolata van Trinecsák úrral, a polgármesterrel.
- Ezt Pityu nem is mondta.
- Pedig így van. A gim felújításához is ő szerzett nekünk protekciót.
- Szóhoz sem jutok. Ezek tudatában szerinted biztosra vehetem a sikeres kivitelezést?
- Igen, de azért drukkolok magunknak. Most azonban a sebesen száguldó idő után kell loholnom. Még nem készültem fel a holnapi óráimra, úgyhogy búcsút kell tőled vennem.
- Sajnálattal bár, de tudomásul veszem. Csütörtökön mire is számíthatok kiskegyednél?
- Ha az időjárás és nagyságos főnököm közbe nem szól, a jelenlétemre.
- Alig várom. Remélem, addigra Pityu is eredményre jut. Bánatomra hazakísérlek, és átadlak bokros teendőidnek.

Átsétálva a parkon, már csak közömbös témákról beszélgettek. A ház elé érve Artúr elköszönt:

- Jelentkezem, ha a témában változás lesz, szia, kedves, jó éjszakát!

- Neked is hasonlót, szia - nyújtott kezet.

Artúr gyengéd szorítással tartotta kezében, és tekintetét kereste. Babett határozott szigorral vonta vissza kezét, és nyitotta a bejárati kaput.

TIZEDIK FEJEZET A KLUBBAN TÖRTÉNT

1.

Babett vissza sem mert nézni. Mintha üldözte volna valaki, úgy rontott be a lakásba. Gyorsan magára zárta az előszobaajtót. Levette kabátját, szíve hevesen vert mellkasában. Próbált úrrá lenni zaklatottságán, de nem tudott mit kezdeni a testében elhatalmasodott bizsergéssel, forrósággal, ami egyszerre volt mámorítóan kellemes és fájó. Szoborra merevedve állt egy helyben.

„Mi a csuda történt velem? Miért nem tudok parancsolni testemnek, a viharosan tomboló szívemnek? Hogy kerülhettem ilyen állapotba egy romantikus pillanattól, érzéki kézzsúrlástól? Ó, Artúr menekülöm kéne előled, de egyre erősebben vonz a közelséged. Teljesen elgyengülök, ha csak a szerelmet sugárzó szemedbe nézek. Elöntött a szégyen, amikor láttam a szemedben felvillanni a furcsa csillogást, amiről három éve tudom, a vágyat jelenti.

Igen, a vágyat, és nem a szerelmet, mint akkor hittem, amikor először Gyuri szemében láttam felvillanni ugyanezt a csillogást. Szörnyű rágondolni, majdnem a naivságom áldozatává váltam. Akkor fogadtam meg, menekülök az elkötelezett férfiak elől. De ilyen a sors, ismét nők férfi birtokolja a szívemet. Bár Artúr ebben a tekintetben egészen más, nem akart egy pillanatra sem átvágni. Amint komolyra fordult irántam az érzése, beavatott magánéletébe. Ezentúl is mindenben, de mindenben más, mint Gyuri. Finom érzékiséggel kelt bennem maga iránt vágyat, soha nem tenne egyetlen tolakodó mozdulatot, tekintetet sem, amivel kellemetlen helyzetbe hozhatna. Biztosan türelmesen kivárná, én akarjam a folytatást. Ezzel erősíti bennem maga iránt a bizalmat.

Mindennek ellenére egyetlen pillanatra nem feledkezhetek meg róla, pedagógus vagyok, aki felelős diákjai szellemi és erkölcsi neveléséért. Hogy álljak eléjük, hogy fedjem meg őket kihágásaikért, ha én magam nem mutatok példát előttük? Na hiszen, még csak az kéne, hogy intimitáson kapjanak valahol!

Nem vállalhatom fel, és nem is fogom, hogy én gyorsítsam fel a neje és közte zajló játszmákat! Ez kettőjük harca, amihez senkinek semmi köze. Nincs, és meg kell értenie, köztünk barátság nál nem lehet több, amíg tiszta helyzetet nem teremtem maga körül.

Nem egy pszichológiai előadást, beszélgetést hallottam válással kapcsolatban. Mint mindennek, ennek is lefutása van. Véglegesen akkor tudják elengedni egymást, ha engedik átélni magukat a válás keltette csalódottságon, gyáson.

Gyuri iránt érzett gyűlölet értette meg velem, mennyire igaz ez. A szerelmi csalódottság a lélekben valóban felér a halállal, mert ugyanolyan végleges lemondásról van szó akkor is, ha ez esetben lefolyása van a kapcsolat végének. Itt is érvényesül a tény, amíg nem temetjük jó mélyre magunkban a szeretett személy iránt érzett pozitív és negatív érzelmeinket, indulatainkat, addig képtelenek vagyunk elszakadni tőle. Idő kell hozzá, hogy kellő távolságból tekinthessünk vissza, értékelhessük múltunkat a velünk történeteket. Csak ezt követően gondolhatunk új kapcsolatra. Artúr és neje még mind ezelőtt áll.

Ó, mik nem jutnak eszembe!” - sóhajtott fel. „Érzelmileg nem kötelezhetem el magamat egy nő emberhez, akkor sem, ha szenvedek érzelmi elgyengülésemtől. Erre kell kitalálnom jó stratégiát. Megbántani szándékosan nem akarom, mert a barátságára szükségem van.”

Végre megmozdult, bekóválygott a nappaliba, lerogyott a fotelbe. Arcát két tenyerébe temette: „Törd, Babett, a fejedet, törd, mert bajban vagy! Artúr mindent elkövet a büszkeség letörésére” - próbálta agyát gondolkodásra serkenteni.

*

Artúr ez idő alatt hideg zuhannyal próbálta csillapítani egyre erőszakosabban feltörő vágyait. Ilyen leküzdhetetlennek tűnő erő még nem hatalmasodott el rajta a harminchárom éve alatt. Igaz, Elvirával más volt a történet. Ő nem állt ellen semmiben, könnyű győzelmet aratott fölötte. Persze a körülmények is mások voltak. Gyerekkoruk óta nőtt bennük egymás iránti szeretetük, szerelmük, vonzalmuk. Ha az ölelésére, csókjára, szerelmére, majd a mindezt magába foglaló szeretkezésre vágyott, ugyanezt akarta tőle Elvira is.

Ez most más. De meg tud ő ennek a másnak felelni? Ma este olyan történt köztük, amitől majdnem elvesztette józanságát. Egy pillanatig úgy érezte, képtelen kezelni a köztük egy villanásra fellobbanó tűz erejét. Bár Babettnek még sikerült a helyzeten felülkerekednie, határozottan visszalépnie, de végre mégis csak megmozdult benne is valami.

Áramütésszerű borzongás futott át rajta, amikor megérezte, Babett egész teste belerezdült tekintetébe, kézsorításába. Fogalma nincs, mi történik, ha egy pillanattal később húzza vissza az édesen kicsi kezét, kapja el felcsillanó tekintetét. Ha nem hagyja azonnal faképnél, képtelen ösztönein uralkodni. Biztos, hogy magához öleli, és végre megtörténik, amire egy ideje vágyik, megcsókolja.

Persze ennél többre, sokkal többre vágyna. Hát persze, hiszen hónapok óta nincs szexuális kapcsolata. Sanyarú sors vár rá, mert ez már csak kizárólag Babettel történhet meg, ha megtörténhet valaha. Őt kívánja szinte elviselhetetlenül, nem a szexet. Arra ott lehetne a neje, aki követelőzően lép fel emiatt minden adandó alkalommal. Mit tegyen, neki az az egyetlen nő kell, akinek ő bánatára nem.

Ez egyszer szerencsére még legyőzte önmagát. Jobb lesz, ha teljes bedobással útjára indított elképzelésével foglalkozik. Hogy reménykedése sikerrel járhat, ehhez Pityu keddi telefonja adta a megerősítést:

- Hello, Arti!

- Hello, remélem, csupa jókat hallok tőled.

- Mákod van. Csilla az ügyünké. Sőt, lelkesedésében máris javaslattal állt elő, amit óriásinak tartok. Szerinte ne kéréssel kuncsorogjunk városunk atyáúristenénél, hanem álljunk elé azzal, csatlakozzon hozzánk, gondolkozzon együtt velünk megoldáson, hogy és hol valósíthatnánk meg kolosszális ötletünket.

- Lehengerlő barátnőd van, pajtikám. Ha a hozzájárulásomra vársz, máris akcióba léphet.

- Már ezen is túl vagyunk. Ő már időt kért a meghallgatásra, amit ma délutánra meg is kapott. Az eredményt még nem tudom, de hívlak, ha jutottak valamire.

- Gratulálok! Ha pörög a kerék, hadd pörögjön. Ha ti bevállaljátok a polgármestert, én még holnap ringbe szállok a kultúrház igazgatójánál. Körbeszimatolok, számíthatunk-e holmi bútorzatra, ha helyiséghez sikerül jutnunk.

- Nagyszerű! Honnan ismered te Bakvári urat?

- Az én feladatomban volt hasonló ügyben felkeresni, amikor az ifjúság óhajára klubhelyiséget alakítottunk ki nálunk.

- Furcsállom, hogy téged, az idegent dobták be a mély vízbe.

- A főnököm azzal indokolta, jó, ha személyes ismeretségeket kötök az intézeten túl is, de szerintem azért ruházta rám, mert ha sikertelen a próbálkozás, nem egy ismerősnek kell viselnie a kudarcot.

- Ravasz megoldás. Most azonban jól jöhet nekünk a sikered, úgyhogy csatára fel!

- Úgy lesz, de drukk ide.

- Na, és jutottál valamire a kis tanárnénivel?

- Boldogságomra, nem is kevésre. Azon túl, hogy tetszik neki az ötlet, neki is voltak javaslatai az összejövetelek tartalmára vonatkozóan. Az már csak hab a tortán, hogy vállalta a pedagógus társadalom megnyerését.

- Hihetetlen, de amellet, hogy ehhez meg én gratulálok, szigorú megrovásban kell, hogy részesítselek! A vártnál csodálatosabb eredményt is harapófogóval kell kihúznom belőled? Na jó, megtorlásra nincs idő - mosolyodott el -, ezek szerint nincs más hátra, mint előre, fiú! Szia.

- Tudomásul vétel ide, elnézés kérés oda, annyi kiegészítéssel, bár a szíve megnyerésében lehetnék tized ilyen sikeres. Hívlak vagy hívj, ha újság van, szia.

Pityu még aznap este visszahívta Artúrt, hogy közölje: a polgármester megnyerve. Megígérte Csillának, mielőbb utánanéző, milyen lehetőség lenne önálló helyiségre. Tehát nem késlekedhet Artúr, mert Csilla türelmetlenségével találja szemben magát, ha a helyiség rövid időn belül be nem lesz bútorozva.

Ő is megpróbálta Babettet értesíteni, de ki volt kapcsolva, így csak e-mail üzenetet hagyott neki. Mire beszélni tudott vele, már megvolt a kéttermes lehetőség, amit a lány kitörő örömmel fogadott:

- Csodálatos! Hihetetlen, hogy ilyen könnyen zöld utat kaptunk.

- Szerintem Csillának köszönhetjük. Ma délután megyünk megnézni a helyiségeket. Ugye velünk tartasz?

- Naná! Ebből igazán nem maradhatok ki.

Artúr boldog volt. Úgy tűnik, működik a terve, a klubhelyiség ötletével léphet tovább kapcsolatuk építésében. Felszerelkezett mérőszalaggal, hogy pontosan felmérhesse, milyen bútorzatra lesz szükségük, mit hogy helyezhetnek el. A mérésben, tervezésben jó partnerre talált Babettben. Aktívan kivette részét a bútorok kiválogatásában is.

Amíg ők ezzel voltak elfoglalva, a polgármester a hivatalos ügyeket intézte. A terv megszületésétől számítva egy hónapon belül oly mértékben készen állt minden az összejövetelek fogadására, hogy addigra négyük toborzó munkájának köszönhetően ötvenhárman tartották meg a megalakulásukat, a termék felavatását.

Babettre ezen a hétvégén szakadt rá a nyári szünet. Most érezhette először felszabadultnak magát. Végre nem azon kattogott az agya, milyen feladatát kell hanyagolnia. Artúr ekkor látta először igazán jókedvűnek. Még vele is bájosan mosolygós volt.

Az összejövétel belenyúlt a késő estébe. Meglepetésére egyetlen szóval nem tiltakozott az ellen, hogy kézen fogva sétáltak át a parkon. Amikor Babett kedvenc padjának vonalába értek, Artúr gyengéden megállásra készítette:

- Szeretném, ha leülnénk pár percre, amíg megbeszéljük a holnapot.

- Ez egy újabb trükk? - kérdezte Babett halk, rekedt hangon.

- Nem, de olyan szép este van.

- Artúr, ne ravaszkodj!
- Jó, de azt csak meg kéne beszélünk - indul a padhoz -, holnap mikor jöhetek érted?
- Miért jönnél értem? Arról volt szó...
- Tudom, drága, de szerinted ez már nem fér bele a barátság fogalmába? - ült le, maga mellé vonva a lányt.
- Mit is mondjak? Szóval, a mostani akcióddal együtt meglehetősen próbálgatod a határokat.
- Izgalmas feladat. Különben már gyerekkoromban is ilyen voltam. A kérdésekre nem kapok választ?
- Tényleg azt szeretném, ha a klubban találkozoznánk.
- Én pedig azt, hogy ne kérsd már annyit magad.
- Jó, rád bízom. Én péntek óta szabad vagyok.
- Ezt én mennyiben élvezhetem?
- Hova akarsz már megint kilyukadni?
- Szeretnék részese lenni a szabadságodnak. Vagyis többször élvezni a társaságodat. Ha beleegyezel, cserében töröljük a csütörtök délelőtti egy órát.
- Ravaszsgából jeles! - mosolyodott el. - Csuda gavallér vagy.
- Leszel te is velem? Vagy mindenért kuncsorognom kell nálad?
- Engedjük természetesen alakulni a dolgokat.
- Érteni szeretnék.
- Ha közös feladat adódik, találkozunk, mint ahogy ez barátok között szokás. Most pedig szeretnék bemenni - állt fel.

A ház előtt átfogta vállát, és leheletnyi puszit adott mindkét arcára. Bár bíborvörössé vált, de nem tiltakozott. Talán csak gyorsabban tűnt el a bejárat mögött, mint mostanában szokott - állapította meg magában Artúr, miközben a panzióba igyekezett. Megfigyelve a benne zajló folyamatot, valami hasonló mámoros hangulatba került attól a két ártatlan puszitól, mint amilyenbe egy fél üveg pezsgő után érezheti magát az ember. Boldogan gondolta, bár kicsi tyúklépésekben, de észrevehetően fűződik egyre meghittebbé köztük a légkör. Tennie kellett még pár kört meggyőzésére, töltsék együtt a délutánokat, de végül győztesen került ki vitájukból.

Fáradtnak érezte magát, zuhanyozás után mégsem tudott elaludni. Babett körül forogtak gondolatai. Érdekes, különleges lány. Honnan pottyant ide a hihetetlen szemérmességével, túlzott erkölcsösségével? A mai nők, különösen a fiatalok, nem ilyenek. Nem lesz könnyű dolga, de meg kell hódítania, neki pontosan ilyen partnerre, feleségre van szüksége. Mélázásából mobilja muzsikája zökkentette ki. Rápillantva lesújtva látta, Elvira keresi.

- Szia, Artúr, hol a csudában vagy, napok óta nem érlek el, és ma egész délután téged hívlak.
- Szia. Ha nem tudnád, dolgozni jöttem. Ég a ház?
- Ne flegmáskodj! Dühös voltam rád, amiért kényszerhelyzetbe hoztál a családi összejövettel, de érdekel, mi van veled.
- Már tudod, dolgozom.
- Kérlek, ne nézz teljesen hülyének. Nem veszem be, hogy vasárnap éjfélig dolgozol.

- Az a te dolgod, mit veszel be, mit nem, de abban igazad van, nem a kutatással kapcsolatos volt az elfoglaltságom, most amolyan közösségépítőn voltam.
- Hogy mi a francon?
- A főnök találta ki a közösségépítő foglalkozásokat. Ne kívánd, hogy most bocsátkozzam részletekbe, összeesek a fáradságtól, aludni szeretnék.
- Artúr, ne légy ilyen elzárkózó. Mikor láthatlak?
- Fogalmam nincs. Még előttünk a munka dandárja, egyhamar nem szabadulok innen.
- Az egyik kolléganőm férje is külföldön dolgozik, de hozzá havonta mehet ki a felesége.
- Mit csinálnál itt? Európa legészakibb sarkán vagyunk, fent a lappoknál. Akkora szélviharok vannak, majd elvisznek minket. Reggeltől estig terepen vagyunk, a szálláson és egyáltalán errefele semmi szórakozási lehetőség. Mivel töltened magányos óráid?
- A körülményeid tényleg nem vonzóak, de szeretnék kicsit veled lenni.
- Majd utánanézek, mit tehetek ez ügyben.
- Jól van, vigyázz magadra, és azért felhívhatnál te is.
- Igyekszem, aludj jól, szia! - tette le, meg sem várva, hogy Elvira elköszönjön.

2.

Hajnalban zaklatott álomból riadt fel. Két karját feje alatt karba téve feküdt, és nézte a mennyezetet, amit majdnem nappali fénnel világított meg a Hold. Nyomasztó álma ébrenlétben is nyugtalanította. Babettal veszekedtek, de hogy min, azt nem tudja visszaidézni. Töprengett, mit ronthatott el, amitől rossz a lelkiismerete? Semmi kivetnivalót nem talált abban a két ártatlan puszipan. Az persze igaz, nehéz volt megállni, hogy csak puszi maradjon. Netán Babett erre érzett rá?

„Hogy a csudába kerülhettem hatalmába ennek az alig ötvenkilós, még majdnem kislánynak? Kislány? Na, ne. Ezt sürgősen korrigálnom kell, még gondolatban is, mert ha valakire nem, rá talán már kislánykorában sem volt igaz. Nagyon is céltudatos, határozott, öntudatos teremtes, aki ráadásul egy komoly gimnáziumi tanárnő.

Tíz percenként nézett az órára. Nyugtalanossága ingerültséggé nőtt benne. A máskor rohanó idő most ólomlábon haladt előre. Amikor felébredt, arra gondolt, amint beér a munkahelyére, felhívja Babettet, hogy megtudja, van-e alapja rémálmának. De már tudja, addig nem tud várni. Majd hűteni próbálta felkorbácsolt idegeit. Eszébe jutott, neki nyári szünete van, mi a fenének kelne fel hajnali hét órákor.

Kiugrott az ágyból, és mint egy tébolyult, járkált a kétszobás apartmanban, ami ebben az állapotában egyre szűkebbnek bizonyult. Elvégezte reggeli teendőit, kiment a környékbeli erdőbe. Jó hatással volt rá a hajnali hűvösség, a felkelő nap ragyogása. Az idő is mintha gyorsabban telt volna. Hat órákor kocsiba ült, Babett háza előtt parkolt le. Leült a lány kedvenc padjára. Agyában kergették egymást a vegyes érzelmeket generáló gondolatok, de tekintetét nem vette le a konyhaablakról. Nagyot dobbant a szíve, amikor felsejleni látta karcsú alakját a sűrű mintázatú függöny mögött. Késztetést érzett rá, hogy megcsörgesse őt. Remegő kézzel nyomott rá a nevére.

- Atya ég, Artúr! Szia, mi történt, valami baj van?

- Igen, nagy baj van. Nyolc és fél órája nem hallhattam a hangodat. Különben csak akkor hívhatlak, ha baj van?

- Kérlek, ne komolytalankodj! Egyébként nem, ez csak amolyan formaszöveg volt.

- Igyekszem nem komolytalankodni. Bocsánatodért esedezem, de rémálmaim miatt nem tudtam aludni. Tudom, az őszinteség az egyik erősséged, most mégis azt kérem, merj az lenni hozzám. Neheztelsz rám a két pusziért?

- Erre nem tudok igennel, nemmel válaszolni. Mondhatnám, nem, de azonnal hozzátéve, azt sem, ha ez rendszeressé válna köztünk.

- Akkor mégsem volt alaptalan az álmom - sóhajtotta.

- Hogy értessem meg veled, köztünk semmiféle intimitás nem lehet. Ezen a téren megkaptam már a magam leckéjét.

- Mesélnél nekem erről kicsit bővebben?

- Egyszer talán igen, de mostanában túlzottan zaklatott vagyok ahhoz, hogy azt a borzalmat átéljem.

Hirtelen elhallgatott. Artúr látta, elhúzta kicsit a függönyt, és őt nézi, nagy, csodálkozó szemekkel.

- Igen angyalka, itt vagyok. Ide húzott a szívem a közeledbe, erre a padra, ahol talán egyedül a te helyed fogad engem.

- Szóhoz sem jutok, te mikre vagy képes.

- Kijössz hozzám pár perceskére?

- Nem. Artúr, nem jó az irány, amerre tartasz. Nem tagadom, szükségem lenne a barátságodra, de ha...

- Kérlek, ezt a mondatot ne fejezd be - vágott közbe.

- Jó-jó. Kérlek, te pedig azt vedd komolyan, nem akarom a kapcsolatunkat szorosabbra fűzni.

Kifejtette tiltakozása okát. Elmondta neki mindazokat, amikkel hazaérkezése után foglalkozott.

- Szeretném, de egyetlen mondatodat nem tudom cáfolni, akkor sem, ha nem hiszed el nekem, Elvirát maradéktalanul kisöpörtem a szívemből, lelkemből. Ne léha udvarlásnak vedd, de az életemre esküszöm, te vagy minden gondolatom. Abban persze maximálisan igazat adok, rendet kell tennem magam körül, és hidd el, fogok mielőbb.

- Hiszek neked, de vedd komolyan, a köztetek folyó játszma hónapokat vesz még igénybe.

- Bennem érzelmileg minden rendben van, úgy veled, mint Elvirával kapcsolatban.

- Még ezt is elhiszem, de ez nem egyszemélyes játszma.

- Akkor csupán azt kérem tőled, ne taszíts el magadtól egy-egy érzelmi kihágásom miatt, mert hinned kell, bíznod kell bennem, semmit nem jelentettem még ki komolyabban, mint azt: ezek őszintén az irántad táplált érzelmeim kitörései.

- Ha te sem veszed zokon ezek féken tartását, akkor minden rendben lesz köztünk. Nézed az órát?

- Nem. Téged nézlek. Gyönyörű vagy a lilásrózsaszín árnyalatú köntöskédben.

- Akkor figyelmeztetlek, fél nyolc elmúlt.

- Ez esetben sajnos tényleg mennem kell. Babettke, drága Babettke, négy órákor repülök érted. Szia, legyen szép napod!

- Neked is, szia - húzta be a függönyt.

A délután izgalmasan alakult. Történt ugyanis, hogy a nagy munka közben Pityu, látva barátját, milyen vágyakozva nézi Babettet, felmérte, nincs sok teendő, hét óra körül észrevétlenül léptek le Csillával, hogy átadják a terepet Artúrnak.

Babett a törlőrongyokat mosta ki a mellékhelyiségben. Bejőve teregetés közben tűnt fel neki, Artúr egyedül tesz-vesz a másik teremben.

- Csilláék hova tűntek? - szólt át a férfinak.

- Nem tudom. Az imént még itt rakosgatták a székeket. Talán kimentek kicsit levegőzni, ha nincsenek bent.

Amikor mindennel végeztek, Babett komoly tekintettel kérdezte:

- Artúr, összebeszéltetek ebben az egyértelmű témában?

- Higgy nekem, semmivel nem tudok többet, mint te. Hívd fel a barátnődet, ha ennyire nem bízol bennem - állt meg a két terem között némi sértődöttséggel az arcán.

- Bocsánat, nem akartalak megbántani... sőt, hinni akarok neked, esküszöm, akarok, de olyan összejátszó szaga van az egésznek.

- Nem cáfolhatom, mégsem mondhatok mást - ment lassú léptekkel egy székhez leülni - miért nem hívod fel Csillát? - nézte a lányt.

- Mert tényleg neked akarok hinni - ült le mellé.

- Köszönöm. Jólesik úgy a viszonyulásod, mint a cselekedeted. Mégis tartok tőle, baráti szinten sem működhet a kapcsolatunk bizalom nélkül.

- Igazad van, magam sem gondolhatom másként. Az a gondom, mióta augusztusban visszajöttél, folyamatosan azt érzem, többet, mást szeretnél velem kapcsolatban.

- Jogosan, de ezt reggel kitárgyaltuk.

- Te a bizalomhiánytól tartasz, én pedig attól, elveszíthetem a nagy beszélgetéseket veled, nézetkülönbségek megvitatásait, amiken keresztül elnyerhetted szimpátiámat.

- Nem kedves, ezeknek maradniuk kell, hisz nekem is ezekkel vontad magadra a figyelmem.

- Mesélj a házasságokról.

- Becstelen lennék, ha azzal akarnálak szédíteni, a tíz év alatt csupa-csupa rossz és borzalmas volt minden. De mondtam már, szerelmi házasság volt a miénk. Közben persze sok minden elromlott köztünk, amiben mindketten ludasok vagyunk. Én abban feltétlenül, hogy, amikor ráébredtem, nem olyan feleség vált belőle, amilyenre vágytam, a munkába menekültem a szembenézés helyett. Beszéltem a főnökömmel, hadd vegyem át a nyugdíjba ment kolléga külföldi projektjeit. Évekig gondoltam, ez lesz a jó megoldás az életünkre. Kezdetben igazoltnak is láttam, mert ha egy-egy utamról hazamentem, Elvira a házasságunk kezdetéhez hasonló, kedves, odaadó szerelemmel fogadott. Ám két éve már ezt sem mondhatom el. Minden otthonlét viharos hangulatú, amibe belefáradtam.

Elmesélte hogy fulladt kudarcba utolsó próbálkozása a közös ebédnél, amitől pontosan az ellenkezőjét remélte.

- Szerinted mi volt köztetek a legnagyobb ellentét, amiről nem tudtál házasságotok előtt?

- A legfőbb, mint mondtam már, a gyerekvállalás. Nem tudom az életemet elképzelni két-három rosszasság nélkül. Eddig vártam türelmesen, hátha jobb belátásra bírom, de ehelyett egyre ellenségesebb tiltakozásba ütközöm. Én focizni akarok a fiammal, a Balatonon vitorlázni kis családommal. Hogy ez valóra válhasson, túl gyorsan ketyeg a biológiai óráim. Értesz engem? - fogta meg a kezét.

- Talán, de mellettem nem gyorsulhatnak fel vágyaid teljesülései. A személyemtől eltekintve, mondd, mit teszel, ha nem találsz meg elképzelésedhez a megfelelő partnert? - próbálta kezét visszahúzni.

- Kérlek, ne menekülj!

- Túlzottan romantikus ehhez a jelen körülményünk. Szóval mit teszel?

- Örültem reménykedem benne, megtaláltam, mert nálad ideálisabb választásra nem is vágyhatok. Már csak azt kell kívánnom, hogy egy véleményen legyünk. Lesz hozzá türelmem.

- Biztos vagy te ebben?

- Halálosan. Első látásra rabul ejtettél a diákjaidhoz való viszonyulásoddal. Nem kell hozzá nagy fantázia, ha ekkora empátia van benned idegen tinédzserek esetén, hatványozottra számíthatnak majd a sajátjaid. Mert abban biztos vagyok, nem lehet más életcélod, mint egy saját család - fogta át szabad kezével a vállát.

- Artúr, kérlek, ne!

- Babettkém, drága angyalkám, érzem, látom rajtad, téged már csak a hihetetlen becsületes-séged, féltékenység tart vissza attól, hogy viszonzod érzelmeimet. Hidd el, butaság önértetből visszafogni magadat.

- Igazad van, de nem csak önértetből - mondta elnézve az ablakon át a sötétségbe.

- Babettkém, nézz rám?! Érzem, szenvedsz az önmegtartóztatástól.

Karját derekára csúsztatta, hozzá hajolt, és szája szögletéhez érintette ajkát. Babett képtelen volt menekülni. Egész testében remegett. Artúr felbátorodva, csókká fejlesztette próbálkozását.

- Csókolj vissza, te édes menekülő angyal!

Babettnek csak annyi ereje maradt a tiltakozásra, hogy azt figyelje, a csóknál több ne történessen köztük. Artúr szenvedélye viszonzásra készítette.

- Édesen tündéri vagy! - suttogta felhevülten, - Borzalmasan rossz volt?

- Ha elengedsz, megmondom.

- Várom a válaszod - egyenesedett fel.

- Nem volt rossz, de akkor sem szabad nekünk ilyet. Ezt olyan nehéz megértenie egy komoly kutatómérnöknek?

- Ha ilyen szerelmes, mint én, értelmezhetetlen.

- Kérlek, kísérj haza! - nézett az órájára.

- Drága menekülés-szakértő, te ovisokkal egy időben bújsz ágyba?

- Nem, de...

- Akkor teszek eleget kérésednek, ha megígéred, és be is tartod, legalább kilencig kint maradsz velem a padunkon.

- Ne zsarolj!
- Nem hallottál még róla, a szerelem zsarnokká tesz?
- Csúnya, önző érzés.
- Az, bizony az, sőt még követelőző is.
- Látod, ezért utasítom vissza.
- Kössünk alkut, nézzük a csillagokat, és válasszunk magunknak?!
- Ebben partner leszek. Mondd csak, mióta vagy ilyen romantikus?
- Nem tudom, az vagyok-e, de ha igen, melletted váltam azzá - hajolt hozzá.
- Artúr, elég, nem ebben egyeztünk meg!
- Csak búcsúzóul. Tudom, a parkban ilyesmi nem engedélyezett egy komoly tanárnéninek - vonta magához.
- Nem akarok megszedülni. Érted? Nem akarok.
- Értem, drága. Nem fogsz, mert máris velem szédülsz.
- Te meg ezt örömmel ki is használod.
- Bizonyos keretek között, naná! De soha nem akarok majd többet, mint te.
- Most is többet akartál.
- Igaz, de csak azért, hogy segítsem legyőzni a félnék tartózkodásod.
- Nana, még a nóta is azt mondja, egy csóknál nem lehet megállni.
- Egynél nem is, de a csóknál igenis, meg lehet. Engedd, hogy bizonyítsam állításomat!
- Alkudozás helyett induljunk! - állt fel.

TIZENEGYEDIK FEJEZET A KÖZÖS NYARALÁS

1.

Babettet hetek óta foglalkoztatta, nem hanyagolhatja el teljesen a balatoni nyaralóját. Rendet kéne tennie a házban, a telken, ne úgy nézzen ki, mintha senki földje lenne. Elhatározta, beszél Csillával, hátha egyik hétvégén el tudja csalni magával őket. Jó ötlet volt, örömmel fogadta meghívását.

Augusztus első hétvégéjén aktualizálódott a terve. Szombaton reggelre beszéltek meg az indulást. Babett válltáskájába pakolta a legszükségesebbeket, és amint kiért a ház elé, Pityu fordult be az utcába. Széles mosollyal szállt ki, hogy bepakolja táskáját és bőröndjét a csomagtartóba.

- Csüccs be, tanárnők gyöngyszeme, mert nélküled nincs balatoni hétvége - mosolygott rá.

Másfél órába sem telt, amikor leparkolt a ház előtt.

- Amint látom, nem túl sűrűn fordulsz itt meg - nézett hátra Pityu Babettre.

- Sajnos igaz. Amióta meghalt anyukám, egyedül nincs kedvem idejönni. Évente egyszer teszem, némi rendfélét csinálni.

- Ó, csak ez a baj? Szólj, és benépesítjük a házikót.

- Ezer örömmel veszem. Remek lenne, ha a nyaralásom is megoszthatnám veletek.

- Csábító ajánlat, de kellemesebb lehetne négyesben - kajánkodott Pityu.

- Pitykém, állítsd le magad! - szólt rá kedvesen Csilla.

- A véleményét már csak elduruzsolhatja az emberfia - zsörtölődött vissza mosolyogva szerelmére.

- Természetesen. Kedvelem a szókimondó emberkéket - sietett Pityu védelmére Babett.

- Köszí, aranyos vagy! Cserében tesszen kiskegyed feladatokkal elhalmozni! A kinti munkálatokra bármilyen mennyiségben kapható vagyok.

- Te aztán leosztod a lapokat - nevetett Babett. - Teljesüljön óhajod, az udvar és kert a tiéd. Nekem meg ezekhez van a legkevesebb affinitásom, úgyhogy cselekedj belátásod szerint.

- Ha kapok egy kamrakulcsot, már itt sem vagyok.

Alig telt el két perc, máris munkába állította a fűnyírót. Babették bent portalanítottak, majd nekiálltak főzni a hozott anyagokból. Vacsorára mindennel végeztek, felszabadultan ehettek, ihattak, beszélgethettek, annál is inkább, mert gyönyörű, csillagfényes este volt. Babett elsőként azt a témát hozta elő, ami a kocsiban félben maradt.

- Visszatérve a félben maradt témánkra, számíthatok a közös nyaralásra? Jó buli lenne.

- Nekem tetszene a dolog - lelkesedett Csilla.

- Én meg végképp nem vagyok a jónak elrontója - mondta Pityu lenyelve a falatot.

- Mennyi időre tudnátok elszabadulni?

- Én a huszadika előtti héten vehetem ki a három hét szabimat - mondta Csilla.

- Én szabad vagyok, mint a madár, ráadásul az alkalmazkodásomról vagyok híres, úgyhogy áldásom az ötletre!

- Nekem sajna a huszadika utáni héten kezdődik a suli. De az egy hétre lecsapok.

- Tanárnők gyöngye, te tényleg nem számolsz Artúr személyével? - kérdezte elkomolyodva Pityu.

- Artúr nem egyszerű eset. Még nem független, de azt sem tudom pontosan, mikor kell neki Pestre menni, kaphat-e egyáltalán szabadságot.

- Ebben akkor is neki kéne döntenie.

- Kellemetlen helyzet. Balatonfűrjes az északi part fővárosa, közkedvelt üdülőhely. Mi van, ha idetéved a neje?

- Ennek elbírálását is rábízhatnád Artúra. Biztos vagyok benne, marha rosszul esne neki, ha megtudná, hogy hármásban nyaralunk.

- Hmm. Rendben, fogok neki említést tenni a nyaralásunkról.

- Említést tenni? Az meg mi a csudára jó, kedves Babett? Már megbocsáss, de ha nem hívod, magától hogy ajánlkozzon?

- Jól van, látom, Csilla bőszen bólogat, ketten vagytok ellenem. Nyugi, meghívom őt is, csak ne cikizzetek már annyit!

- Tessék lazábbra venni a figurát. Artúr van oda érted, nem te csábítod el a nejétől - jegyezte meg Pityu.

- Tudom-tudom, én sem vagyok egyszerű eset, de nem venném a lelkekre, hogy közéjük álljak. Dönteniük kettőjüknek kell a sorsukról.

- Ez bizony igaz, mint ahogy az is, ha mernél a szívedre hallgatni, mehetnének köztetek is zavartalanul a dolgok - szögezte le Csilla.

Megszólalt a Török induló.

- Szia, Artúr! - köszönt anélkül Babett, hogy ő megszólalhatott volna.

- Szia, kedves! - köszönt vissza lehangoltan.

- Történt valami, hogy ilyen rosszkedved van?

- Igen.

- Mesélj, hátha attól kicsit jobb lesz.

- Mesélhetek, de hogy attól jobb lesz, azt nem hiszem.

- Most könnyörögtetsz magadnak?

- Ez a legkevesebb, amit érdemlek tőled.

- Kéérlek, bocsáss meg bűnös lelkemnek?!

- Szóval bűnösnek érzed magad... ezek szerint tudod, mi rontja a kedvem. Babett, Ha ezerszer mondom el, te akkor sem veszed komolyan, ellenem egyedül te véthetsz. Engem tavaly ősz óta egyetlen személy érdekel egyre jobban, és ez te vagy.

- Akkor mondd, mivel engesztelhetnék ki?

- Hmm. Látod, ezt nem tudom. Igaz, tettel róla említést, rendet kéne tenned a balatoni nyaralóban, de...

- Jó-jó, igazad van - vágott közbe -, megkaptam a fejmosást Csilláéktól is, de tudod, milyen nehéz helyzetben vagyok veled szemben. Nem tudom a nyári elfoglaltságaidat: mikor mész Pestre, kaphatsz-e szabit, meg ilyesmi.

- De legfőképpen az a baj, nem vagy velem természetes. Minden kezdeményezést nekem kell megtennem.

- Igaz, de engedd, hogy kiengeszteljelek?!

- Tessék hölgyem, lehet próbálkozni - mondta már jobbkedvűen.

- Reggel csüccs kocsiba és gyere el! A munkálatokkal végeztünk, fürödhetünk egy jót.

- Mielőtt válaszolnék, megkérdezem, miért nem vetted fel egész nap azt az átkozott telefont?

- Csilláék a tanúk rá, egész nap hajtottunk. Pityu kint, mi bent a házban. A telefonom az emeleten volt, azért nem hallottam, hogy muzsikál.

- Drága Babett, mikor érem el veled, hogy legalább egy helyiségben tartózkodj a telefonoddal?

- Nem tudom, de hidd el, igyekszem. Most is kint beszélgetünk a kertben, és itt van velem.

- Dehogy látom, bár látnálak! - mosolyodott el.

- Eljössz, hogy a vágyad teljesülhessen?

- Ha hívnál, annak soha nem tudnék ellenállni.

- Kétszer megtettem, de ha ragaszkodsz a magyar igazsághoz: szépen kérlek, gyere el.

- Rendben, minden bűnöd megbocsátva. Összepakolok és megyek.

- Mikorra várhatlak?

- Most fél kilenc, tízre ott vagyok.

Kis csönd támadt köztük.

- Miért hallgatsz, mondd, ha a ma este alkalmatlan. Ó, dehogy! Csak gyorsan átszerveztem agyban az alvási lehetőségeket.

- Megosztod velem?

- Most nem, majd ha itt leszel, megbeszéljük, és nem csak ezt.

- Rendben. Nem húzom az időt, bedobálok pár cuccot a tatyómba, és repülök hozzád.

- Ne ilyen hevesen! Jó lenne, ha ide is érnél.

- Úgy lesz, kedves, alig várom, hogy láthassalak, icipicikét magamhoz ölelhesselek!

- Rendben, várunk.

2.

Alighogy elmúlt háromnegyed tíz, csengettek. Babett ment kaput nyitni. Artúr hevesen dobogó szívvel lépett be az udvarra. Magához ölelte a lányt, és félrehúzódva vele a bokrok jótékony takarásába, felhevülten csókolóztak. Amikor Babett érezte, Artúr kezd más dimenzióba kerülni, szabadulni próbált öleléséből:

- Arról volt szó, egy icipicit ölelsz magadhoz.

- Be is tartottam. Legszívesebben magamba olvasztanálak - tartotta magánál.
- Aranyos vagy, de kérlek, menjünk be. Pityuék is várnak ám téged.
- Te mennyire vártál?
- Erre mit mondjak? Nincs fokmérőm, de azért vártalak.
- Ez bosszút kíván. Az „azért” helyett mást kellett volna mondanod - tapasztotta ismét ajkát ajkára.

Hátát simogatta közben, majd derekát átkarolva vont a szorosabban magához.

- Hé-kás, várnak bennünket a csillagok! - préselte ki magából a szavakat Babett.
- Nézz csak föl, pontosan fölöttünk ragyog a választottunk! Ennek jelentősége van, amit komolyan kell vennünk.
- Úgy lesz, ha most bemegyünk.

Artúr sóhajtva fogta át a vállát, és indultak be a házba. Rosszkor, mert Csilláék ijedten rebbentek szét. Üdvözlés után Babett pótvacsorához invitálta őket, de ehelyett a kert romantikáját választották.

- De szeretnék veled a helyükben lenni - sóhajtott Artúr, miközben követte a lányt a konyhába.
- Eljön mindennek az ideje. Nem is olyan rég, valaki azt mondta nekem, lesz...
- Igenis lesz! - vágott közbe. - Lesz akkor is, ha piszok nehéz betartani, amikor a karomban tarthatlak. Hű, de isteni illatok! Egészen eddig azt hittem, nem vagyok éhes én sem, de ezt ki nem hagynám a világért sem.

Babett kitalálta a forró csirkeaprólék levest, közben a sütőben átmelegítette a rakott krumplit. Ő csak egy kis levest evett.

- Arról beszélgettünk Pityuékkal, jó lenne négyesben itt nyaralni még a sulis előtt. Ők a huszadika előtti hétre voksoltak. Te mit szólsz hozzá?
- Négyesben? - kérdezte különleges hangsúllyal, hosszan nézve Babettet.
- Látom, jól ismersz - nézte lapos tekintettel. - De becsszóra nem kellett rám erőltetniük a véleményüket. Mi a válaszd?
- Ha magadtól idejössz hozzám, megmondom.

Babett elvörösödve ment oda. Artúr gyengéden magához vonta:

- Hmm. Nézz a szemembe, és mond, őszintén szeretnéd a négyest?
- Ha nem, nem adtam volna elő - sütötte le gyorsan a szemét.
- Most neked nem tetsző dolgot kell mondanom. Nekem is az az időpont lenne jó. Huszadika után kell Pestre mennem a projektet beizzítani.
- Valóban ambivalens érzést vált ki belőlem a távolléted. Emiatt ódzkodom a...
- Tudom kedves, tudom. Nekem sem könnyű. Bízz bennem, mielőbb rendet teszek az életemben. Isteni ez a rakott krumpli. A csodálatos ízharmónia árulkodik, ezt te készítetted.
- Köszö a dicséretet. Valóban, ezt én, a levest Csilla kreálta.

Artúr elfogyasztotta az utolsó morzsát is, majd felállt, és a gáztűzhelynél álló lányhoz ment.

- Ha jóllaktál, kimegyünk lefixálni az időpontot - fogta le a simogató kezét.

- Vettem az adásodat, de kellemetlen lenne, ha ismét alkalmatlan időpontban toppannánk ki. Ugye tudod, a csillagok veszélyesek a szerelmesekre. Nagyon elgondolkodó lettél. Megosztod velem, miért?

- Az alvásra vonatkozóan az volt az elképzelésem, Csilláék legyenek az emeleti szobában, mi pedig a teraszon, de...

- De... Tessen tudomásul venni, ehhez a variációhoz ragaszkodom.

- De Artúr, a csillagok csábítása... ez nekünk még nagyon korai.

- Tudom, kicsi félénk angyal, tudom. Vedd komolyan, az ígéretem be fogom tartani.

- Jól van! Gyere, lopakodjunk ki! - fejtette le magáról a karjait.

Csilláék összebújva nézték a csillagokat. Amikor meglátták Babettéket, Pityu szólalt meg:

- Szeretnénk Csillussal itt kint aludni.

- Megértem, de sajnós, csak két nyugágy van - mondta Babett Csillát nézve.

- Nyugágy? Ki beszélt itt afféle kényelmeskedésről? Beérjük mi két pléddel, párnával a természet nyújtotta pihe-puha gyepszőnyegen, ugye Csilibili? - puszilta meg a menyasszonyát.

- Naná. Ki kívánczik ilyen gyönyörű csillagfényes este a négy fal közé? - nevetett megértően pislogva Babettre.

- Pléd helyett lehetne gumimatrac - mosolyodott el Babett.

Ez lett a végszó. Pityuék eltűntek valahol a kertben. Amíg Artúr szabadidőruhába öltözött, a lány elkészítette saját fekhelyüket.

- Ezt a kényelmet! Csuda klassz fekhelyet készítettél - ölelte magához a sürgő-forgó lányt.

- Artúr, az ígélet szép szó, a többit már tudod - fenyegette meg játékosan.

Lefeküdtek. Artúr megfogta a lány kezét, úgy aludtak el. Babett valami furcsa zajra ébredt. Figyelt, de nem tudta megállapítani, Csilla halk nyöszörgését hallja, vagy valami éjjeli baglyot. A holdsugár beragyogta a teraszt. Nézte Artúr kisimult vonásait, és arra gondolt, milyen jó, hogy alszik, mert ezek a zajok biztosan felizgatnák.

Másnap reggeli után, a két férfi terepszemlét tartott a kamrákban. Némi egyeztetés után Artúr ment be Babetthez:

- Babettke, rátaláltunk a két csónakra, amik némi restaurálásra szorulnának. A hozzájárulásod kellene, hogy a nyaralásra szolgálatunkra állhassanak. Az átfestéshez még csónaklakkot is bányászott elő Pityu.

- Ha fürdés helyett a munkát választjátok, nekem nincs ellene kifogásom.

- Na ne, kedves, arról szó nincs! Kettőnknek egy, max. másfél óra az egész.

- Rendben. Csillussal nekünk sem kell több idő a rendrakáshoz.

- Akkor megyek is - simította meg a haját Artúr mosolyogva.

- Ó, de édesen aranyos volt, Artúr. Imádtam ezt a korszakunkat Pityessel. Ezzel tudott magába bolondítani - kuncogott Csilla.

- Aranyos, semmi panaszom nem lehet rá, bár lenne független, köztünk is mehetnének a dolgok a maguk természetességében.

- Fhhú, Babcsi, isteni éjszakánk volt. Sajnáltalak benneteket, mert a csillagok alatt szeretkezni egyszerően menne.

- Egyszer talán részem lehet nekem is benne. Jó lenne Artúrral, de a neje keresztbe tehet nekünk.

- Artúr nem úgy néz ki, mint aki vacillálna, mit tegyen, melyikötöket válassza.

- Nem, de augusztus utolsó hetét Pesten kell töltenie. Szerintem az a hét lesz a vízválasztó.

Erre a végszóra jött be Pityu:

- Nos hölgyeim, mi készen vagyunk. A két csónak felújítva várja a nyári kalandokat a kamrában.

- Ó, nagyon köszönöm! Nem hittem volna, hogy ilyen frappánsan oldódnak meg a gondjaim. Máris fürdőtündéreké varázsoljuk magunkat - szaladtak fel az emeletre.

3.

Babett kissé nevetségesnek érezte magát az egyrészes fürdőruhában. Combjai külső felén hosszan fel volt vágva, és testre feszülően mutatta alakját, Csilla csinos, de merész bikinijével szemben. Nézte, hogy az alsó része épp ott takarta, ahol a jó ízlés megkívánta. Elöl a trapéz-hátul a háromszög formát szinte alig látható két pánt fogta össze a csípőjén. Míg a felső melltartó rész alátámasztva melleit, épp csak a bimbók fölé kúszott. Középen, a vállán és hátul ezeket is ugyanolyan vékony pántok tartották. Kíváncsi volt a hatásra. Biztosra vette, Artúr szeme is Csillán fog megakadni.

Tévedett, mert tekintete egyenesen rátapadt. A vízben Csilláék egyre távolodtak tőlük. Olyan messze mentek, épp csak apró pontoknak tűntek.

- Csuda csini vagy - karolta át Artúr a félszeg lányt.

- Azt hittem, Csilla bikinije fog jobban tetszeni.

- Talán akkor sem, ha te lettél volna benne.

- Honnan tudod, oda sem méztél.

- Áá, szóval féltékeny volt az én kis tartózkodó tanárnénim? - puszilta meg.

- Jól van na! Azért valahol talán én is nőből vagyok.

- De még milyen kíváncsatos nőből! Örjítő alakod van. Különben Pityu felkészített rá, milyen merész bikinije van az arájának, már csak ezért sem érdekelt.

- Köszí, aranyos vagy. Ússzunk! Olyan rég voltam itt, teljesen berozsdásodtam - vetette bele magát a langyos vízbe.

Artúr utána vetődött. Jó darabig ment mellette, majd mögé kerülve figyelte, milyen boszorkányosan forog a vízben. Hol háton, hol mellúszással, hol pillangózva távolodott tőle. Jól bent voltak már, amikor egy halásztégnél beérte. Artúr egyik kézzel abba kapaszkodva karolta át Babettet, hogy megállíthassa.

- Maradj kicsit itt velem! Nézd, olyan messze vagyunk, ahova még a madár sem jön utánunk. A csókodra vágyom. Ugye, nem tagadod meg tőlem?

- Nem szívesen, de itt túlzottan romantikus lenne.

- Félsz, vagy nem bízol bennem?

- Ha mindenáron vallomásra kényszerítesz, legyen. Igenis bízik benned! Magamtól legalább annyira félek, mint tőled.

- Engedd bebizonyítani, tőlem nem kell. A látszat ellenére sem fogok a csóknál többet várni tőled.

Babettben megtört az ellenállás, megfogta a stég lábát és engedte, hogy a férfi magához ölelje.

- Ne a stéget markold, engem ölelj át, te szemérmes angyal!

Szabad kezével átölelte ő is. Ajkuk egymásba forrt. Artúr a lábát a stég lába köré fonta, hogy két kézzel ölelhesse magához a lányt, majd elkomolyodva kérdezte:

- Nekem is meg mered ismételni, amit este Csilláéknak mondtál az egyhetes távollétemmel kapcsolatban?

- A vízvázasztós dolgot?

- Ugye, egyből tudod, mire gondoltam?

- Tudom, és tényleg ez a véleményem.

- Félsz tőle, hogy nem melletted parkolok le?

- Nem tudom. Én csak azt szeretném, ha végre tiszta helyzet lenne köztünk. Artúr, tíz évet nem dobhat ki csak úgy az ember. No meg, ha a nejed ragaszkodik, nehéz lesz tőle megszabadulnod. A döntés a kezében... kezeteiben van.

- Tudd meg, inkább választanám veled a halált, mint nélküled élni.

- Amikor Elviráról beszéltél nekem, azt mondtad...

- Tudom, mit mondtam - vágott közbe egyre komolyabban -, de az akkor volt, és már akkor is csak feltételes módban. Babett, az egészségemre esküszöm, veled képzelem el a jövőmet. Nekem egyedül te töltheted be az űrt a szívemben, lelkemben. Kérve kérlek, ezt vedd halálosan komolyan!

- Igyekszem... igyekezni fogok - gördült le két kövér könnycsepp az arcán, amit Artúr lecsókol.

- Mit jelentsenek a könnyeid?

- Boldogságot, félelmet. Mindent-mindent, ami bennem kavarg.

- Szóval be mered ismerni, fontossá váltam neked?

- Be, de ezt úgyis tudod.

- Nem, kicsi Babett, ezt nem elég érezni, tudni, ezt az illetékestől hallani kell!

- De az illetékes még nem meri elhinni, hogy igaz lehet, ő is kell valakinek. Ő és nem csak a teste. Érted?

- Értem, és elkövetek mindent, hogy elhihesd végre. Ússzunk ki drága, mert még egy perc, és vége a tűrőképességemnek! - puszilta meg.

Kint a sekély vízben labdázta, amíg Csilla meg Pityu előkerültek. Ebéd után már négyesben folytatták a labdázást, estig. Hétkor ültek kocsiba.

4.

A közös nyaralás annak ellenére felemásra sikerült, hogy az időjárásra nem sok panaszuk lehetett. Csupán annyi, hogy keresztbe húzta Pityu szándékát. Miután két éjszaka hatalmas esőzuhatag kergette be őket a házba, lemondtak a csillagok nyújtotta romantikázásról.

Felemássá Babett hangulata tette, ami hol kicsattanóan jókedv, hol csapnivalóan rossz volt. Hiába erősítette magában, Artúrt nem veszítheti el, rága lelkét a féltékenység. Biztosra vette, Elvira nem kockáztat, mindent elkövet a visszahódításáért, és ráadásul ő van nyerő helyzetben. Csupán a rég óhajtott gyerekeket kell beígérnie. Amilyen nőhiányban szenved Artúr, nem lesz nehéz dolga. Férfiből van ő is, méghozzá a legszenvedélyesebbek közül való. Nála pedig folyton csak elutasításban van része.

Bár kesereg miatta, és nem egyszer próbálta meggyőzni magát, engedjen a csábításának, de amíg nem érzi magát érzelmileg biztonságban, képtelen rá. Semmi olyat nem akar tenni, amit megbánhat. Gondját senkivel nem oszthatta meg, mert Artúr véleményét ismeri, Csillák pedig értetlenkednek tartózkodó viselkedése miatt.

Az éjszakai esőzés rányomta bélyegét a délelőtti időjárására. Így fürdés helyett vitorlázhattak kedvükre. Mivel Pityuék ezt is romantikázásra használták fel, Artúrral kettesben maradtak. Ilyenkor vihette bele Artúr játékos mókázással heves csókolózásba Babettet.

Egy ilyen alkalommal csókolózásuk könnyed dulakodásba torkollott, minek következtében a csónak alján kötöttek ki. Artúr agyát elöntötte a lila köd. Csiklandozva maga mellé vonta Babettet. Karjában tartva, úgy ölelte szorosan magához, hogy testük teljesen egymáshoz simult. Így kezdeményezett vele csókolózást. Babett akkor eszmélt, milyen veszélyes játékba engedte magát vinni, amikor közéjük furakodott Artúr szerelemgyökere. Agya heves tiltakozással ösztönözte menekülésre, de testére bénítóan hatott az Artúrból áramló forróság, és hiába akart, képtelen volt megmozdulni. Artúr egyik karja csípőjére fonódott, amivel elérte, hogy kökemény szerve ágyékának feszült. Egyre szenvedélyesebben csókolta. Babett végső elkeseredésében elsírta magát. Artúr áramütésszerűen józanodott ki. Ijedten ült fel.

- Bocsáss meg. Drága Babett, kérlek, bocsáss meg, ezt nem lett volna szabad elkövetnem ellened.

Babettből gyengéd hangja még erősebb zokogást váltott ki. Artúr elkeseredetten simogatta, vigasztalta.

- Hallod, drága, kérve kérlek, próbálj megnyugodni.

- Nem tudok. Már biztosan érzem, ez a nyaralás a barátságunk, vagy mit tudom én már, milyen kapcsolatunk végét jelenti, ez a mi búcsú-együttlétünk.

- Miről beszélsz? Kérlek, fejtse ki, ne rejtélyeskedj!

- Arról, hogy ha akarjuk, ha nem, az elutazásoddal köztünk mindennek vége.

- Azt mondd meg, miért vannak ilyen kegyetlen gondolataid?

- Mert érzem, neked egyre inkább olyanra lenne szükséged, amit én még képtelen vagyok megadni. Hidd el, most is, de már máskor is, akartam, amikor téged elkapott a szenvedély, de egy ponton leblokkolok, és nem tudom megtenni. Én még nem, de ott leszel a nejed közelében, akinek biztosan az lesz a legfontosabb, hogy visszahódítson magának. Bocsáss meg, de én ezt a nyomást nem bírom.

- Sajog a szívem a szavaidtól, mert már én is érzem, teljes bizalomhiány van köztünk.

- Látod, ezért nem akartam eddig beszélni neked a hangulatváltozásaim okáról. Értelek, te nem ítélnéd másként a viselkedésemet. Azt meg főleg badarságnak tarthatod, ha mindezek ellenére állítom, bízom benned. De azt nem tagadhatom, Elvirától félek, hiszen már mindketten ugyanazt a férfit akarjuk.

- Emlékszel, mit ígértem neked a pesti tartózkodásommal kapcsolatban?

- Igen. Abban sem kételkedem, hogy betartod, de a nők a legnagyobb manipulálók, ha vesztésre állnak.

- Nem tudom, mire gondolsz, de engem Elvira semmivel nem manipulálhat. Már azzal sem, ha öngyilkossággal fenyegetne.

- Aranyos vagy. Hidd el, minden szavadat elhiszem, ennek ellenére félek, hogy áldozatul eshetsz. Ne gyötörjék egymást! Menjünk vissza a nyaralóhoz! Nézd, milyen magasan jár a nap! Már rég túl vagyunk az ebédidőn.

- Nem tudok mit kezdeni az ambivalens érzéssel. Örülök kéne neki, hogy ennyire fontossá váltam neked, de ehelyett bennem rettegés van az elutazásom miatt.

- Próbálok uralkodni a bizonytalanságaimon. A jövő héten nekem is beindul az iskola, ami segíthet. Amíg vissza nem jössz, magamra vállalom mindent, amit csak lehet. Ezzel két legyet üthetek egy csapásra: lekötöm magamat, és ha már itt leszel, több időt szakíthatok az együttléteinkre.

- Esküdjünk! Te arra, amit mondtál, én arra, amit ígértem.

Szorosan összefonták ujjaikat, egymás szemébe nézve mondták egyszerre: - Esküszöm, így lesz!

- Pecsétet rá! - vonta magához a könnyes arcú lányt. Forró csókváltással pecsételték meg esküjüket. Artúr visszafordította a csónakot. Jó fél óra evezéssel értek a nyaraló stégjéhez. Csilláék helyett a konyhaasztalon cédula várta őket:

„Hékások, nyaralni jöttünk, nem éhen halni! Eddig bírtuk, a szokott helyünkön megtaláltok bennünket: Csilla, Pityu.”

Nevetve dobták az üzenetet a szemétkbe. Babett nyári ruhát vett a vizes fürdőruhájára, és indultak az éhenkórászok után.

TIZENKETTEDIK FEJEZET FENN A JÁNOS-HEGYEN

1.

Az egy hét gyorsan elrepült. Huszadikán délután indultak haza. Kedden Babettnek kilenc órára kellett mennie a nyitóértekezletre. Artúr reggel hétkor már ott ült a padjukon. Mosolyogva intett a lánynak, amikor kinézett a konyhaablakon. Kiment hozzá:

- Szia, Babettkém - vonta maga mellé.
- Szia. Rosszulesett volna, ha nem láthatlak elutazásod előtt, de utálok búcsúzkodni.
- Képtelen lettem volna elmenni, hogy ne találkozzam veled. Tízre vár a főnököm, de majd azzal mentem ki magamat, az intézetben kezdtem.
- Ezzel az aranyos ragaszkodásoddal, kedvességeddel tartasz magad mellett.
- Bár tartana életünk végéig a vonzerőm. Édesem, rendkívül nyugtalan vagyok az ambivalens érzéseid miatt.
- Nyugtasson meg, az érzéseim nem ellened irányulnak. Hatalmas erőpróba lesz minden távolléted. Úgy látszik, ezt váltja ki belőlem a szerelem.
- Imádlak! Annyira jó, hogy már mersz beszélni az érzéseidről!
- Én meg sajnállak, mert két tűz közé szorultál.
- De én csak általad akarok égni - ölelte át.
- Indulnod kell, mert nem szeretném, ha padlógázzal kéne végigmenned.
- Édesen tudsz féltetni. Nem fogok. Babettkém, bízhatok benne, hogy nem keserítéd magad buta gondolatokkal?
- Megpróbálom. Különben is azt ígérted, sűrűn fogsz hívni.
- Nem rajtam múlik, kicsikém, de amíg a suliban vagy, nem hívhatlak.
- Kérem, követelem, hogy hívj ott is! Tudod, mikor van szünet, akkor mindig bekapcsolom majd a telefonom.
- Köszönöm angyali aranyosságod!
- Légy jó, és indulj el - fogta meg a kezét.
- Ugye nem indítasz ilyen hosszú útra a csókod nélkül?

Babett átölelte, csókra nyújtotta ajkát. Olyan szenvedéllyel csókolóztak, alig tudták elengedni egymást. Amikor végre sikerült, Artúr fájó szívvel ült be a kocsijába.

Otthonléte alatt végig a szüleinél lakott. Keményen dolgozott, hogy a projekt beindítása ne húzódjon át a másik hétre. Elvira naponta hívogatta, könyörgött neki, menjen haza, de amilyen mereven tudta, mindig hárította. Egy kellemetlen dolog mégis történt, ami rémesen érintette Artúrt.

Már-már úgy nézett ki, maradnia kell, mert sehogy nem jöttek rá, mi miatt áll le a projekt ugyanabban a fázisban. Végül Artúr jött rá, egy adalékanyag, amiből igen kis mennyiség szükséges, kimaradt. A pótlás nem volt egyszerű, de nagy hajrával szombaton, késő délután

sikerült végigfuttatni a programot. A főnök ennek örömére hozatott pár üveg pezsgőt, aminek menten a fenekére csaptak. Artúr hónapok óta nem ivott szeszes italt, így gyorsan megártott neki. Arra sem emlékezett, hogy került haza.

Vasárnap délelőtt tíz órakor anyukája ébresztette fel nagy nehezen. Kótyagos volt a feje, alig tudta felfogni, hol van.

- Artikám, amióta hazahozott Gábor az intézetből, jó párszor csörgött a telefonod. Csak rápillantottam, Babett kiírás volt mindannyiszor. Semmi közöm hozzá, édesem, de neked van valakid?

Artúr kis ideig bambán nézett, majd mintha lórúgás érte volna, józanodott ki.

- Babett keresett?

- Igen. Elmondod, ki az a Babett?

Válasz helyett megkérdezte:

- Mikor hívott utoljára?

- Reggel nyolckor. Elvira beszélt vele. Tudnod kell ugyanis, miután lefektettelek, idejött. Mondtuk neki, mi történt veled, de ragaszkodott hozzá, hogy éjszaka ő vigyázzon rád. Annyira erőszakos volt, beleegyeztünk. Miután beszélt azzal a Babettel, magára kapkodta a ruháit, és elrohant.

Artúr úgy érezte, beleőrül a hallottakba. A legrosszabbra számítva hívta Babettet. Hát persze, logikus volt a reakciója, kétszer kinyomta, harmadszorra kikapcsolta a telefonját. Reménytelenül próbálkozott a vonalason, de az is a világba csörgött.

- Arti, elmondanád végre, mi zajlik itt?

- Tragédia, anyukám, az életem legnagyobb tragédiája. Hívd be apát, mert nincs erőm kétszer elmondani a történetet.

Beszélt Babetről, a kapcsolatukról, de arra vigyázott, konkrét adatot ne áruljon el róla.

- Ugye megmondtam előre, rendezd a dolgotat Elvirával - korholta gyengéd hangon Andor.

- Igen, de amióta Bakonyváron vagyok, nem olyan egyszerű az életem. Nem akkor jövök, amikor akarok, hanem amikor jöhetek, vagy a főnök rendel haza.

- Most mi lesz? - kérdezte aggódva az édesanyja.

- Nem tudom. Ha Babettet elveszítem, romokban az életem. Majd egy évembe került, hogy végre a közelébe férközhettem, és tessék, egy balgaság miatt romlik el minden. Be kell adnom a válókeresetet, de ezt is már csak a következő itthonlétemkor tehetem. Azonnal vissza kell mennem, megpróbálom tisztázni magamat Babett előtt - ugrott fel idegesen.

- Ácsi, ne kapkodj! Még nem tudsz mindent. Elvira viselkedése gyanút keltett bennem. Amíg a fürdőszobában volt, elhelyeztem a szekrény soron rejtett kamerát. Nézd végig, mi történt köztetek este vagy éjszaka, mert sejtésem szerint Vircsinek terve volt veled. Azt biztosan érzem, készül valamire. Körültekintőnek kell lenned, nehogy meglepetés érjen, mert valami nagyon nem gömbölyű a feleséged körül.

Artúr elképedve hallgatta édesapját. Izgatottan vette le a kamerát.

- Nézd meg, addig készítek neked reggelire valami komolyabb kaját - állt fel Angéla, és Andorral elhagyták a szobát.

Visszapörgette a felvételt az elejére. Szörnyülködve nézte, Elvira hogy erőlködik bele életet lehelni. Mivel hiába ütögette az arcát, ültette fel, széttolta a combjait, és nemi szervével

játszadozott legalább háromnegyed órát. Végül dühösen lökött rajta egyet, hogy mellé fekhes-
sen, és elaludt. Éjszaka még kétszer próbálkozott a manőverrel, sikertelenül. Reggel felvette
Babett hívását. Háromszor kérdezett rá, Babett te vagy az? Végül kinyomta, az asztalra dobta
a telefont, és amint a szülei mondták, kapkodva öltözött, és elrohant. Nem volt büszke
magára, amint ébredését végignézte. Milyen szerencse, hogy Babett nem látta még ilyen
bamba képpel. Azonnal kiábrándulna belőle.

Elképedve ült, Elvira aljas próbálkozásai jártak a fejében. Mi történhetett volna, ha sikerül a
manőver? Miért csinálta? Babett szavai jutottak eszébe: „A nők a legnagyobb manipulálók,
ha vesztésre állnak.” - Hát igaza lett a drágának. Ó, te atya ég, mit élhet át ő? Bele kell örülni!
Mihez kezdjen, hogy érje el, hogy egyáltalán szóba álljon vele még egyszer az életben? El
kell érnie! Mielőbb meg kell mutatnia neki a felvételt, hogy megbizonyosodhasson róla, nem
vétett ellene. Kikóválygott a konyhába.

- Űristen, mi van veled, fiam, halálsápadt vagy.

- Apa, magammal vihetem a felvételt? Átmásolom, és legközelebb visszahozom.

- Megbeszéltem anyuoddal, ilyen állapotban nem engedlek egyedül kocsiba ülni. Elmegyek
veled Bakonyvárra és majd reggel busszal hazajövök.

- Köszönöm. Rettenetesen ideges vagyok.

Elmondta, mit látott a felvételen.

- Szentséges ég! - sopánkodott Angéla.

- Milyen jó, hogy ráéreztem - mondogatta Andor.

- Nem is tudom, mi történhetne, ha ez a felvétel nem készül el. Eszem, és ha jössz velem,
indulunk. Megpróbálom Babettet személyesen elérni. Tudnia kell, mi történt. A legközelebbi
hazajövetelemtől intézkedem. Mielőbb meg kell szabadulnom ettől a ravasz nőszemélytől.
Ha keresne, szóba ne álljatok vele.

- Nyugodt lehetsz. Ha ide mer jönni, két lábbal rúgom ki innen.

Délben ültek kocsiba. Andort kérésére Artúr a panzióba vitte, és indult Babetthez. A lány
kisírt szemekkel, halálsápadtan nyitott ajtót.

- Bocsáss meg, Artúr, de most képtelen vagyok bármiféle kommunikálásra - mondta köszönés
helyett, és már csukta volna be az ajtót, ha Artúr engedi.

- Tudom, éreztem, hogy ilyen állapotba kerülhettél, de Babettkém, meg kell győződnöd róla,
nem vétettem ellened.

- Majd talán egyszer, de ma biztos, hogy nem.

- Édesem, én el nem mozdulok innen addig, amíg meg nem nyugtatlak. Van egy rejtett
kamera felvételem, amit apának köszönhetek. Meg kell nézned, hogy megnyugodhass.

Babettből ismét görcsös zokogás tört fel. Artúr belépett a lakásba. Átfogta a vállát, simogatta,
becézgette, puszilgatta.

- Mutasd meg, hol játszhatom le a felvételt!

Babett rogyadozó lábakkal ment a nappaliba. A kanapéra ültek le. Artúr bekapcsolta a
kamerát, megfogta a kezét, és indította a felvételt. Az üres részeknél tovább pörgette. Babett
elképedve nézte. Mélyen elpirult, amikor Elvira Artúr nemi szervével játszadozott.

- Kösz, nem akarom végignézni - mondta remegő hangon.

- Ennyit láthatnál még kétszer az éjszaka folyamán.

Majd a telefonhívásra pörgetett.

- Itt te megszólaltál?
 - Nem is tudtam volna - rázta élénken a fejét, és ismét kitört belőle a sírás.
 - Babettkém, drágám, kérlek, próbálj megnyugodni!
 - Hogy, amikor megmondtam előre, ez lesz.
 - Nekem is a szavaid jártak a fejemben. Örülök, hogy apa gyanút fogott, és elkészült ez a felvétel. Így csinálhat bármit, nem manipulálhat.
 - Köszönöm, hogy a tartalma ellenére megmutattad. Artúr, egy esetben tudok megnyugodni, ha elfogadod és beleegyezel, helyezzük a kapcsolatunkat nyugvópontra, amíg Elvirával nem tisztázódnak a dolgok.
 - Babettkém, ha rajtam múlna, már holnap beadnám a válókeresetet, de ugye tudod, én innen csak akkor mehetek el bárhova, ha a főnök úgy rendelkezik. Fontos kutatást végzünk, ami nagyon szigorú fegyelmet követel meg mindenkitől. Megpróbálom a főnököm beavatni, de ha nem áll pozitívan a dologhoz, hogy várhatod el tőlem, hogy esetleg hónapokig ne találkozzunk?
 - Hidd el, nekem sem könnyebb. De nem is azt kértem, hogy ne találkozzunk, csupán azt, vedd komolyan a baráti alapot.
 - Rendben van, de akkor tényleg szeretném tapasztalni, hogy megnyugszol.
 - Fogod.
 - A részletekre nem is vagy kíváncsi?
 - De igen, csak...
 - Csak... megint inadba szállt a bátorságod. Édeske, a barátok is megosztanak egymással mindent.
 - Tudom. Szeretném hallani, hogy kerültél olyan állapotba, amiből alig tudott anyukád észhez téríteni?
- Artúr részletesen elmesélte, mennyit küszködtek a projekttel, mire végre rájött, hol a hiba. A sikerre innia kellett a többiekkel.
- Eddig a percig nem tudom visszaidézni, hogy a második pohár pezsgő után mi történt. Engem többet rá nem vehet senki a fogyasztására.
 - Apukád most hol van?
 - A panzióban várja idegeskedve, szóba állsz-e még velem.
 - Mit tudnak rólunk?
 - Annyit, hogy kapcsolatunk van, hogy a legfontosabbá váltál nekem, de ne aggódj, semmi konkrétumot nem tudnak rólad, még a teljes neved sem.
 - Jól van, még egyszer köszönöm, hogy beavattál. Menj hozzá, ne idegeskedjen!
 - Megígéred, hogy nincs több kiborulás, sírás?
 - Igen, és a telefonomat is bekapcsolom, a vonalast is visszadugom - mosolyodott el.
 - Köszönöm. Puszt sem adhatok, amíg független nem leszek?
 - De. A pusztidról nem mondok le.
- Átfogta a vállát, megpuszították egymást. Artúr kissé megnyugodva állt fel. Babettké kikísérte. Az előszobában még egyszer pusztira nyújtotta arcát.

2.

Az elkövetkezendő hetek csaknem eseménytelenül teltek a két fiatal kapcsolatát tekintve. Bár Babett merev magatartását Artúr nehezen viselte, de megértő volt a lánnyal.

Az iskolakezdés Babettnek kedvezett. Kapóra jött neki, hogy a 2012-13-as tanév nagy változást vetített eléjük. Már nem csak hallomásból tudtak a következő évben bevezetésre kerülő pedagógus életpálya beindításáról, de az igazgatójuk minden intézkedése erre utalt. Bár a tantestület jó része a budapesti ELTÉ-n végzett, mégis úgy látta jónak, ha beosztottjait bedobja a mély vízbe, próbálják ki magukat, idegen környezetben hogy felelnek meg az elvárásoknak.

Ennek szellemében vette fel nyár folyamán a kapcsolatot egyik volt egyetemi csoporttársával, aki egyik budapesti rangos gimnázium igazgatója. Felvetette neki ötletét: ötös csoportokra osztva kollégáikat, küldjék cserelátogatásra egymáshoz. Terve szerint három nap óralátogatóként, majd két nap óraadóként vennének részt a cseregimnázium oktatásában. Kollégája lelkesen fogadta elképzelését. Megállapodtak abban is, október közepére pontosan kidolgozzák, egyeztetik és indítják a projektet.

Mivel a csoportbeosztás névsor szerint történt, Babettre november végén került sor. Artúr bánatára egy héttel előbb, mint ahogy neki aktuálisan Pestre kellett utaznia. Ő ugyanis Babettel ellentétben, igyekezett minden adandó alkalmat megragadni a találkozásra, kapcsolatuk minél szorosabbra fűzésére. Ezért bosszankodott az egy hét eltérés miatt. Eltökélte, ráveszi a lányt, ne a csoporttal jöjjön haza, töltsék Pesten a hétvégét.

Nem volt könnyű meggyőzni Babettet, végül belement, hétvégén Ibolykánál lesz, így legalább eleget tehet az ő szüntelen könyörgésének is, ha már nem nála tölti a hetet, legalább látogassa meg őt.

Artúr pénteken a gimnázium előtt várta. Bár a lány örült a közös programnak, de bujkált benne a kisördög, mi lesz, ha Elvirával vagy ismerőssel összetalálkoznak. Artúr határozottsága jó hatással volt rá.

- Hol kezdjük a sétát?

- Fogalmam nincs, Pesten hol lehetünk biztonságban.

- Bárhol. Babettke, vedd komolyan, a kapcsolatunk miatt soha nem kerülhetsz kellemetlen helyzetbe. Felvállallak bárki előtt. Mit szólnál hozzá, ha bemutatnálak a szüleimnek?

- A legmesszebbmenőkig tiltakoznék ellene. Ennek még nincs itt az ideje.

- Akkor tiéd a pálya, hol kezdjük?

- Gyönyörűen süt a nap, szinte nyár van az őszben, arra gondoltam, felmehetnénk a Gellért-hegyre. Olvastam a neten, ha körbemegyünk a serpentinén, majdnem öt kilométer túrautat tehetünk meg, és érinthetünk minden fontos látnivalót.

- Ez még nekem is újdonság lesz, úgyhogy irány a Gellért-hegy!

Három órakor vágtak neki a serpentinnek. Kényelmes sétával, fényképezéssel, nézelődéssel hét órára értek körbe. Mire a Citadellához felértek, rájuk sötétedett. Itt készültek a legszebb képek a fénybe öltözött Parlamentről, és a fényárban úszó Dunáról. E kettő azt a hatást keltette, mintha a folyó vízfelszínét ezernyi csillag borította volna. Mielőtt lefelé vették az irányt, Artúr egy romantikus ösvényre kanyarodott, leültek egy félreeső padra. Átölelte a lányt:

- Gyönyörű vagy a gyér lombozaton átszűrődő fényben! - vonta magához.

- Ugye, nem elcsábítani akarsz?

- Hogy a csudába ne akarnálak? Egyre nehezebben viselem a távolságtartó viselkedésedet.
 - Nekem sem könnyű, hidd el.
 - Nem hiszem, mert ha vágnál a közelségemre, nem húzódkodnál el tőlem - ült közelebb.
 - Nem akarok, de te olyan könnyen lázba jössz, amit már nekem nehéz kezelnem.
 - Akkor ne kezeld, sodródj velem! - hajolt hozzá, hogy ajkát ajkára tapassza. - Ölelj át drága! Addig nem szabadulsz, amíg nem viszonzod a csókomat.
- Összeölelkeztek, és Babett nem tiltakozott, amikor Artúr magához szorította. Hosszan csókolóztak. Babett érzékenyen szerelte le Artúr szenvedélyét.
- Indulnunk kell. Hátra van még fele út.
 - Hátra, de ugye nem felejtetted el, amit azon az ominózus estén mondtam, amikor Pityuék magunkra hagytak a klubban: a szerelem követelőző.
 - Most mit követel, amit én nem vettem észre?
 - Felszabadult ölelkezést, csókolózást, felhőtlen együttlétet. Szóval téged, mindenestől.
 - Nagyon próbára teszem a türelmedet?
 - Kezdem azt érezni, mostanában már igen, mert indokolatlan.
 - Miért, mi változott köztünk?
 - A nyaraláson következett be minőségi változás, amit nem engedek közönybe fulladni.
 - Közönybe? Szerinted közönyös vagyok irányodban?
 - Jó, nem közönyös, közömbös igyekszel lenni, de nekem ez is fáj.
 - Artúr, én soha nem ösztönöznék téged olyanra, ami csak nekem kényelmetlen a kapcsolatunkban.
 - Kifejtenéd kicsit bővebben?
 - Nem szívesen, de ha ragaszkodsz hozzá, ám legyen. Mindenféle vádlás és hátsó szándék nélkül úgy gondolom, neked valamiért nem fontos, hogy a nejjeddel tisztázd a köztetek kialakult légkört.
 - Ezúttal nekem tetted kényelmetlenné a választ. Ha az elmúlt két évre gondolsz, mióta teljes bennem iránta a kiábrándultság, maximálisan igazad van, elkényelmeskedtem a sorsom rendezését. Ezért megkaptam a magamét a szüleimtől is, de hogy ne lenne fontos, abban nagyon nincs. Ha augusztusban nem alakul olyan csúfosan az otthonlétem, lehet, hogy ma már független lennék. Kellemetlennek pedig azért érzem, mert ezek után hiteltelen, amit mondok, de igaz, eltökélt szándékom, nem megyek addig vissza hozzád, amíg el nem indítom a válást.
 - Ha hiteltelennek tartanálak, nem ülnék itt veled. Csupán az óvatosságom mellett próbálok érvelni.
 - Meg tudnálak győzni, vacsorázz velem?
 - Nem lenne rossz, de Ibolyka néni azzal köszönt el tőlem, meglepi vacsival vár. Nem szeretnék neki csalódást okozni.
 - Nekem annál inkább, ugye?
 - Nem, mert megbízásom van rá, hívjalak meg téged is - állt fel.

- Így egészen más a baba fekvése. Ó, de klassz, állva még úgy sem csókolóztam veled! - ölelte magához. - Hohó, hölgyem, nincs menekvés, a búcsúcsókolózásról nem mondok le. Ibolyka néni előtt teljes önmegtartóztatásra leszek ítélve.

Mielőtt Babett megszólalhatott volna, magához szorítva tapasztotta ajkát ajkára. Hogy leplezhesse ennek bekövetkezett fizikai változását, óvatosan terpeszbe állt.

- Artúr, édes Artúr, induljunk! - suttogta rekedten.

- Indulunk, egyetlenem, mindjárt indulunk - sóhajtva folytatta: - Ó, de kár... hh, mindegy, így jártam.

- Nem tudlak követni. Mi a baj?

- Az feltétlenül, hogy a legszebb, legalkalmasabb pillanatban rossz helyen vagyunk - simította végig karcsú alakját.

- Azért ne kínozzuk egymást, induljunk!

- Boldoggá tettél, hogy háritás helyett merted kimondani, amit érzel. Rendben, mehetünk - fogta át a vállát.

Leérve beültek a kocsiba. Este tíz óra volt, amikor elkészönt Babettől:

- Fixáljuk le, reggel hánykor lehet nálatok jelenésem?

- A kilenc óra nem lenne túl korai?

- Ha addig megjárom a Kékest, talán nem.

- Jól van na, akkor mondj te időpontot!

- A legkésőbbi mondjuk fél nyolc.

- Rendben, fél nyolcra várlak.

- A János-hegyi Erzsébet kilátónál jártál már?

- Nem, a Budai-hegyek eddig kimaradtak az életemből.

- Akkor reggel irány a libegő, és bebarangolom veled a hegyet. Kérem a jóéjt-puszimat! - puszilták meg egymást.

3.

Artúr negyed órával előbb érkezett, így Babettnek kicsit össze kellett kapnia magát.

- Jó reggelt, Babettkém! Hogy aludtál? - fogadta mosolyogva.

- Azt a keveset, amit sikerült, jól - helyezkedett el mellette.

- Meglátod, gyönyörű napban lesz részünk - simította meg a lány térdén nyugvó kezét.

A libegőhöz közel parkolt le. Babett elbűvölve nézte az alájuk kúszó tájat. Elgyönyörködött volna benne órákig, de felértek a hegyre. Nekivágtak a kilátóhoz felvivő emelkedőnek.

- Ez keményebb, mint a tegnapi túra.

- Igen, ez már nem sétaút. Megállhatunk, ha kifulladtál.

- Na nee, egy bakonyi lány? Ekkora szégyent nem vállalok magamra - nevetett.

Felmentek a kilátóba. Babett tágra nyílt szemmel nézte az eléjük táruló körpanorámát.

- Azt sem tudom, hova nézzek, itt minden olyan varázslatosan szép - fényképezett folyamatosan, amint körbesétáltak.

Amikor végre magukra maradtak, Artúr hátulról ölelte magához:

- Imádni való vagy! Édesen tudsz lelkesedni - simogatta a melleit. - Naa, ne menekülj, csak egy icipicit add át magad a varázsnak. Édesen simulnak a kezembe. Babettkém, bízz meg bennem. Bármilyen teszek, őszinte, tiszta szerelemből teszem - engedte el, és mellé állva fogta át a vállát. - Na ugye, tudok én jó is lenni? - mosolygott rá, amint egy lármás társaság kilépett a fák közül.

- Fhúú, nézd, milyen gyönyörűen kitisztult az idő, ezt muszáj megörökítenem - kattintgatta a gépét zavartan.

Miután végzett, indultak lefelé. Babett meglepetten nézett rá:

- Hová lesz a séta? Mintha a kocsidat nem arrafelé közelíthetnének meg.

- Be akarom neked bizonyítani, minden út Rómába visz - puszilta meg nevetve.

Kicsit rosszabb minőségű túraúton indultak le. Jó fél óra után Artúr látta, Babett fárad. Átkarolta, beirányította az erdőbe. A lány meglepetten nézte, hova tartanak az egyre sűrűsödő fák között.

- Valami izgalmasat akarsz mutatni nekem?

- Mutatnék boldogan, ha kapható lennél rá. Most csupán a csodálatos időt szeretném kihasználni egy kis pihizésre.

Hamarosan egy füves tisztásra értek. Artúr leült, maga mellé vonta Babettet.

- Hihetetlen. November végén szinte a nyarat csúfoló forrósággal tűz a nap, a fák koronáin alig-alig látszik az őszi pusztító hatása. Nézd, még a levelek egy része is üde zöld.

- Igen, a hegy déli oldalán vagyunk. Az őszi pedig nem pusztítja a természetet, drága tanár néni, pusztán felkészíti a téli pihenőre. Látom, rajtad pulcsi van a felsőd alatt, vedd le bátran - nyúlt el pólóban a föveny.

Nézte a kecsesen vetkőző lányt. Átkarolva derekát, vonta maga mellé.

- Miért érzed magad kényelmetlenül?

- Nem is érzem, csak életemben először vagyok kettesben férfivel ilyen romantikus helyen - kapkodott levegő után izgalomában.

- Gondolj bele, pár hónap kihagyással tizenkilenc hónapja ismerjük egymást. Több, mint másfél éve, és milyen felületesen. Legjobb alkalom rá, hogy pótoljuk hiányosságainkat. Szeretném, ha szép emlékként őrizhetnének ezt a hétvégét, amiről még azt sem tudjuk, mit rejteget számunkra.

- Érteni szeretnék, mire gondolsz pontosan - mondta rekedten.

- Csupán arra, ne hagyjunk ki egyetlen percet sem, ami némi intimitásra ad alkalmat. Imádott ártatlanságom, csak nem azt akarod bizonyítani, nem volt még részed igazi pettingben?

- Dehogyan akarok én ilyet igazolni, bevallani pedig végképp nem, egy nő férfinak! - pirult el Babett.

- Ilyen selejt figurát fogtál ki Gyuri személyében?

- Ő nagyon is célratoró volt. Alig tudtam leállítani, amikor csókolóztunk.

- Most nagyon nem szeretném, ha velem tennéd ugyanezt. Ha benne vagy, megismertetlek a szerelemből fakadó testiség egyik izgalmas formájával. Búj hozzám bátran, a csókodra vágyom.

Összeölelkeztek, csókolóztak. Artúr könyökére támaszkodva vonta magához Babettet. Mivel menekülni akart tőle, gyengéden csiklandozta. Addig-addig birkóztak, amíg Artúr egy laza mozdulattal ölébe vonta Babettet.

- Hogy tetszik a kishölgynek az új ülőalkalmatossága? - temette arcát Babett vállgödrébe.

- Tetszene, csak, annyira szorítás, alig kapok levegőt.

- Ó, én kis drágám - nyúlt pulóvere alá. - Ugye, így máris jobb?

- Neem. Olyan ciki... melegem van, megizzadtam.

- Ez a szerelem kincsem. Szeretkezés közben, még a víz is csurog rajtunk ilyen melegben - simogatta a melleit, morzsolgatta az engedelmesen keményedő bimbókat. - Csuda édesen gömbölyödnék. Keményen rugalmasak. Ó, és a bársonyosan selymes bőröd... a parfümöd bódító illata... Babettkém, egyetlenem, ne félj tőlem.

- Neem, de félelmetes érzéseket váltasz ki belőlem.

Hogy zavarát oldja, a lombok szelíd ringatózásáról, az erdő zsongásáról beszélt, ami varázslatos zenei aláfestést nyújt szerelmeskedésükhöz. Érzéki játékaival hihetetlen szenvedélyt váltott ki Babettből. Úgy belemelegedtek a szerelmeskedésbe, maguk sem tudták volna visszaidézni, hogy kerültek le róluk egyes ruhadarabjaik.

Amikor Artúr látta, Babett már csak arra figyel, ami a testével történik, felszabadultan dobálja magát ölében, kezét szerelemgyökerére tette. Ettől a pillanattól az ő agya is kikapcsolt. Zihálásukkal, nyöszörgésükkel, Artúr nyögéseivel, Babett sikkantgatásaival külön koncertet produkáltak az erdő bódító zsongása mellett. Amikor végre csillapodott bennük a vágy, Artúr eligazgatta Babetten pulóverét, úgy ölelte magához.

- Legmerészebb vágybeli elképzeléseimet múltad felül, imádott, kicsi szerelmem. Meséld el, hogy élted meg életed első majdnem szeretkezését?

- Fhhúú, csak tudnám, hogy kell szavakba foglalni. Amikor az egyetemi társaimtól hallottam áradozásait, elképzelni nem tudtam, mi jó lehet abban, hogy a nő teljesen kiszolgáltatja magát a férfinak; hogy lehet átélni a teljes kitárulkozást; mit jelent az, hogy megszűnik körülöttük a világ; hogy képtelenek kontrollálni cselekedeteiket; hogy az ösztönök veszik át testük fölött a hatalmat, és kivetkőzve önmagukból őrzöngenék, sikítoznak. Ezt mind te tapasztaltattad meg velem egyetlen óra alatt. Köszönöm neked, de elsősorban nem ezt, hanem a végtelen türelmed. Azt hiszem, a jövőben nem félni fogok a szerelemtől, hanem egyre jobban kívánom majd. De azért ne túlozz, mert végtelenül bénának éreztem sutaságomat.

- Semmi túlzás nem volt szavaimban. Olyan átélt szenvedéllyel viszonzod felkorbácsolt vágyaimat, amiben életem során először volt részem. Undorítónak tartom, soha többé nem teszem, de tudnod kell, eddigi szerelmi életem a mai pettinghez képest silány kielégülésnek minősíthető.

- Jézusom! Nem tettem semmi mást, csak szerettelek, csak fogadtam szerelmedet.

- Igen életem, de ezt felsőfokon, leutánozhatatlanul tetted.

- Cikisen érzem magam, öltözzünk fel, jó?

- Bár mindent takar a hosszú pulóvered, de legyen óhajod szerint. Egyet engedj meg még, hogy viszonylag józanon nézhesselek végig. Had rögzíthessem magamban testednek vonalát, minden apró hajlatát - csókolt bele a nyakába.

- Édes istenkém, ezt hogy fogom túlélni?

- Így - fektette ölébe, és óvatosan húzta feljebb és feljebb pulóverét. - Vékonyságod ellenére csodálatos női idomokkal vagy megáldva - fogta kezébe mellét, simogatta összezárt combját ágyéka vonalában.

- Hhaj, édesem, nee. Nee kezdjük előlről. Jó lenne átmenni a várba - mondta fogvacogva.

- Ha elhiszed, ezentúl kizárólag téled kell a szerelemnek minden megnyilvánulása, máris öltözhetsz.

- Elhiszem, de az átélt óra után sokkal nehezebb szembenézni a ténnyel, egy hétig leszel a nejed vonzásában. Biztosra veszem, érzi, vesztésre áll. Mindent elkövet majd a visszahódításodért.

- A varázserő hozzád húz, nincs többé hatalma fölöttem. Egyetlenkém, vedd komolyan, kerülhetünk bármilyen helyzetbe, bennem soha nem csalódhatsz.

- Ezt fogom magamban erősíteni.

- Biztos lehetsz benne, egész életemben okom lesz rá, hogy szerelmes legyek beléd.

- Túl szépen hangzik ahhoz, hogy igaz lehessen.

- Lehet, de kemény másfél évembe került, hogy a közeledbe engedj. Ezt soha nem kockáztatom pillanatnyi mámorért.

- Csodálatos végszó, ebből merítek erőt. Eddig te voltál türelmes velem, most rajtam a sor. Irány a Várhegy, arra az egyetlen helyre, ahol már nem csak romantikázhatunk, de nosztalgizálhatunk is.

Este hét óra volt, amikor Babett mosolyogva figyelmeztette Artúrt:

- Édeske, indulnunk kell, menjünk le a kocsidhoz.

- Minek érzed magad ilyenkor, amikor mindig a kötelességre intesz?

- Kakukkos órának - mondta nevetve, és indult lefelé.

TIZENHARMADIK FEJEZET A MÁSNAPBA CSÚSZÓ, ROMANTIKUS ESTE

1.

Másnap reggel elbúcsúztak Ibolykától, mert a napi program után indultak haza.

- Mi az elképzelésed mára, drága kis kakukkos órád? - ült be a lány mellé a kocsiba.

- Bár egy éjszaka alatt lett a nyárból hamisíthatatlan ősz, a Városligetet lenne jó bebarangolni. Eddig még csak átutazóban voltam ott.

- Nagyszerű, te kis gondolatolvasó! Ezt ajánlottam volna én is.

Az Állatkerttel szemben parkolt le. A sétát a Hermina út felé indulva kezdték meg. A ligeti külső körúton mentek végig. Közben megnézték minden nevezetességet. Az időjárás egyre zordabb lett. Mire a Dózsa György úthoz értek, a jeges szél viharosan tombolt. Felgyorsítva lépteiket, mentek a Hősök tere felé. A térre érve, Babettnek felcsillant a szeme:

- A Hősök tere! Itt jártunk, amikor átutaztunk a Ligeten! Nagyon átfagyunk, de egy icipicit lassítsunk! - kérlelte Artúrt.

Körbesétáltak. Artúr a város egyik impozáns étterme előtt állt meg:

- Ezzel a sétával pótoltam az elmaradt, heti sétarandinkat, de lenne egy meglepetésem. Ennek megvalósításaként romantikus estebéddel fejezzük be a hétvégi kiruccanásunkat - nyitotta Babett előtt az étterem ajtaját.

- „Sétarandi... estebéd” igazán aranyos, de itt? Nem lesz ez túlzottan előkelő? - nézett Artúrra meglepetten.

- Nem, csillagom. Az alkalomhoz és ünnepléshez illő.

- Ünnepléshez? Te jó ég, miről feledkeztem meg, mit ünneplünk?

- Van mit ünnepeljünk. Ma tizenkilenc hónapja, hogy megláttalak a parkban. Valamelyik osztálynak tartottál történelemórát. Áhítattal hallgattalak végig. Kedvelem a történelmet, rengeteget olvastam a tanultakhoz, mégis tudtál újat mondani nekem a középkorról. Ezen a hétvégén tört meg köztünk a jég. Amiben tegnap részünk volt, életre szóló élmény mindkettőnknek.

- Valóban. Hiszen majdnem nővé avattál. Ráadásul úgy, hogy minden mozdulatod, érzéki játékod kívántam, sőt, kívánom.

- Köszönöm! Ennél szebb vallomást nem hallhattam volna tőled. A harmadik indokom az ünneplésre: egyedül itt ehetünk eredeti Gundel-palacsintát.

- Húha! És szerinted akarok én olyat enni? - nevette el magát.

- Nem kötelező, de kár lenne kihagyni - nézett körül, és a kint beszélgető főnökhöz vette az irányt:

- Jó napot kívánok, Siklós Artúr vagyok. Az időjárás kicsit előbb kényszerített ide minket.

- A megegyezésünk szerint a már ismert termet készítettük elő önöknek - mondta Babette, majd Artúrra mosolyogva.

Artúr határozott léptekkel indult a jelzett terem felé. Belépve Babett meglepetten torpant meg:

- Úristen! Gyertyafényes „estebéd”!

- Igen, drágám - ölelte magához, amikor kettesben maradtak.

- De hát mire véljem az egészet?

- Itt most, kérlek szépen, leánykérésnek leszel áldozata, és reménykedem benne, nem én egy kegyetlen visszautasításnak. Ugye, nem? - csókolta meg.

- Artúr, én... én nem is tudom, mit mondjak erre.

- Még nincs mit, még nem kérdeztem semmit - simogatta meg nevetve.

Két kezébe fogta a kezét, úgy beszélt tovább:

- Babettkém, ugye bízol bennem, és elhiszed nekem, hétfőn munka után egyenesen a Markó utcába visz az utam, hogy személyesen adhassam be a válókeresetet.

- Sokszor biztosítottalak róla, hiszek neked, bízok benned.

- A per kimenetele nem lehet kétséges. Ha Elvira kekeckedik velem, akkor is válok, legfeljebb nem közös megegyezéssel. Ezt azért vetítettem előre, mert szeretném, ha te is úgy gondolnád, a per a kettőnk kapcsolatát nem, csak az esküvőnk időpontjának kitűzését befolyásolhatja.

- Mindig magas labdát adsz. Nem tudlak követni.

- Pesten vagy Bakonyváron, de veled szeretnék élni. Semmiben nem szeretném hátráltatni a kettőnk jövőjét. Hidd el, csak erősítené a hozzád tartozásom, ha mondjuk esküvő előtt jönne össze az első babánk.

- Abban maximálisan egyetértek veled, amíg babát akarunk, nem szeretnék semmiféle fogamzásgátlót szedni.

Elhallgattak, mert bejött a pincér. Felszolgáltatta a vacsorát, kitöltötte a pezsgőt helyettesítő kölyökpezsgőt, meggyújtotta a gyertyákat, gratulált Artúrnak a szép menyasszonyhoz. Távozáskor becsukta az ajtót.

- Akkor folytatom. Boldoggá tettél az egyetértő válaszoddal.

- Szeretném, ha a mondandómmal nem keltenék benned rossz érzést, de kellemetlen lenne, ha az esetleges baba-kérdést úgy ítélné valaki, emiatt válsz el, és veszel engem feleségül.

- Erről szó nem lehet! A szüleim előtt előre letisztázom a dolgokat, másnak a véleménye pedig egyáltalán nem érdekel. Ezt el tudod fogadni?

- El, természetesen el. Lehet, hogy ez már csak az én butaságom, de nekem fontos, hogy járassak mindenki előtt emelt fővel.

- Úgy járhatsz, egyetlenem! - vette elő a kis ékszeres dobozt: - Akkor most válaszolj nekem, drága Babett, leszel a feleségem?

- Leszek, boldog örömmel leszek - gördült ki két könnycsepp a szeméből.

- Remélem, nem a lányságod siratod - csókolta le.

- Nem, azt már egy ideje neked szánom.

Felhúzták egymás bal kezére a gyűrűket. Artúr, ölébe vonva, csókolta felhevülten.

- Imádottkám, legszívesebben veled sírnék örömben, de lássuk be, meglett férfihez nem illenek a könnyek. Arra még nem válaszoltál, hol szándékozol közös életet velem?

- Mert nem mertem. Pest ellen egyetlen kifogásom Elvira. De az igazság az, Bakonyvárt és környékét rajongásig szeretem. Tudom, végtelen önzőség, amit mondok, mert téged éppúgy ezer szál köt Pesthez, mint engem Bakonyvárhoz, de a házat, az otthonomat, amit anyukám tíz év alatt vett meg és alakította olyanná, amilyen, nem szeretném feladni, eladni.

- Súlyosbítja a helyzetet, hogy anyukád halott. Megértelek, neked úgy maradhat meg a gyerekkori otthonod, ha megtartod - vonta szorosan magához.

- Arcsikám drága, bármikor bejöhet valaki.

- Repetázni szeretnék, édesen mondtad!

- Arcsikám - puszilta meg mosolyogva. - Tetszik az új neved?

- Fergetegesen, de a kitalálója százszor, ezerszer jobban.

- Nem akarlak úgy szólítani, mint mindenki más - ült vissza a székre.

- Mert te még ebben is különleges vagy - csókolta meg. - Mersz végre hinni nekem, vagy tegyek újabb esküt, ezentúl nekem már egyedül tőled kell a szerelem. Veled szeretnék szeretkezni, tőled lenne jó legalább két-három babát kapni.

- Csak azért esküdj, mert olyan jólesik hallanom... no meg azért, hogy veled esküdhessek - mosolygott rá szerelmesen.

- Tegyük a kezünket a szívünkre, és mondd velem: esküszöm, így lesz!

Csókjakkal pecsételték meg szent esküjüket, és nekiláttak az ínycsiklandó vacsorának. Már majdnem végeztek, amikor Babett kinézett az ablakon:

- Atyám! Nézd, amíg mi ünnepeltünk, majdnem fehérbe öltözött a város!

- Ejha, ennek fele sem tréfa. Akkor romantikázás helyett indulunk.

- Arcsikám, most kétszeres indokom van rá, biztonságosabb lenne tömegközlekedéssel. Engedj el drága, ne kelljen kétszer megtenned az utat ezek között az embertelen körülmények között.

- Nem, kicsi szívem, szó nem lehet róla! Én viszlek haza.

Befejezték az ízletes vacsorát. Artúr távozás előtt megkérte a főnököt, vihessenek az útra forró kávét és teát. Még őt is meglepte figyelmessége, hogy termoszban kapták mindkettőt.

2.

Kilépve az utcára, igencsak összehúzták magukat a tavaszi kabátjukban. Beültek a kocsiba, és nekivágtak a több, mint kétszáz kilométernek. Amíg el nem hagyták a várost, beszélgettek:

- Rettenetes nyugtalanság van bennem. Hogy jössz vissza ebben az ítélet időben?

- Édesen tudsz aggódni, de az a legfontosabb, együtt leszünk.

- Micsoda hatalmas hópelyhek! Még gyönyörködni sem merek bennük. Borzalom, mikre képes a természet. Egyik nap jutalmaz, a másikon büntet.

- Én úgy érzem, a csodával határos, élménydús hétvégét ajándékba, a mai napot figyelmeztetésként kaptuk. Bakonyváron ugyanis már pénteken meglehetősen zord idő volt. A hó még nem esett, de a viharos szél órák alatt változtatta az őszt téliessé. A csuda vigye el, lassítanom kell! Nem voltam előrelátó, nem cseréltem le a nyári gumikat télire.

A kocsi egyre jobban csúszkált alattuk. Babett elkomolyodva figyelte a mind erősebb hóesést.

- Félsz? - tette kezét egy pillanatra a térdén nyugvó kezére.

- Nem, melletted biztonságban érzem magamat, csak...

- Nyugi kicsim, felelőtlen nem leszek, ha komolyra fordul az idő, maradok Bakonyváron.

- Mit szól majd hozzá a főnököd?

- Legfeljebb annyit, elindulhattam volna még ma, amire a válaszom az lesz: ha az a volna ott nem volna.

- Még viccelődni is van kedved?

- Hogyne lenne! Minden okom megvan rá. Itt ül mellettem a világ legédesebb, legaggódóbb menyasszonya, aki az enyém.

- Olyan szépeket tudsz mondani, teljesen elolvadok tőlük.

- Ezt nem szeretném, de ha megteszed, belehempergek, hogy mindenhol te legyél rajtam.

- Jaj, Arcsi, ha nem lennél, téged ki kéne találni - nevetett.

Királyvárig, ha lassan is, de haladtak. Onnan távolodva, egyre járhatatlanabbá vált az út. Egyszer csak álló kocsisor parancsolt nekik megálljt. Kiszálltak tájékozódni. Babett ijedten nézte a végeláthatatlan dugót. Artúr az utastérbe rakta át a meleg holmikat, amiket az ősz beálltával mindig a csomagtartóban tart.

- Ezeket meg honnan varázsoltad elő?

- Évekkel ezelőtt kerültem hasonló helyzetbe. Majd megfagytam a csikorgó hidegben. Akkor megfogadtam, amint beáll a hideg, megpakolom meleg holmikkal a kocsit. Fázni biztosan nem fogunk.

Egy vastag plédet Babettnek adott, a másikba magát burkolta be.

- Egy óra alatt alig haladtunk pár centit. Így holnap estére sem érünk haza - aggodalmaskodott Babett.

- Nincs kizárva, hogy valahol itt éjszakázunk. Még szerencse, hogy jól bespájzoltunk meleg itallal - tette kezét a combjára.

- Hellóka, mindjárt az árokban kötünk ki.

- Tényleg? Álló kocsival vajon hogy?

- Jól van, akkor is megláthatnak bennünket.

- Hány kocsival előbbre látsz kivilágítottat? Ne szégyenlősködj, mert mindjárt lemeózom, kibírod-e a hét fogást - puszilta meg. - Úgy tűnik, időmilliomosokká váltunk. Végre megkérdezhetem, ami azóta motoszkál bennem, mióta meséltél a dicstelen Gyuri-féle ügyről. Azt értem, hogy a szemétsége óvatosságra intett a férfiak terén, de talán indokolatlanul ilyen mértékben.

- Ha ezt a kérdést a múltam megismerése előtt teszed fel, nehezen tudtam volna válaszolni, mert magam sem értettem, anyukám miért féltett annyira a fiúkapcsolatoktól.

- Azóta mi világosodott meg benned?

- A szülőanyámról hallottak. Szinte gyereklányként csúszott ki a nagyanyám keze közül. Persze pedagógusként értem a dolgot, de ami vele történt, mégsem mindennapi eset. Anyukám szeme előtt biztosan ott lebegett állandóan a negatív példa. De tarthatott attól is, hogy a génjein keresztül átöröklődött belém valami hasonló.

- Mily szerencse, hogy nem az ő génjeit örökölted.

- Valóban, de jó lenne tudni, kiét.

- Reménykedhetek benne, részese lehetek a további nyomozásodnak?

- Maximálisan. Egyelőre a kettőnk ügye érdekel - borzongott meg.

- Fázol? - adta kezébe a teás termoszt.

- Kösz, ez jól fog esni - töltött neki is.

Hátranyúlt a hátsó ülésre egy másik plédért. Babettre terítette.

- Ha tudnék úgy vezetni, hogy az ölemben vagy, átmelegítenék.

- Jesszus, hogy neked mik járnak a fejedben.

Végre elindulhattak. Lassan, de haladtak. Fele úton túl voltak, amikor ismét le kellett állniuk. Babett összekuporodott, de így is vacogott. Artúr a lányt nézve áldotta az eszt, hogy magával hozta a régi bundáját is. Átcserezte a rajta lévővel.

- Gyorsan bújj bele, még jó meleg. Babettkém, ne könyörögtess magadnak. Semmi más nem hiányzik, minthogy lebetegedj.

- Olyan ciki, annyit kell bíbelődnöd velem - akart kibújni a kabátjából.

- Arra vedd fel! azzal együtt is kétszer beleférsz.

Felvette, beleburkolózott. Artúr betakarta a két pléddel is. Elfogyasztották a maradék forró kávét. Artúr magához vonta, szorosan átölelte.

- Arcsi, kérlek, itt ne!

- Hát hol, te édes, szégyenlős tündér? Nyugi, ez az éjszaka nem az intimitásról, szigorúan a túlélésről szól. Őriznünk kell a kis meleget, amíg újból indulhatunk. Mire gondolsz most? Furcsa csillogás van a szemedben - puszilgatta.

- Arcsikám, kérlek, erre hadd ne válaszoljak! - bújt hozzá hízelegve.

- Megmondjam? Arra, mi lesz, ha bemegyek hozzád.

- Bejössz, az nem lehet kérdés. Ha nálunk is így esik, talán még a kocsidat is ott kell hagynunk valahol. Mindenben elszánt vagyok, csak a baba-kérdés izgat kicsit.

- Egyetlenkém, barátkozz meg vele! Fogamzásgátlót te sem akarsz használni, első alkalomkor meg óvszert nem használhatunk. Persze, vannak természetes módok is, de mint tudjuk, azok egyike sem biztosíték.

- Jól van, tudom, igazad van. Azért azt ne hidd, hogy ha összejön, nem fogom imádni, várni - ölelte át.

Szenvedélyes csókolózásukból autóduda zökkentette ki őket.

- Atyám, de ciki!

- Isteni voltál, édes lányom, nem ciki - indította a motort nevetve, majd előre nézve felsóhajtott: - Végre! Most már talán nem kell többször megállnunk.

Éjszaka három óra volt, amikor Babett lakásától három házra akadtak el ismét a hatalmas hóban. A jobb oldalon ajtót sem lehetett nyitni. A lány ügyel-bajjal tornázta át magát a vezetőülésre. Artúr nemes egyszerűséggel karjába emelte, lezárta a kocsit. Ölében a lánnyal lépkedett a neki is combtővig érő hóban. Bementek a lakásba. Megborzongtak a finom melegtől, pedig a fűtést csak ez után kapcsolta be Babett.

- Főzök teát és körülnézek a hűtőben, spájzban valami vacsi után.

- Oké, bár szívesebben tennék eleget ígéretemnek, ne a tea, én melegítselek fel - ölelte át hátulról a hűtő előtt hajoló lányt. - Észtesztően gömbölyödnek a kezemben.

- Nem is vagy éhes? - egyenesedett fel.

- Hogy a csudába ne lennék! Rád állandóan és folyamatosan - döntötte állva a karjába. - Főzünk teát, készítünk kajcát, mindenben segíték, de később, jó?

- Ha nemet akarnék mondani, sem tehetném. Kellően frusztráljuk egymást órák óta.

- Hova vihetlek, imádottkám?

- A szobám a folyosó végén van - bújt hozzá vacogva.

Két óra szerelmeskedés, beszélgetés után mentek ki a konyhába.

- Csüccs le! Kalauzolj, mit hol talállok! - csókolta meg Babettet.

Jó fél óra múlva bevacsoráztak.

- Mesélj, hogy érzed magad? - feküdt a lány mellé.

- Hazudnék, ha azt mondanám, nem érzem, mi történt velem, de nem vészes.

- Annyira sajnálalak, amikor halk sikollyal magadba fogadtál.

- Kellemetlen volt kicsit, de nagyobb volt bennem a vágy, a szerelem.

- Szerettelek volna fájdalommentesen nővé tenni. Sajnálom, hogy nem sikerült életre szóló, gyönyörű emlékké tenni az első együttlétünket.

- De igenis sikerült! Méltóbban nem fejezhettük volna be a csodálatos, élménydús hétvégénket. Aludnod kéne. Ki tudja, mi vár rád még a mai napon.

- Ha idebújsz hozzám, talán el tudnék aludni - ölelte magához.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET BOLDOGSÁGBAN TÖLTÖTT KÉT NAP

1.

Alig aludtak pár órát, délelőtt tíz órakor Babett a Török induló erőszakos ütemeire ébredt. Kissé furcsán érezte magát, hogy Artúr karjaiban, de rosszul esett neki, hogy ki kell bontakoznia öleléséből. Nem akarta felébreszteni, mégsem tudta magát lebeszélni, meg ne puszilja. Lábujihegyen ment az asztalhoz, ahol a mobilja türelmetlenkedett.

- Szia, Csilla! - köszönt diszkréten.

- Szia, te barátnőszomorító! Nem érdelek tőled annyit, hogy ideröfögj, ne idegeskedj, te marha, itthon vagyok, semmi bajom?!

- Ha tudnád, hogy keveredtünk haza éjszaka, nem kérted volna, hogy hívjalak.

- Mi történt? Mesélj már!

Részletesen elmesélte az utazásuk kálváriáját. Közben Artúr felébredt, őt nézte. Amikor látta, megborzong, felkelt, bekapcsolta a fűtést, odaosont Babetthez, ölébe vette. Két karjával úgy ölelte magához, hogy alig látszott ki valamije. Haját puszilgatta.

- De van ennél izgalmasabb is, amit el kell mesélnem. Nem tudom, tudjátok-e, hogy Artúr pénteken feljött, és kettesben töltöttük a hétvégét.

- Anyám segíts! Dehogyan tudjuk! Csak nem azt akarod mondani, hogy megfogadtad a mondottakat, és már túl vagy mindenén?

- De igen. Ennek előzménye, hogy meggyűrűzött az én türelmes szerelmem.

- Hogy oda ne rohanjak! Több, mint másfél évig állóvízként tengődtök, de ha egyszer ti rákapcsoltok, hát az követhetetlen.

Artúr forrón a nyakába csókolt, kezébe fogta melleit, a hasát simogatta.

- Nagyjából ennyi a történetünk. Te következel, történt valami izgalmas, amíg nem voltam itthon?

- Történt bizony. A legifjabb Sánta-palánta semmit, senkit nem tisztelve, beköltözött oda, ahova még nem hívta senki. Persze pontosan tudjuk, mikor szemtelenedett el ennyire. Ahhoz képest, hogy három hetes, rengeteg gondot okoz jelenlétével. Úton-útfélen elájulok, reggel örült hányingerre ébredek.

- De azért remélem, örülsz neki?

- Persze-persze, akartunk gyereket, nem is egyet, de rém kellemetlen, hogy komolyabb programot nem lehet csinálni. Ráadásul Pityesz teljesen meg van örülve. Állandóan azt figyel, mit eszek, mit csinálok. Kezd az agyamra menni.

- Próbáld megérteni. Nálad a baba, de félti ő is és szeretne rá vigyázni.

- Ugyan menj a csudába, ha még te is őt pártolod!

- Csillus, a baba mindkettőtöké. Örülj neki, hogy részese a fejlődésének. Nehogy elronts mindent a durcimurciskodásoddal.

- Jól van, ne parázz, emiatt nem fogom elhagyni - nevetett. Örülök, hogy végre megjött az eszed, és beadta a derekad. Mennem kell, mert ebédre össze kell rittyentenem valami különleges fincsiséget, mert ma nagykanállal habzsoljuk be, amiért én egész délelőtt melózok.

- Mit ünnepeltek?

- A drágám születését, na és azt, hogy épp ma húsz hónapja, hogy nem unjuk egymást, és hidd el, nagyon nem. Na meg ennek az erőszakos kis csipetnek a háromhetes létét.

- Nem csak hiszem, hogy nem unjátok, látom is. Na, menj dolgozdra, jó főzőcskézést!

- Igyekszem. Puszillak, és most már vigyázz arra a fiúra, nagyon vigyázz! - nyomta le a „Non” gombot.

- Jó reggelt, kicsi szerelmem - csókolta meg. - Mennyire fogsz rám vigyázni, te édes, hízogó angyal?

- Nagyon-nagyon. Jó reggelt. Sajnálom, hogy felébresztettelek.

- Igazán? Megfosztottál volna magadtól? Különben is megfagytál volna - feküdt vele vissza az ágyba.

- Már nem tudnád megfosztani, mert nekem lenne a legrosszabb.

- Ne tesszen viccelődni velem, mert mindjárt magamba olvasztom kiskegyedet. Mesélj drága, hogy érzed magad?

- A karjaidban mindig jól. Azaz nem is jól, fergeteges.

- Halljam, milyen oktatásban részesített a barátnőd?!

- Megvan még a telcsimben, várj, megkeresem. Aha, ez lesz az:

„- Figyuez, te pedagógusok pedagógusa, elmesélem. Ott áll előtted szerelmed felfokozott vággyal. Magához ölel, keresi ajkad, hogy egyé olvadhasson ajkával. Nyelvével izgalmas játékot űz ajkaddal, hogy közük férközhessen. Amikor végre odatalál nyelvedhez, fogadd izgalmas kergetőzését. Ez olyan felfokozott érzéseket vált ki belőled, hogy árnyékát nem érzed majd a menekülésnek. Közben két keze sem lazál, felkutatja tested izgalmas részeit. Hol ezeket simogatja, csiklandozza, hol magához szorít olyan erősen, hogy egy gombostű sem férhetne közék. Te ellenkezés helyett odaadó öleléssel, simogatással viszonzod érzelmi kitörését. A többi már megy magától.

- Atyám! Csilla-Csilla, mi még messze nem tartunk itt.

- Hidd el nekem, rajta múlik. Már rég túl lehetnél a borzalmasnak hitt tűzkeresztségen, ha nem az agyad uralná a tested.

- Tudom, tudom, a férfiak erre vágnak már az első találkozáskor.

- Artúr nem Gyuri.

- Nana, honnan tudod, milyen ő?

- Mert normális fickó, és azok nem rontanak ajtóstól a házba.

- Jól van, te felvilágosult menyasszony. Szerencsére neked nem olyan bonyolult az életed, mint nekem.

- Nem, de lehetne a tied is egyszerűbb, ha nem bonyolítanál mindent túl.”

Artúr követte Csilla tanácsait. Érzéki játékaikkal kényeztették egymást. Csak a második menet után voltak képesek leállni. Miután kipihegték magukat egymás karjaiban, Babett szólalt meg:

- Képzeld el, olyan romboló hatással van rám a szerelem, máris megtanított hazudni. Fel kell hívnom a sulit. Azt fogom mondani, most értem haza a hatalmas hóviharban. Remélem, nem rángat be a munkamániás főnököm - nevetett.

- Szerintem hiteles leszel, amint látom, szakadatlanul esik. Nézd, már majdnem felér az ablakpárkányig - ült fel Artúr. - Nekem is elő kell adnom valami hasonló mesét. Látod, semmi okod aggodalomra, ha akarnék, sem indulhatnék vissza Pestre - csókolta meg. - Honnan keríthetek elő hólapátot?

- Remek módszerünk van a hóhegyek eltüntetésére, de mindenekelőtt energiapótlás után kéne néznünk, úgyszólván irány a konyha!

Mivel a reggelit és ebédet tekintve köztes időpontban történt az energiafelvétel, az elfogyasztandó étek is hasonlóan lett kitalálva, ami sem a reggeli, sem az ebéd kritériumának nem felelt meg, de szó, ami szó, jól belakmároztak. Mire felszerelkeztek hólapáttal, és kimentek az udvarra, alig lehetett közlekedni. Artúr a havat, Babett őt nézte, majd elmosolyodva szólalt meg:

- Semmi gáz. Meglátod, max két és fél óra múlva már friss hó fed itt mindent, hacsak meg nem unják odafent téli virgoncságukat - indult hátra. - A fürdőmedence alatt húzódnak azok a fűtőcsövek, amik a ház másik felét fűtik. Bekapcsolom a fűtést, és úgy elnyeli a csatorna-rendszer a hórengeteget, mintha itt sem lett volna.

- Remek! Akkor nem lesz más dolgunk, mint az apadó havat pótoljuk a medencébe.

- Pontosan.

Szerencséjük volt, délután megszűnt a havazás, estére eltűnt az udvarról a hó. Artúr Babett fáradt mozdulatait nézte.

- Hogy boldogulsz ennyi hóval, amikor magad állsz neki?

- Mióta anyukám nincs, még nem szembesültem a feladattal, hiszen legtöbb télen alig-alig mutatta meg magát a hó. Hát hogy most mihez kezdtem volna, bevallom, fogalmam nincs. Nagy feladatok előtt állva szoktam megállapítani, az én anyukám egy varázsló volt... Na jó, ha az nem is, de hogy életművész, az biztos. Mindig megtalálta a megoldást, ha valami nehézség elé lett állítva. Kit keresel? - kérdezte mosolyogva a körütekintgető vőlegényét.

- Leskelődő szemekre vadászok.

- Azok itt nincsenek. A medence felőli fal kivételével a lakásom helyiségei vesznek körbe az udvart.

- Szóval a huszonegyedik században te egy elvarázsolts kastélyban élsz? - ölelte át.

- Anyukámnak köszönhetően valami hasonlóban.

- A csókodra vágyom, és nem bírom ki, amíg beérünk - simogatta nevetve.

- Nagy szerencséd, hogy közös a vágyunk - ölelkeztek össze.

2.

Másnap reggel Babett az iskolába, Artúr az intézetbe ment. Mire a férfi délután hazaért, a lány a konyhában sürgölődött.

- Ejha, itt csuda fincsiségek készülnek - ölelte magához.

- Semmi különleges, csak amit a kevéske készletből össze tudtam hozni. Grízgaluska levest és amolyan póriás paprikás krumplit tettem oda.
 - Milyen az a póriás paprikás krumpli? - kérdezte nevetve.
 - Mondják úgyis, hogy hamis, amiben csak pörköltalap van és krumpli. A kolbász a hentesnél, úgyhogy csak az ízt csaltam bele füstízű sóval, köménymaggal és jó sok fokhagymával.
 - Hmm. Ennek nem csak isteni illata van, de nagyon gusztán néz ki - emelte meg a fedőt.
 - Anyu sokszor főzött ilyen egyszerű ételt. Remek ötletei voltak a spórolásra, de az az igazság, én megkedveltem az ételeit.
 - Meg fogom én is, bár nem a spórolás miatt. Tündérmég, van egy szomorú hírem.
 - Ajaj, rossz napom lesz. Nem elég, hogy az időjárás-felelős szétszakít minket, még te is rossz hírrel szomorítasz?
 - Ez lett volna az én hírem is. Normalizálódni látszik az idő, reggel útra kelek. Úgy gondoltam, tömegközlekedéssel, nem kocsival.
 - Legalább emiatt nem kell majd izgulnom érted - bújt hozzá hízelegve. - Annak meg nagyon örülök, hogy csak reggel.
 - Csak nem képzeled, hogy lemondok egyetlen óráról is, amit veled tölthetek?
 - Nem, csak arra, ki tudja, éjszaka nem kezd-e újra esni.
 - Lebeszéltem a főnökkel. Holnap tíz órára hívja össze a csapatot, addigra pedig ott tudok lenni a korai busszal.
 - Böven. Fél tíz körül a Népligetnél vagy.
 - Metróval pedig seperc alatt az intézetben. Mi volt a suliban?
 - Még mindig sok volt a hiányzó. Állítólag a buszok sokat késtek, a vidékiek neki sem indultak. Mivel több kolléga jár be a környező falvakból, összevontuk az osztályokat. Az óráimon történelmi érdekességeket, szemelvényeket, anekdotákat olvastunk. A srácok nagyon élvezték - mesélt élvezettel, miközben a galuskát szaggatta a levesbe.
- Artúr gyönyörködve nézte kecses mozdulatait, a lelkesedéstől csillogó szemeit.
- Előre érzem, olyan boldog élet vár rám melletted, amelyet álmodni nem mertem volna.
 - Csak nem udvarolni tetszel nekem?
 - Áá, dehogy, csak őszinteségi rohamom van. Ha vallomásnak érzed, az csak azért lehetséges, mert valami hasonlóra vágysz - karolta át.
 - Sajnos és még sajnósabb, hogy egyre jobban, egyre többször.
 - Akkor még ebben is szerencsésnek vallhatom magamat, mert ha csak rád nézek, udvarolhatnékam támad.
 - Édes vagy, de csak óvatosan az álmodozással, óvatosan. Ilyen nyugis délutánom csak szökőévben egyszer, ha van. Tartok is tőle, hogy bírod majd az éjfélekig elhúzódó dolgoztat-javításokat, félévi, év végi értékelések megírását és egyéb adminisztrációt, ami még ezeken felül szokott lenni.
 - A másfél év alatt szereztem némi rálátást az elfoglaltságaidra. Majd besegítek, és előbb végzel, de ami a legfontosabb, itt leszel mellettem. Csüccs az ölembe, amíg megdagadnak a csinos kis galuskák.

- Igazán nem akarok ünneprontó lenni, de túl szép lenne, ha ez a ránk szakadt boldogság tartóssá válhatna.
 - El fogom hessegetni a keserű gondolataidat. Ha szemtelen módon mégis rád telepednek, gondolj arra, rajtunk múlik, milyenné varázsoljuk magunknak az életünket.
 - A szavaidból, optimizmusodból fogok hitet, erőt meríteni - puszilta meg. - Teríték, „estebéd”-eljünk - mosolygott Artúrra.
 - Ételek terén nem vagyok kíméletes, de ezek az ízek, amiket a vacsinkba varázsoltál, túlzás nélkül utánózhatalanok.
 - Örömmel zsebelem be dicsérő szavaidat, de egyben rettegek is, mert akkor bizony sok jóra nem számíthatok ezen a téren. Bár egy-két ételt el tudok készíteni, szívesen is teszem, de messze nem vallhatom magamat konyhatündérnek.
 - A hivatásod mellett nem is elvárható tőled, hogy az legyél, de ez legyen köztünk a legnagyobb gond.
 - Azért megpróbálok egyensúlyozni a történelem- és szakácskönyv tudományai között. Mesélj, miben tudsz még kíméletlen lenni?
 - Azért még akad olyan csoda. Például nem meséltél róla, az egy hét alatt kiket örvendeztetél meg társaságoddal?
 - Én senkit. De azt nem mondhatom, hogy tanítás után, amikor átsétáltunk a szálláshelyünkre, nem csapódott hozzám hol ez, hol az.
 - Leginkább kolléga. Ugye, nem tévedek?
 - Mi a csuda ütött beléd? Te ilyen féltékeny típus vagy?
 - Ez idáig nem tudtam erről a tulajdonságomról - ölelte át -, de választ nem kapok?
 - Nem tagadhatom, általában igen.
 - Hány kolléga van a tanári karban? - faggatta féltékenységgel küszködve.
 - Na, most már elég! Figyelj rám, te bizalmatlan vőlegény - nézett a szemébe. - Nagyjából fele-fele arányban vagyunk. Pályakezdők is jócskán. Ezek között a férfiak viszik a pálmát, mert reál tárgyakból és testnevelésből volt hiány. Harmadik éve tanítok, te vagy a második férfi a felnőtt életemben. Reménykedem benne, az utolsó is. Ha van még kérdésed, tedd fel gyorsan, mert fogy a türelmem.
- Elhallgattak, vacsora közben alig-alig szólaltak meg. Artúr le nem vette tekintetét a lányról. Amikor letette a kanalat, ölébe vonta, hosszan nézte, majd hozzá bújva szólalt meg:
- Monddd, Babett drága, milyen embert próbáló játszma zajlik köztünk?
 - Nem tudom. Szeretném hinni, csak jellemformáló.
 - Más ötlet, mert ez ebben a szituációban nem tetszik.
 - Nekem sem, hogy éppen most, a csodálatosan eltöltött hétvége után kezdesz féltékenykedni.
 - Azért, mert túl sokat veszítek, ha nem tartasz ki mellettem.
 - Azzal meg tudnád nyugtatni, amit bizonyítottam már neked, velem nem könnyű kikezdeni, hűséges típus vagyok?
 - Nem a hűtlenségedtől tartok, csupán a bizonytalanságodtól. Megint magadra kell, hogy hagyjalak, és ilyenkor gondolsz mindenféle butaságra.

- Igen, és még jobban bezárkózom, mint normál körülmények között. De majd ha elbizonytalanodok, a szívemhez szorítom a gyűrűt, az erőt fog adni. Arcsikám, én is körmömszakadtáig ragaszkodom a szerelemhez, amit általad ismertem meg. Azt sem tagadhatom, van bennem némi bizonytalanság, mert ezen a téren most kezdem felfedezni ezt az énemet. A szerelmünket jelképező gyűrű szent nekem. Nem csak mondtam, de biztosan érzem, erőt fog adni, ha elgyengülök.

- Ugyanúgy érzek, mint te. Elhiszed nekem, hogy egyetlen pillanatra nem fogom levenni az ujjamról?

- Bár már biztosan érzem, egyedül én vagyok a szívedben, lelkedben, ezt akkor sem mertem volna felvetni. Köszönöm, így sokkal hitelesebb - csókolta meg.

- Drága Babett, vedd komolyan az eskümet. Hogy megnyugtassalak, arra is ígéretet teszek, amíg Pesten leszek, anyáméknál fogok tartózkodni.

- Fúj, undok zsarnok vagyok, de így nem fogok Elvira rafinériáira gondolni - fonta karjait nyaka köré.

*

Babett hajnali fél négykor ébredt. Meglepetten látta, Artúr őt nézi.

- Szia, Arcsikám! Mikor ébredtél fel? - ölelte át hozzábújva.

- Szia, kincsem! Nem néztem az órát. Azaz, pontosabban nem az órát néztem, sokkal érdekesebb látvány foglalt le - vette kezébe a bekeretezett fényképsorozatot. Csuda édi vagy! Nekem is kell, feltétlenül kell egy, sőt, több ilyen drágaság!

- Bár ez lenne a legfőbb gondunk, mielőbb teljesíteném neked! De mondd csak, mi lesz, ha a legnagyobb igyekezettel sem sikerül?

- Elvirára gondolsz?

- Sokkal inkább gondolatátvitellel magamra.

- Babettkém, ne kényszeríts magyarázkodásra. Nem szeretnék előtted hiteltelenné válni, frázisokat pufogatni. Belőled emiatt nem ábrándulhatok ki, mert egyetlen szóval, tettel nem tiltakoztál legfőbb vágyam ellen. Ezt vedd komolyan, minden további szószaporítás nélkül.

- Jólesnek nyugtató szavaid. Ígérem, komolyan veszem.

- Olyan jó lenne betegnek lenni, hogy melletted maradhassak. De meglátod, olyan gyorsan beindítom a projektet, mint még soha, és repülök vissza hozzád.

- Addig is bedobom magamat az élvonalba, én leszek a sulis legszorgalmasabb legteherbíróbb pedagógusa, hogy elviselhessem a távolléted.

- Szörnyen kegyetlen a sors, pont most kell minket elválasztania egymástól - játszadozott Babettel.

Pillanatok alatt olvadtak eggyé. Alig voltak képesek betelni szerelmükkel.

- Kelnünk kell, édeske, lekésed a buszt - nézett az órára Babett.

- Sajnos nem cáfolhatlak, én drága kis kakukkos óráim - szorította magához még egy pillanatra. - Magammal vihetem a képeket?

- Természetesen. Rengeteg kép készült rólam. Jó pár sorozatot készítettem belőlük. Bent vannak a laptopomban, ha érdekel, majd nézegetheted őket.

- Hogy a csudába ne érdekelne. Kár, hogy csak most fedeztem fel.

- Nem is kár - puszilta meg hízelegve. - Na, de spuri a fürdőbe, mert szárnyakat öltöttek a percek!

Fél ötkor hagyta el a lakást. Ötkor hívta a lányt, amikor már a pesti buszon ült.

- Szia, kicsim! A sofőr szerint kényelmes utunk lesz, tegnap este már menetrend szerint jártak a buszok.

- Szia, Arcsikám! Ez legalább jó hír.

- Mit csinál az én édes kis menyasszonykám?

- Pótolja az elmaradásait. Rengeteg adminisztrációval vagyok lemaradva.

- Köszönhetően nekem, ugyebár.

- Mondjuk, de én a szerelemre fogom a dolgot - nevetett.

- El sem hiszed, mennyire boldoggá tettél a fogadókészségeddel.

- De igenis, elhiszem, bebebe, mert kifejezést sem találok rá, milyen jó ilyen boldognak lenni.

- Nálunk mikorra derülhet ki, várhatjuk-e a közeljövőben a gólyát?

- Állítólag hét nap múlva, de majd utána nézek a neten, mire újból hívsz. Ugye megteszed annyiszor, amennyiszer csak tudod?

- A leggyönyörűbb zene füleimnek. Te tényleg nagyon szerelmes vagy. Ez a tudat tesz majd soha nem tapasztalt kreatívvá.

- Az vagyok, de távol tőled ez léleknyomorító érzés. Hol jártok?

- Ajaj, úgy tűnik, nemtudomka hercegeddé válok, mert nem a helységtáblákat figyelem. Ha jól észleltem, két falun csak átrobegtünk.

- Most le kell tennem, mert nulladik órák lesz, háromnegyed hétre illik a suliban lennem, de hívj, hívj, hívj! Puszillak, ezerszer, milliószor.

- Hívlak, drágám, de annak nem örülök, hogy nem csak a kilométerben mért távolság nő köztünk.

- Jól van na, nem pusztillak, csókolnálak, ha itt lennél.

- Én pedig ölelnélek, és Csilla okos utasítása szerint csókolnálak!

Minden szünetben hívta. A második óra után már bentről a munkahelyéről. Úgy köszönt el tőle, értekezlet után jelentkezik.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET ELVIRÁNÁL

1.

Artúr fáradtan lépett ki a tárgyalóból. Hogy kiszellőztethesse fejét, gyalog ment a szüleihez. Angéla, az édesanyja, örömmel fogadta.

- Gyere, édes fiam, a kedvenceidet készítettem el, ülj gyorsan asztalhoz!

Alighogy leült enni, csengettek. Elvira állt az ajtóban.

- Csókolom, apuka! A verebek azt csiripelték, itt találok az én hűtlen férjemet.

- Tájékozott verebeid vannak. Arra ne számíts, hogy örül neked, de gyere be.

Artúr meglepetten nézte az ajtóban megjelent Elvirát.

- Te hogy kerülsz ide? Honnan tudtad meg, hogy itt vagyok?

- Talán üdvözlőnél előbb, vagy mi a fene! Különben az első kérdést én tehetném fel neked. Miért nem hazajössz, ha végre sikerült elszabadulnod az eszkimóidtól?

- Mert anyámékkal szándékozom tölteni az időmet, nem veled.

- Arti, kérlek, ne tedd ezt velem! Tudod, mennyire vártam, hogy végre hazagyere.

- Szerinted véletlen, hogy nem tudtál az érkezésemről? Különben szándékomban áll beszélni veled, de nem ma. Most jöttem haza az intézetből, éhes és hullafáradt vagyok.

- Eddig sütöttem, főztem, mert tudomásomra jutott, hogy haza kellett jönnöd.

- Sajnálom, miattam kár volt fáradoznod.

- Arti, fontos lenne négyszemközt beszélünk mielőbb.

Artúr remegett az idegességtől. Pár másodpercig tanácstalanul nézett maga elé, majd megszólalt:

- Rendben, menj haza, megebédelek, és megyek utánad.

- Nem lehetsz velem ilyen. Mit kezdek a sok finomsággal, ha te itt akarsz jóllakni?

- Anyám is készült az érkezésemre, bocs, de idősebbeké az elsőbbség - mondta közömbös hangon.

- Arra, hogy átjössz, bizton számíthatok? - kérdezte könnyeivel küszködve.

- Ezt ígértem, nem?

- De igen. Jó, akkor várlak, nagyon várlak - fordult sarkon, és elhagyta a lakást.

- Ez meg mi a fene lehet? Honnan tudta meg, hogy itt vagyok? - gondolkodott Artúr hangosan.

- Neki a verebei súgták, hogy itt vagy, nekem meg az anyéimek, valamelyik kollégáddal összeszúrta a levét. Gondolom, azért, hogy utánad érdeklődhessen.

- Hülye helyzet. Holnap kipuhatom, melyik veréb súghat neki. Meg kell szabadulnom mielőbb ettől a némbertől, mielőtt tönkretesz körülöttem mindent.

- Épp ideje, fiam - mondta Angéla.

- Meghallgatom, mi a bánat az a sürgős. Onnan a Markó utcába megyek, még ma beadom a válókeresetet, és jövök haza.

- Jól van, intézkedj - engedte ki Angéla.

Artúr visszafordult az ajtóban:

- Apa, elvihetem a kocsidat?

- Mi lelt, anyád bolondgombát tett az ételedbe? Vidd, legalább nem hiába fizetjük a költségeit.

Artúr beült a kocsiba, még a garázsból hívta Babettet.

- Szia, kicsi szerelmem!

- Szia, nagyon vártam a hívásodat.

- Most csak elhadarom a történeteket, este mindent megbeszélünk részletesen. Épphogy hazaértem, csengetett Elvira. Valami fontosat akar, most megyek megtudni, mi lehet. Drukkolj, mert máris plafonon vannak az idegeim. Sajnos, csak tőle megyek a Markó utcába. Amint eljövök Elvirától, hívlak. Kéérlek, bízz bennem! Ugye tudod, inkább meghalnék, mintsem a szerelmünk ellen vétsek.

- Tudom. Szívemnél a gyűrű, lesz erőm kívánni, hogy hívj. Most nagyon nem örülök, hogy kocsival mész, de kéérlek, nagyon kérlek, nyugodj meg, nehogy baleset érjen.

- Vigyázok magamra, légy nyugodt. Érted - és ha netán sikeresek voltunk, a babánkért - feltétlenül. Tényleg örülnél neki, ha így lenne?

- Ennél már csak annak jobban, ha mindig mellettem lennél.

- Azon vagyok, egyetlenem! Indulok, le akarok tudni mindent, ami Elvirával kapcsolatos.

- Jól van, ezerrel drukkolok neked! Puszillak, és várom a hívásod.

- Nana, már megint ezek a silány puszik... javítod ki azonnal! - mondta elmosolyodva.

- A csókjaimat személyes találkozásra tartogatom - nevetett.

Útközben egyre fokozódott az idegesség Artúrban. Leparkolt a ház előtt, ólomsúly nehezedett rá, minél feljebb ért. Becsengetett. Meglepődött, Elvira azonnal beengedte, mintha ott várta volna az ajtó túloldalán.

- Szia, nagyon vártalak! Tedd le a kabátod, gyere a nappaliba.

- Mi lehet az a fontos és jelentőségteljes, amihez így ki kellett csípned magad? - mérte végig.

Az a kék bársony ruha volt rajta, amit házasságuk elején tőle kapott, az arany melltű, fülbevaló, karkötő-szettel együtt.

- Ülj le, mert a híremtől úgyis le fogsz. Igen, ünneplőbe öltöztem, mert hiába akarsz köztünk mindent tönkretenni, a bejelentéssel aktualitását veszíti.

- Mondd már, ne keríts ekkora feneket neki - nézett körül a feldíszített nappaliban.

- Kellemetlen helyzetbe hozol a lehetetlen viselkedésseddel, de az öltözékem nem sugall neked semmit?

- Elvira, kérlek, ne játsszunk egymás idegeivel!

- Igazad van. Annyi bevezetést engedj meg, eleinte nagyon nem örültem neki. De tudom, neked milyen sokat jelent, ezzel próbálom magam vigasztalni. Szóval óhajodra, fél év múlva végre anya leszek.

- Hogy értsem ezt? - kérdezte leplezett indulattal.
 - Mi ez a rideg hang, talán nem örülsz neki?
 - Elvira, szeretném, ha nem néznénk egymást hülyének. Először is, sok mindenről hallottam már, de távmegtermékenyítésről még nem.
 - Pedig ez a baba, aki itt fejlődik bennem immár három hónapja, nem lehet másé, csak a tied.
 - Hmm. Még a szűknek nem mondható ruhádon át gömbölyödő hasad is árulkodó, nem három hónapja került ő oda. De ha így lenne, nekem akkor sem lehetne hozzá közöm. Április óta nem volt veled olyan kapcsolat, amiből baba lehetne. Ha pedig akkor lettünk volna eredményesek, már augusztusban ki kellett volna derülnie, hiszen négy hónapot elég nehéz titokban tartani. Vagy mégis, és januárban szaporodna a családunk? Nos, te következel.
- Mivel az asszony színt játszó arccal hallgatott, ő folytatta:
- Ugye elállt a szavad? Nincs megfelelő érved. Szóval játsszunk nyílt lapokkal, ez a baba csak azé lehet, akivel megcsaltál.
 - Tíz évig nem csaltalak meg, most miért tettem volna?
 - El kell ismernem, lenne rá okod, érezhetted magad elhanyagolt feleségnek. Nem tagadom, vétkecs lehetnék ebben, ha ilyen hosszú távollétek után és ami lassan két éve folyik köztünk, számon kérnélek, miért tetted? De nem teszem. Azt azonban igenis elvárom, ne nézz palimadárnak!
 - Ne beszélj badarságokat! Azért hallgattam, mert gondolkodtam, pontosan mikor voltál itthon augusztusban, mert akkor bizony történt köztünk ez-az. Jó-jó, lehet, hogy te nem emlékszel semmire, rendesen be voltál állítva, amikor hazahozott a kollégád, de anyukáék igazolhatják, együtt töltöttük azt az éjszakát.
 - Aha, köszönöm az emlékeztetőt! Most értettem meg, mire ment ki az akkori aljas manővered. Hát kedvesem, mellőlöttél. Apa jó érzékének köszönhetően felfigyelt a szokatlan viselkedésedre, erőszakosságodra, és amíg te a fürdőben piperkőcködtél, ő rejtett kamerát helyezett el a szobámba, ami rögzítette a dicstelen tetteidet, úgyhogy igazad van, nem az emlékeimből, de a felvételtől tájékozódhattam.
 - Rejtett kamerát... ! Röhögnöm kell.
 - Majd elmegy tőle a kedved, ha saját szemeddel nézheted végig becstelenséged, mert ha a bíróságon is ezt teszed velem, azzal fogom bizonyítani, ki vagy te.
 - Tíz év hűségemért ez a hála, hogy aljas módon gyanúsítgatsz? - vágott vissza egyre zavartabban.
 - Nem gyanúsítgatlak, bizonyítani fogom „ártatlanságom”. De tudod mit? Előtted a pálya! Mutasd meg a kismamakönyved. Sőt, van ennél frappánsabb javaslatom: tudom, magzatvíz mintából is készítenek apasági tesztet, tessék, csináltasd meg, és nem lesz köztünk vita.
 - Szégyellheted a pofádat, hogy képes vagy így megalázni!
 - Te pedig azért, mert még mindig nem adod fel! Ragaszkodsz a lehetetlenhez, pedig pontosan tudod, minden ellened szól. Nem folytatom ezt az értelmetlen párbeszédet, van ennél sokkal fontosabb dolgom. Nem bízom a postára a válókeresetet, magam adom be a Markó utcában. Úgyhogy szedelőzködhetsz, mert a lakásom záros határidőn belül el kell hagynod.
 - A szentségit! Fogd már fel, nem csaltalak meg, nincs szeretőm!

- Nincs? Akkor Szűz Mária után te vagy a második, akinek egy Szentlélektől fogant a gyermeke! - indul ki a lakásból.

- Hülye! Csak azt ne hidd, hogy máris nyertes vagy! Nem fogom hagyni, hogy kisemmizz, te utolsó gazember! Tudom, hogy szeretőd van! - ordította az ajtóban állva, miközben Artúr már a földszinten járt.

Berohant a szobába, ledobta magát az ágyra, hisztérikusan zokogott. Közben kilátástalan helyzete járt a fejében:

„Artúrt nem lehet csőbe húzni, az a szemét Lajos pedig mindenkor a fejemhez vágja: ne hepciáskodjak vele. Mindketten ki voltunk éhezve. Ő a frissen született felesége, én Artúr állandó távolléte miatt. Jókat szexeltünk, de ennyi. Szereti a feleségét, a gyerekeit, esze ágában sincs elválni. Ha terhes vagyok, vessek magamra! Biztosan a gumi volt ócska, de feltétlenül régi, amit a táská aljából kotorásztam elő. Szemét állat, mindenért engem tenne felelőssé, na, de majd adok én neki! Ha nem vállalja be a babát, beavatom Klárát a pásztoróráinkba. Szemét tudok én is lenni. A rohadt életbe, benne vagyok a pácban rendesen! Ötödik hónapban elvetetni sem lehet, nevelhetem fel egyedül. Ez ellen nem sokat tehetek, de hogy valamelyik gyerektartást fizet, az biztos hétszentség!” - tökélt el.

2.

Artúr idegességében fújtatva ült be a kocsiba. Járt az agya: hogy lehet valaki ilyen makacsul aljas? Ha a zavart viselkedése nem lett volna árulkodó is biztos a dolgában, ahhoz a gyerekekhez semmi köze. Mégis szemét módon ragaszkodik az álnokságához. Még hogy nem semmizheti ki? Hát mit hozott a két bőrönd cuccán kívül ebbe a házasságba? Magán és a szemétségén kívül semmit. Persze, nem jelentene ez gondot, ha olyan feleség vált volna belőle, amilyenre vágya. Úgy érezte, szétrobban a dühtől. Nem tölti értelmetlen hülyeséggel az időt, inkább cselekszik, hogy mielőbb megszabadulhasson tőle. Babettet ilyen állapotban nem hívja, csak felidegesítené őt is. Kicsit össze kell szednie magát. Ha végez a bíróságon, talán megnyugszik, és higgadtan beszélhetnek meg mindent - indította a motort.

Időben odaért, kitöltött, befizetett mindent. Megkérdezte, mikorra számíthat a tárgyalás kitűzésére? A választól: három-négy hónap múlva, csak idegesebb lett. Majd félév. Ennek Babett sem fog örülni - gondolta már az utcán. Beült a kocsiba. Keze remegett, agyában forrt a méreg. Beleőrül, ha emiatt a senkiházi miatt veszíti el Babettet. Nem, ez nem fordulhat elő!

Alig tudott kifordulni a körútra. Ettől még idegesebb lett. Előzni akart. Már belefogott a manőverbe, amikor a szemközti sávból kivágódott elé egy örült. Ijedten sorolt vissza, nehogy frontálisan ütközzenek. A mögötte jövő vezetőnek esélye sem volt korrigálni. Artúr hatalmas csattanást hallott, és abban a pillanatban egy óriási lökéstől feje hátrabicsaklott, és rettenetes fájdalmat érzett a gerincében. Elsötétült előtte minden.

*

Angéla és Andor nyugtalanul várták haza a fiúkat. Anyukája kezét tördelve járkált, közben egyfolytában törte a fejét: mi idegesíthette fel annyira Elviránál, hogy beszélni alig tudott, amikor negyedötkor eljőve tőle hívta őket. A bíróságon öt óra után biztosan nincs félfogadás. Elmúlt nyolc óra és Artúr sehol. Tucatszor hívta azóta Andor, de mindig a szerverüzenettel kell szembesülnie. Érthetetlen. Artúr mindig hívja őket, ha közbejön valami. A telefonja nem lehet kikapcsolva, neki éjjel-nappal elérhetőnek kell lennie a projekt miatt.

- Ül már le drága, idegesítő, ahogy rohangálsz le-föl - fogta meg a kezét Andor.

- Nem tudok. Szét tudnék robbanni az idegességtől. Artúrt biztos, hogy baj érte, különben hívna, vagy itthon lenne már.

- Odaszólók Elvirának, hátha többet tud nálunk.

- Ez előbb is eszünkbe juthatott volna. Hívd gyorsan!

Háromszor időzített le a telefonja.

- Hol a csudába lehet ez is - idegeskedett Andor. - Biztosan együtt vannak valahol. Nem értem Artúrt, tudja, hogy idegeskedünk, ha nem a megbeszélés szerint cselekszik.

- Ne beszélj és főleg ne gondolj marhaságokat. Ugyan már, hogy lennének együtt? Nem, az nem lehet. Artúr egy éve gondolkodik a váláson, amiben végre cselekedni akart. Ráadásul új kapcsolata van.

- Szerinted csupa véletlen, hogy egyiküket sem lehet elérni?

- Biztos vagyok benne. Netán azt is evidensnek tartod, hogy a telefonja ki van kapcsolva?

- Nem, ez nem logikus. Itt valami tényleg sántít.

Fél tízig felváltva hívta hol Artúrt, hol Elvirát, de hiába.

- Alig merem kimondani, de hívd a mentőket. Ha Artúrt baleset érte, nekik tudniuk kell róla - mondta sírva Angéla.

Andor negyedóra várakozás után tudta meg, melyik kórházba vitték. Azonnal taxit hívott és mentek a kórházba. A portás a sürgősségi osztályra küldte őket. Onnan továbbmentek a belgyógyászatra, ahol az osztályos orvos a műtő elé irányította őket. Idegesen várták, hogy valaki kijöjjön és tájékoztatást adjon a fiúkról. Fél tizenkettőig onnan se ki, se be nem ment senki.

- Andor, én beleőrülök, ha a fiúnk...

- Ki ne mond! Nem szabad mindjárt a legrosszabbra gondolni. Kapaszkodjunk abba, talán jó jel, hogy bent van.

- Ha bent van - sírt tovább az asszony.

- Angikám, drágám, kérlek, ne fessd az ördögöt a falra.

- Nem akarom, de nem létezik, hogy délután óta a műtőben legyen.

- Sajnos, létezik. Vannak komplikált műtétek, amik eltarthatnak hét-nyolc óra hosszat is.

- Idegölő, hogy semmit az égvilágon nem tudunk.

- Ez kis túlzás, mert nem ülnénk itt, ha igazad lenne.

- Itt ülünk, de fogalmunk nincs, mi történik odabent.

- Jól van kedves, próbálj pozitívabban gondolkodni. Drukkoljunk, hogy bármi történt, túlélje.

TIZENHATODIK FEJEZET ELVIRA MAGÁNNYOMOZÓT FOGAD

1.

Elvirát megviselte hisztérikus kiborulása. Jó pár percig locsolta arcát, csuklóját hideg vízzel, mire kicsit magához tért. Ekkor alapos sminknek vetette alá arcát, különösen szeme környékét. A munkahelyi barátnőjét hívta:

- Heló Adél! Ne harizz, hogy otthonodban zavarlak, de szeretnék megkérni, keress nekem a neten egy menő magánnnyomozó irodát.

- Heló Vircsi! Nocsak-nocsak, mi lett hirtelen olyan sürgős? Amikor ajánlottam, még mereven háritottál.

- Akkor még reménykedtem benne, hogy visszahódíthatom Artit. Fél órája ment el innen és pizszokul feldühített. Azt mondta, pakoljak, mert innen mennem kell. Egyenesen a bíróságra megy beadni a válókeresetet. Most már halálbiztos vagyok benne, amit a múltkor mondtam neked, nő van a dolog hátterében, de én ezt nem hagyom annyiban. Nem leszek vesztes. Utánajárok, kiféle, miféle perszóna miatt borít mindent Arti.

- Most már csak azt szeretném tudni, az miért nem jó neked, amit én ajánlottam?

- Hogyne lenne jó. Kérlek, add meg a számát, az irodavezető nevét és máris indulok hozzá. Majd adok én ezeknek!

- Rendben, diktálom, írad.

- Hol a bánatban van az a Kutrocó utca? Soha nem hallottam még. Atyám! Száznegyvenkilenc a házszám? Adél, te lezavarsz engem a térképről?

- Majdnem, de hidd el, remekül dolgoznak. Ha akarod, Sanya elrepít oda. Elsőre úgyis csak az adatokat veszik fel, úgy hogy meg is várhat.

- Kösz, öltözöm és várom a kedves férjuradat.

Tolcsák Hugó, az irodavezető első látásra elnyerte Elvira szimpátiáját. Bár annak nem örült, hogy nem ő vállalta az ügyet, hanem egy nőnek adta ki, de bizakodóan ült vissza Sanya mellé.

- Nos hölgyem, milyen benyomása van az irodáról?

- Tetszik a dolog. Barátságos a főnök. Remélem, megfelelő kolléganőre bízta az ügyet és nem kell hónapokat várnom az eredménnyel.

- Úgy tudom, a férje külföldön dolgozik. Ha a hölgyel ott ismerkedett meg, nem lesz túl egyszerű felkutatni.

- Nem hiszem, hogy külföldi lenne. Babett a keresztnéve, a férjem pedig három hónapja valahol Észak-Európában dolgozik. Jelenleg egy hétig lesz Pesten.

- Nagy mázli lenne, ha pesti a hölgy, akkor napokon belül horogra kerülhet. Honnan tudja a keresztnévét?

- A mobiljában két női név van, a másik teljes néven szerepel. Reménykedek benne, hogy pesti, bár ez nem logikus.

Sanya ki akart fordulni a Körútra, de Elvira megköszönte a fuvart és kiszállt. A férfi meglepetten nézett vissza. Még piros volt a jelzés, amikor bekanyarodott az első mellékutcába. Fejcsóválva indította a kocsit.

Elvira bement az első lépcsőházba. Lifttel felment az ötödik emeletre. A lépcső melletti ajtón csöngetett.

- Heló, Lajcsi! Bejöhetek?

- Nem. Hogy kerülsz te ide?

- Kinyomoztam a címed. Döntened kell, vállalod a gyereked, vagy mesedélután tartok a nejednek.

- Azonnal tűnj el innen!

- Majd csak dolgom végeztével.

- Megbeszéljük, de nem most és nem itt.

- Nem barátocskám, nincs időm várni. Nézd meg, a fiad nő, követelőzik. Arti válik tőlem, úgy hogy pénzre van szükségem, hogy egészséges babát szülhessek neked.

- Egyedül vagyok a gyerekekkel, majd hívlak és beszélgetünk - csukta be az orra előtt az ajtót.

Elvira dühöngve nyomta folyamatosan a csengőgombot, de hiába. Eldöntötte, nem adja fel, addig jár ide, amíg a nejét itthon találja. Innen a már-már törzshelyévé vált étterembe ment vacsorázni. Tíz óra volt, hogy hazaért. Artúrt hívta, hátha jobb belátásra bírhatja. Meglepődött, hogy ki volt kapcsolva. Rosszat sejtett, az anyósáékat tárcsázta, de ott sem vette fel senki a telefont. Tanácstalanul dobolt a kis telefonasztalkán, majd még egyszer hívta mindkét számot és letette a telefont.

*

Angéla és Andor két és fél órát váraakoztak, mire végre nyílt a műtő ajtaja. Az asszony elfojtva sikított fel, amikor a betegápoló kitolta a vaskeretbe fektetett Artúrt, akinek homlokán is vastag gézpólya volt.

- Nyugodjon meg asszonyom, a fiatalember túlélte a balesetet. Az intenzív osztályra viszem, ahol éjjel-nappal vigyáznak rá. Mindjárt kijön a főorvos úr tájékoztatni önöket, aki műtötte - szólt oda nekik a betegápoló, miközben óvatosan tolt a Artúrt.

- Be szeretnék menni, ott akarok lenni a fiam mellett - zokogta Angéla.

- Ezt is a főorvos úrral kell megbeszélni - kiabált vissza a folyosó végéről.

Újabb fél óra telt el, mire végre kijött a főorvos.

- Siklós Artúr hozzátartozói?

- Igen, a szülei vagyunk - ment oda Andor kezét fogni vele.

- A fiúk állapota súlyos, életveszélyes. Problémamentes éjszaka esetén túlélési esélye nagy mértékben nő. A homloka fölött keletkezett nyílt seb súlyos, de nem veszélyes. Rögzítőkeretet a gerinc sérülése miatt kell alkalmaznunk. Három nap múlva derül ki, lesz-e szükség újabb műtetre. Ha ez elkerülhető lesz, akkor is lassú felépülésre kell számítanunk. Mindent elkövetünk a gyógyulása érdekében.

- Doktor úr, szeretnék a fiam mellett lenni - zokogta Angéla.

- Amíg fennáll az életveszély, a fertőzés lehetősége miatt erre nincs mód. De ha úgy gondolják, a folyosón várakozhatnak.

- Arra vonatkozóan tud valamit mondani a főorvos úr, maradandó változással számolnunk kell? - kérdezte Andor.

- Felelősségteljesen egyelőre nem mondhatok ez irányban semmit. A gerinc rögzítése stabil, jól sikerült. Ha nem lép fel komplikáció, talán lesz esélye a teljes felépülésre.

- Mi lesz akkor, ha műteni kell? - aggodalmaskodott Andor.

- Akkor sajnos a legsúlyosabb esettel állunk szemben, minden a beavatkozás sikerétől függ. Amit most biztosan mondhatok, addig tartjuk éber altatásban, amíg nagy fájdalmai vannak.

- Szeretnék kérni, miután stabilizálták az állapotát, külön kórterembe kerülhessen.

- Ennek semmi akadálya. Írok önöknek egy számlát, amit az A. épületben a pénztárban fizethetnek be.

- Nagyon köszönjük a részletes tájékoztatást, már csak azt szeretném tudni, hol találjuk meg az intenzív osztályt?

- Menjenek a hátsó lifthez, az ott teszi ki önöket.

- Még egyszer köszönünk mindent. A főorvos úrnál érdeklődhetünk Artúr állapota felől?

- Természetesen, nálam is, én leszek a kezelő orvosa, de adnak felvilágosítást az intenzív osztály nővérkéi is. Ha nincs több kérdésük, elköszönök, kimerítő volt a mai napom.

- A világért nem tartanánk fel a főorvos urat - szabadkozott Andor.

Kezet fogtak. A főorvos beszólt a műtőbe:

- A pihenőben leszek, ha szükség lesz rám.

Sietve távozott. Andorék megkeresték a hátsó liftet, leültek a félhomályban és végigvizsgálták az éjszakát, hogy Artúrral semmi visszavonhatatlan ne történjen. Nehezen, rettentő nehezen teltek a percek, az órák, de csak megvirradt. Jó jelnek vették, hogy eseménytelenül telt el a kritikus időszak. Öt óra után nyílt az ajtó. Angéla ment oda a nővérkéhez:

- Jó reggelt, drága nővérke, hogy van a fiúnk?

- Megnyugodhatnak, a körülményekhez képest jól van. Bár még mélyaltatásban tartjuk, de úgy tűnik, nem esett kómába. Fájdalmai vannak, de talán nem erősek, mert mozdulatlanul túrte.

- Addig kell neki itt lennie, amíg altatják?

- Azt nem hiszem. Amint elmúlik az életveszély, megfigyelőbe tesszük a beteget, ahol már csak monitoron keresztül van állandó megfigyelés alatt.

- Amíg itt van, be sem mehetünk hozzá?

- Efelől a főorvos úr dönt. Jelenleg két életveszélyes állapotban lévő beteget ápolunk. Krajcer úr állapota tűnik a súlyosabbnak. Én ennyit mondhatok.

- Köszönjük és elnézést kérek, hogy feltartottam.

- Nem tartott fel. A felvilágosítás is a dolgaim közé tartozik - mosolygott rájuk bátorítóan, és sietve távozott.

2.

Babett öt óráig viszonylag nyugodtan készült a másnapra. Amikor mindennel végzett, idegesség fogta el. Milyen hírrel várhatta Elvira Artúrt, amit ennyi ideig nem lehetett megbeszélni? - töprengett. Ahogy múltak az órák egyre elkeseredettebb lett. Hol az járt a fejében, valami olyat talált ki, amivel magához láncolhatja őt. Bízott szerelmében, biztos volt benne, szereti őt, nem lehet ide-oda csábíthatni. Egyedüli a gyerek-téma, amivel talán el lehet bizonytalanítani. Három hónapja volt otthon. Igaz, látott egy videokamera felvételt, de mégis csak ott történhetett valami olyasmi, amivel célt ért, terhes lett. Hol meg azzal vigasztalta magát, akkor is az volt Artúrnak a legfontosabb, hogy tisztázza magát előtte. De most miért lenne erre szükség? Elég lenne, ha felhívná és elmondaná, mi történt.

Bár a kedd a legnehezebb napja, lefeküdni, aludni képtelen volt. Egész éjszaka járkált és hol a mobilját nézte, nincs-e lemerülve, hol a vonalas telefonját, van-e benne bűgőhang. De a technika rendben volt.

Reggel majdnem hidegvízzel zuhanyozott, jó erős kávéit ivott, hogy az óráit meg tudja tartani. Délután félálomszerű állapotban ment haza. Letette táskáját, ledobta magát a nappaliban a pamlagra és keserves zokogás tört ki rajta. Közben folyton az járt a fejében, el kell fogadnia, bele kell törődnie, Elvira győzött, válasz helyett Artúr a talán rossz, de biztonságot jelentő otthonát választotta. Álomba sírta magát.

Amíg aludt, rémálmok gyötörték. Artúrt hol magatehetetlenül látta feküdni, hol Elvira karjaiban. Legborzalmasabb az az álma volt, amiből fel is riadt. Álmában éjszaka valaki verte az ajtaját. Amikor kiment megnézni, ki az és mit akar, egy magas szőke nő nekiesett, ahol érte ütötte, a haját tépte. Próbált szabadulni tőle, de annál dühöttebben csépelte. Amikor felriadt, minden tagja sajgott. Kótyagos fejjel úgy érezte, mintha az álmában történetek valóság lett volna. Fel akart ülni, de állandóan visszahanyatlott. Kétségbeejtő gondolatok kínozták, de nagy nehezen csak magához tért.

Didergett, rázta a hideg. Teste forrónak tűnt. Megmérte a lázát, ijedten látta, majdnem negyven Celsius volt. Kapaszkodva kóválygott ki a konyhába. Kínkeservvel teát főzött, lázcsillapítót vett be. Reggelre lenyomta a lázát harmincnyolc Celsiusra, de felkelni nem tudott. Hívta a házi orvosukat. Idegkimerültséget állapított meg, kiírta egy hétre és kulcsot kért tőle, hogy ne kelljen felkelnie, ha jön hozzá. Ez volt a szerencse, mert Babett félkómás állapotba került. Aznap háromszor ment el hozzá. Mivel estig nem volt változás, éjszakára nem merte magára hagyni, beutalta kórházba.

*

Két napig altatták. Harmadnap reggel magától ébredezett. Meglepetten nézelődött, hova kerülhetett. Miután elmondták betegtársai, mióta van köztük, azon törte a fejét, hogy került oda. Csak nehezen jutott eszébe, hogy a körzeti orvos, aki pici pólyáskora óta ismeri, kért tőle kulcsot.

Gondolatait próbálta rendezni. Eszébe villant Artúr. Ó, igen, miatta került ilyen állapotba, végül kórházba. Megkérdezte betegtársaitól, a két napban kereste-e valaki. A nemleges válasz rettenetesen elkeserítette. Tehát jól érezte, Artúr Elvira mellett döntött. Keserű pirula - gondolta -, de csak azért sem fog belerokkanni. Nem, neki van dolga Artúron kívül is. Várják a tanítványai.

Első gondolata az volt, ha Artúr gyáva felhívni, tájékoztatni őt, majd ő tiszta vizet önt a pohárba. Amint kezébe vette a telefonját, agya hevesen tiltakozott. Igaz is - gondolta végig, miért adná meg neki azt az örömet, hogy ő érdeklődik utána. Nem. Különben is, mi dolga lehet neki ezek után vele? Netán köszönje meg a pár hónap kihagyással vele töltött tizenkilenc

hónapot? Egy frászt. Legyen boldog e nélkül. Inkább felhívja Csillát, hátha kereste a két napban.

- Szia, Csillus!

- Helócska, Babcsi. Fogadalmat tettél, hogy kikészíted a környezeted?

- Nem, most az egyszer nem vagyok vétkes. Szörnyű dolog történt velem. Kiborultam, belázasodtam, a doki kórházba utalt. Két napig altattak, nem rég ébredtem fel. Nehezen tisztult ki az agyam, de már jól vagyok. Ülj le és kapaszkodj meg, elmesélem, miért jutottam ide.

Részletesen elmondott mindent, amit Artúrról tud. Bár nem akarta, de elsírta magát.

- Erős akarok lenni, de még nem megy - fejezte be.

- Szóhoz sem jutok. Babcsi, ez rettenet! Gondolhattam volna, hogy kiborulsz.

- Csak nem többet tudsz, mint én? Legalábbis a szavaidból erre következtetek.

- Szeretném, ha erről most nem beszélgetnénk. Majd ha jobban leszel.

- Nem-nem Csillus, kérlek, mondj el mindent. Fáj, rettenetesen fáj, de sokkal jobb a bizonyosság, mint a bizonytalanság.

- De édeske, lelkileg erősödnöd kell ehhez.

- Mihez, ahhoz, hogy megtudjam, amit már úgyis sejtek, Artúrt visszahódította Elvira?

- Igen, ehhez. Lehet, hogy igazad van, jobb, ha mindent tudsz. Annyit előljáróban, Amikor Pityesz hazatért a külföldi csavargásaiból, majd két évig élt Budapesten. Onnan az ismeretségük Artúrral. Pityesz tartja a kapcsolatot a baráti körrel. Tegnap este közülük jelentkezett az egyikük. Beszélgetés közben gyanútlanul rákérdezett, találkozott Artúrral, mert jelenleg Budapesten van. Nagy ovációval mondta, vele nem, de a neje egy kozmetikushoz jár Elvirával, aki örömmel dicsekedett neki, hogy végre anya lesz, babát vár, de ami még ennél is nagyobb öröm, Artúr visszapártolt hozzá. Úgy hogy márciusban szaporodik a Siklós család. Babcsi, könnyögöm, ne sírj. Látod, korai még erről beszélni.

- Nem Csillus, nincs semmi baj. Hidd el, nem ért váratlanul, Artúr ilyet még nem követett el, hogy napokig ne keressen. Sajnos, vele ellentétben, úgy érzem, nekem ő a végzetem. Szerintem évek múlva sem fogom tudni feldolgozni a történeteket.

- Nem is tudom, mit mondjak erre. Nem szeretném, ha újból kiborulnál.

- Nem, nem fogok. Minél előbb tanítani akarok - mondta sírva. - Emlékszel mit mondtam neked, amikor megjegyzést tettél az Artúrral kapcsolatos tartózkodó viselkedésemre?

- Igen, szó szerint. Most sem mondhatok mást, minden szavadat kőbe kéne vésni, hogy okuljunk belőle, mi balfék nők.

- Az fáj a legjobban, hogy nem meri felvállalni előttem. Ha hétfőn visszahív, amint ígérte, talán nem jutok ide. Rettenetesen kétségbe voltam esve. Akkor hívott utoljára, amikor a nejehez ment, aki valami fontosat akart neki mondani. Este már sejtettem, hogy csak ez lehet, különben Artúr nem hagyott volna cserben.

- Pityesz iszonyúan felhúzta magát a hírre. Azt mondta, nem teszi zsebre Arti, amit tőle kap, csak kerüljön a szeme elé.

- Értelmetlen. Biztosra veszem, nem lehet nyugodt a lelkiismerete.

- Hát ne is legyen. Hogy kicsit kikapcsoljalak, elmondom, sorra reklamálnak Pityesznél, mikor lesz összejeövetel. Úgy lenne jó, ha a következő szombatra trombitáljuk össze a csapatot. Remélem, addigra te is ott lehetsz velünk.

- Nem Csillus, nem. Egyelőre minden helyet kerülni akarok, ami Artúrra emlékeztet. De okosnak tartom, hogy nem huzavonáztok. Nem szabad engedni, hogy lohadjon a klub iránti lelkesedés.

- Erre gondoltunk mi is. De Babcsi, valahogy ki kéne kecmeregned ebből a kutyaszorítóból.

- Ki fogok, de ehhez nekem időre van szükségem.

- Rendicsek. Bár elvagyunk havazva Pityesszel a karácsonyi esküvő előkészületeivel, de ha nem csörgök rád, tedd meg te, ha pocsék a hangulatod, ne zárd mindent magadba.

- Aranyos vagy. Belevetem magam a munkába. Hamarosan itt a félév, jönnek a felmérők, feleltetések. Lesz mivel foglalkoznom. Bocsika, le kell tennem, mert jön a nagy vizit. Drukkolj nekem, hogy mielőbb kidobjanak innen.

- Drukkolok, ezerrel drukkolok! Puszillak, légy erős.

- Erős leszek, mint a szikla. Puszillak.

Letéve éjjeliszekrényére a telefont, elgondolkodott Csilla szavain: a baráti kör tagja szerint Elvira túlvan a félidőn. Hogy lehet ez? Ha így van, Artúr miért nem mondta neki? Ez esetben augusztusban már tudta, hogy apa lesz. Nem, nem lehet, itt valami sántít, nagyon sántít. Ennyire nem lehet rossz emberismerő. Ő nem ilyennek ismerte meg Artúrt.

Arra eszmélt, az orvosi team az ágya végénél áll. Meglepetésére velük jött a házi orvos is. Babett ránézve mondta:

- Jól vagyok, szeretnék hazamenni, mielőbb tanítani.

- Nekem nem úgy tűnik Babettke - mondta a házi orvos, miközben az osztályos orvos a csuklóját fogva másik kezével a szemhéját húzta fel.

- Doki bácsi, kicsit elgondolkodtam, de tényleg jól vagyok. Nekem most az lenne a legfontosabb, hogy leköthessem magamat, ne a problémáimon töprengjek állandóan.

- Tényleg normalizálódni látszik a hölgy állapota. A pulzusa rendben van, az idegrendszerével sincs komoly gond. Egy-két hét és taníthat - mosolygott Babettre.

- Drága doktor úr, higgye el, ezzel tenne nekem a legrosszabbat. Mielőbb szeretnék hazamenni. Engem csak a diákjaim tudnának megnyugtatni.

A főorvos tiltakozni akart, de Tahi Kálmán, a házi orvos vállalta, ha otthoni körülmények között rendbejöhet, engedje haza, ő nem fogja magára hagyni. Megegyeztek, két napig maradjon orvosi felügyelet alatt. Ha addig nem lesz romlás az állapotában, hazaengedi.

TIZENHETEDIK FEJEZET

KÁRPÁTI CSONGOR

1.

Babettnek az otthon töltött időszak volt a legkeservesebb, mert minden, de minden Artúrra, arra a fergetegesén szép hétvégére, és az utána következő két boldogságban eltelt napra emlékeztette. Ezerszer tette fel magának kérdéseit: hogy véthetett ekkorát ellene? hogy tud azzal a gondolattal együtt élni, Pesten neje, Bakonyváron menyasszonya van? Hogy tud magával elszámolni, tükörbe nézni azzal a tudattal, hogy életre szóló döntését nem meri előtte felvállalni? De mindannyiszor süket csönd a felelet. Haragudnia kellene rá, de egy belső tiltakozás miatt ezt sem tudja megtenni. Telnek a hetek, de nincs megnyugvás. Negyedik hétvégét fogja keserű reménytelenségben tölteni.

Feküdt az ágyban, a mennyezetet nézte, és akarata ellenére folyt szeméből a könny. Félt, rettegett a karácsonytól. Anyukája halála óta egyedül volt eddig is, de ez most más lesz. Folyton az járt a fejében, milyen terveket szőtt Artúr. Csilláék esküvője után a Bükkbe akartak menni síelni, ami hiú ábránddá lett. Ennyire magányosnak még soha nem érezte magát.

Hirtelen kegyetlen hányinger fogta el. Alig tudott kiérni a fürdőszobába. Amikor jobban lett, megborzongott. Bekapcsolta a fűtést, kiment a konyhába. Kávét főzött, reggelit készített. Közben nézte a parkot, a fák vastag hókoronáját, amit az éjszaka varázsolt rájuk. Sajnálta a roskadó ágakat, amiket viharos szél rázott meg időnként.

A hatalmas hóról ismét Artúr, a vízválasztóvá vált november végi hétvége jutott eszébe, amikor ketten birkóztak a hatalmas hómennységgel. Majd a Budapesten töltött csodálatos két nap járt a fejében: a feledhetetlen séták a Várban, a Gellérthegyen, a Ligetben. Gyönyörű a Halászbástyáról a neonfénybe öltözött Pest. A Gellért-hegyről a Parlament, de varázslatosak a budai hegyek az Erzsébet híd pesti oldaláról nézve; hogy a János-hegyi Erzsébet kilátó nyújtotta körpanorámáról szót se ejtsen. Legromantikusabb a ligeti sétájuk volt, ami élete legszebb élményével ért véget. Izgalmas volt egymás ujjára felhúzni a szerelmüket jelképező gyűrűket. Hazafelé már menyasszony-vőlegényként ültek be a kocsiba.

Micsoda kalandos utazásban volt részük. Kár, hogy könnyfakasztóvá váltak a szívét, lelket melengető élmények: a leküzdhetetlennek tűnő hóakadályban folytatott meghitt beszélgetéseik, Artúr dédelgető figyelme, meg ne fázzon. Ő, és ami itthon várt rá. Édesen gyengéd volt vele. Az első együttlétük kicsit kellemetlen volt, na de a többi... ó, a többi - sírta el magát - olyanban soha többé nem lesz része. Nem, mert még a gondolatától is irtózik, hogy még egyszer a közelébe férközzön valaki.

Rosszulletéről Csilla jutott eszébe. Te jó ég, csak nem ő is babát vár?! Nem, talán nem - próbálta vigasztalni magát. Ha Artúr mellette lenne, a világ legboldogabb menyasszonya lehetne. De így?

Főznie kéne, de nincs hozzá lelki ereje. Emlékei gombóccá formálódtak torkában. Nem akart sírni, gyengének látszani. Gondolt egyet, felöltözik, kimegy a parkba, jár egyet a hatalmas hóban. Amíg az elemekkel küzd, sem foglalkozik a múltjával.

Kilépve a kapualj védelméből, hideg havat csapott arcába a jeges szél. Keménykedjen csak - gondolta -, jusst sem hátrál meg. Találomra vágott neki a hóval borított sétánynak. Nézte az összefüggő hóborította tájat. Eddig úgy hitte, álmában megtalálná kedvenc padját, de most

nem vállalkozna megkeresésére. Bemérte az ötemeletes gimnázium épületét, és toronyiránt taposta a havat.

Küzdenie kellett az elemekkel, de jólesett idegrendszerének a megpróbáltatás. Ideig-óráig ki tudott kapcsolni keserűségéből, de amint beleszokott lába a hótaposásba, azokat a helyeket fürkészte tekintete, amerre Artúrral „randisétájuk” alkalmával járkáltak. Beszélgetéseik jártak agyában, amiket könyvekről, filmekről, színházi előadásokról folytattak. Erőlködhet ő kedvére, ezek az emlékek, amiket máris múlttá kéne avanszálnia, elkísérik majd életét. Kitorolhatetlenül vésődnek agyának védett redőibe, ahonnan akkor bukkannak elő, amikor akarnak.

Eszébe villant, egy hét múlva lesz Csilla esküvője. Ettől talán még jobban félt, mint a karácsonytól. Ki nem mentheti magát, el kell mennie, de hogy éli túl, fogalma nincs. Azontúl, hogy kényszeríteni sem tudja magát jókedvre, ott lesz legnehezebb elviselnie az Artúrral történeteket.

Sóhajtvá körülnézett. Meglepetten vette tudomásul, van rajta kívül még egy örült, akinek sétálni támadt kedve éppen a zord időben. Többször oda-odapillantva látta, őt nézi. Hát persze, kit nézhetne más rajta kívül, amikor mindenki a jó meleg lakás védelmében nézi a tél megbokrosodott dühét.

Kezdte rosszul érezni magát, amikor látta, elindul feléje. Feltűnésmentesen próbálta eldönteni, ismeri-e? Amennyire fel tudta mérni, semmi ismerős vonást nem fedezett fel rajta. Idegesítette a dolog, de már menekülni sem lehetett, hiszen csak pár méter választotta el őket egymástól.

- Hellóci, Babinkó, jól látok, te vagy az a bátor és merész, aki szembeszáll a kegyetlen elemekkel?

Meglepett döbbenettel nézett fel a nála csaknem másfél fejjel magasabb férfire. Jó-jó, látásból ismerhetik sokan, hiszen éppen a pár száz négyzetméterben nőtt fel. Ráadásul a korosztályához tartozik, de hogy a nevére szólítja... ez már nem fért bele a különös helyzetbe. „Babinkó - ismételte meg magában -, így egyetlen kisiskolás társa szólította, Kárpáti Csongor.”

- Kárpáti Gori, csak nem hozzád van szerencsém? - szólította meg némi bizonytalansággal.

- De bizony, hozzá, én vagyok teljes életnagyságomban. Boldoggá tetted a napomat, mert egyedüli személy vagy szűk hazámban, aki rám ismertél.

- Jólesik a dicséret az egómnak, a jónak hitt emlékezetemben is csak picinykét kell csalódnom. Nem szívesen rombolom előtted a nimbuszom, de bevallom, nem a hórihorgas termeted emlékeztet arra a tízéves fiúra, aki elköszönés nélkül tűnt el, hanem ahogy megszólítottál. Rajtad kívül senki más nem hívott Babinkónak.

- Mint ahogy engem sem rajtad kívül Gorinak.

- Akkoriban nagyon haragudtál rám ezért a becenévért, pedig amint elnézlek, azóta is találó - mosolyodott el.

- Szívemnek, lelkemnek kedvessé vált akkor is, ha te a gorillából származtattad rám a hízelgőnek nem mondható változatát a nevemnek.

- Pedig eredetiben csak az volt a szándékom, hogy ne úgy hívjalak, mint mások. A gorilla csak később jutott eszembe. Jó, hogy megbarátkoztál vele azóta, mert nekem Goriként tárolódtál legszebb emlékeim közé.

- Örülök és boldoggá tettel, ha így van. Különben hórihorgassá kellett nőnöm, ha méltó akartam maradni a hivatásomhoz. Hogy nézne ki egy kerti törpe erdész az erdők óriásai között? - nézett a lányra azzal a melegséget árasztó mosolyával, amivel gyerekkorukban mindig.

- Te a tizenöt év alatt semmit nem változtál. Ugyanazzal a kedves mosolyoddal nézel rám, mint tízéves korodig. De mondd csak, tényleg erdész lett belőled?
- Igen, azaz pontosítva: erdészeti és faipari mérnök. Tényleg nem változtam, mert ugyanúgy rajongok érte, mint akkoriban.
- De ciki, úgy kell felnézni rád, mintha engem elfelejtettek volna befejezni - próbálta más irányba terelni a szót.
- Örülök, hogy a humorod a régi, de a szemedből sugárzó végtelen szomorúság nyugtalanít.
- Sajnos okom van rá, de majd kinövöm. Hogy ismertél rám?
- Nem volt nehéz. Egyből feltűnt királynői testtartásod, járásod.
- Nehogy udvarolni kezdj, mert erre nem vagyok ráhangolható. Mesélj, honnan bukkantál elő ennyi év után?
- Köszí a végszót! Éppen szavak után nyomoztam agytekervényemben, miként illik meghívni egy gyerekkori szerelmem, aki közben gyönyörű nővé avanzsálódott. Szóval, mielőtt egygyé válunk a hófödte tájjal, bejössz velem a Csillagvárba, ahol annak idején kiittük fagyijából Ernő bá't?
- Ó, a cirkalmas megfogalmazásod is a régi. A meghívásod elfogadva. Hogyne mennék a legkedvesebb gyerekkori pajtásommal? Persze az időnyre, különösen annak zordságára való tekintettel legfeljebb a süteményeire fókuszálunk.

2.

Miután megszabadultak vastag hóbundájuktól, bementek a jó meleg helyiségbe. Csongor egyenesen az egyetlen box felé vette az irányt. Közben kutató tekintettel nézte Babett arcát.

- Emlékszel még?
- Lehet azt elfelejteni, hogy tízéves korunkban itt kérted meg a kezemet?
- Kinevettél, de én tényleg le akartalak stoppolni magamnak. Sikerült?
- A kérdésedre csak nagyon rossz válaszom van. Bár azóta is féltve őrzöm az ujjamra húzott, fűből fonott, csodásan befestett gyűrűt, sőt, a függetlenségem körül sem lenne gond, de a szívem rabként sorvad egy árván hagyott börtönben.
- Szerelmi csalódásnak lettél áldozata?
- A butaságomnak köszönhetően másodszor, amit talán ki sem tudok heverni.
- Ilyet gondolni is butaság. Túl fiatal vagy még ehhez. Különben pedig közös a sorsunk, majd csak vigasztalódunk egymással valahogy.
- Csak nem téged is szerelmi csalódás kergetett vissza a gyerekkorodba?
- Húha! Alig fél órája, hogy rád találtam, máris vallomásra kényszerítesz?
- Azt hiszem, elvesztettem a fonalat, nem tudlak követni.
- Legfeljebb nem mersz. Mert ha hiszed, ha nem, engem a beteg nagyikám, az emlékeimen kívül az irántad érzett hiányérzetem hozott haza.
- Ejnye-bejnye, nem Gori-féle túlzásról van szó? - mosolyodott el Babett.

- A huszonöt évem alatt persze próbálkoztam kapcsolatteremtéssel, de nem jött össze. Külföldön még úgy ítéltém, nekem itthon kell megtalálnom az igazit. Két évig éltem a szüleimmel Budapesten, a pesti lányok sem tudtak rám hatással lenni. Ez készítette a megvilágosodott elmém, figyeljen végre az egyre hangosabban kiabáló belső hangra, ami a szív és lélek kórusaként harsogja: neked már van választottad. Akkor jöttem rá, minden lányban a te bájosságod, okosságod, szépséged keresem. Egyenként csak-csak összejött volna, de amilyen telhetetlen vagyok, nekem együtt kell mindhárom. Szóval, száz szónak is egy a vége, a szívem hozzád kergetett. Drukkoltam, hogy el ne késsek, és te is egyedül rám várj.
- Bár az a hűséges szíved hozott volna vissza két évvel előbb - sóhajtott Babett.
- Ha hallgattam volna a szüleim helyett a szívemre, jöttem volna. Tényleg nem akarsz ennél jobban beavatni a múltadba?
- De igen, csak ehhez kis bátorságra lenne még szükségem. Ezért kérek ismételten, mesélj te.
- Hova lett a kis vadóc, akinek soha nem volt híján a bátorsága? Emlékszel? Szomorkodás helyett bevágtad a durcát, és kis haramiaként csaptad be előttem az ajtót, ha megbántottalak valamivel. Rádadásul napokig könyörögtetted magadnak, mire szóba álltál velem?
- Azt az igazságbajnokot elvitte a kiscica. De sokkal valószínűbb, hogy nyuszikává szelídítette az élet.
- Látom, nincs menekvés, mesélnem kell.
- Köszí, ari vagy!
- Sok vidámságra persze ne számíts, nem volt fáklyásmenet az én életem sem, de kalandosabb a tiednél. Jogosan, mégis rosszul érintett, hogy már az első mondataidból megkaptam, elköszönés nélkül tűntem el az életedből. Akkor ott, a kezdetnél kell belevágnom a tizenöt év történéseibe. Mielőtt megtenném, emlékeztetlek rá, apa diplomata, akit a hivatása dobál egyik földrészről a másikra.
- Emlékszem. Sőt, még arra is, megesküdted nekem, bármi lesz, de diplomata soha!
- Igen, és megkérted rá, ha netán olyan emlékezetzavarban szenvednék majdan, te emlékeztess az eskümrre.
- Így volt. De amint az élet igazolta, módomban sem lett volna rá.
- Szerencsémre helyén volt az eszem pályaválasztáskor. Apának okoztam ezzel lelki gondokat. Belevágok a sűrűjébe. Azon az utolsó pénteken, amit még veled tölthettem a suliban, anya az öcsivel jött értem, ami rossz jel volt, mert érte soha nem mentünk négy óra előtt. A kocsiban tudtam meg, a nagyihoz megyünk, mert öcsi meg én pár évig Szentesen fogunk élni. Ha nincs gyerekzár az autókban, most nem lennénk itt, mert ki akartam szállni menet közben. Óriási hisztit vágtam le, és azt ordítottam torkom szakadtából, minek születnek olyan szülők a világra, akiknek nem kellenek a saját gyerekeik. Végül közöltem anyuval, menjenek, ahova akarnak, utálom őket, és soha többé ne jöjjenek vissza. Apu döbbenten jött oda, mert akkor már mindhárman zokogtunk.
- Ó, ti szegények! - törölt le két elszabadult könnycseppet Babett.
- Nem voltunk irigylésre méltók. Apu magához akart ölelni, de ellöktem magamtól. Anyu zokogva mondta, ilyen lelkiállapotban nem hagy magunkra, velünk marad. Apa döntött, magukkal visznek minket is.
- Még aznap elmentetek?

- A nagyiékhoz igen, hiszen vártak bennünket. Sőt, rossznéven vették az új fejleményeket, mert addigra átrendezték a házat, beszéltek a helyi iskolával, óvodával. Ott aludtunk náluk, és onnan indultunk neki a nagyvilágnak. Persze, volt belőle hasznunk, mert mindketten el-sajátítottunk a tizenhárom év alatt négy nyelvet majdnem anyanyelvi szinten, de rettenetes volt, mire megszoktunk egy országot, iskolát, barátaink lettek volna, mentünk tovább. Dél-Afrikából Amerikába, onnan végre Európába.

- Atyám, te tényleg bejártad a világot.

- Igen, de hidd el, ezt csak utólag tudom pozitívan értékelni. Franciaországban éreztem a legjobban magamat. Itt okoztam apának a csalódást, mert akarata ellenére nem a hivatását választottam, hanem erdészeti és faipari mérnök lett belőlem.

- Nem bántad meg?

- Nem. Belefásultam a nagyvilági életbe, abba, hogy nem volt állandóság az életemben. Amikor diplomával a kezemben hazajöttem, azt hittem, megfogtam az isten lábát a budai erdészettel, a jó pozícióval, ami az ölembe hullott. De egy idő után ismét hiányérzetem támadt. Visszavágytam a bakonyi erdők vad rengetegébe, a sehol nem tapasztalt nyugalomba. Anyuék végre a helyükön érezték magukat, hallani nem akartak róla, hogy elhagyják Pestet. Apu hangot adott annak is, nem szeretné, ha szétesne a családunk. A sors akaratából egy sajnálatos eseménynek köszönhetően mégis bekövetkezett. A nagyikám lerobbant, alkalmatlanná vált az önálló életre. Anyuék magukhoz akarták venni, de ő nem volt hajlandó Pestre költözni. Nekem kapóra jött a dolog. Nosza rajta, gondoltam, itt a soha vissza nem térő alkalom, hazajövök, és vállalom az ápolását. Bár messze nincs meg az a komfort, amiben felnőttem és éltem, mégis pár hónap meggyőzött róla, jó döntés volt, itt vagyok helyemen. Szomorú kimondanom, de muszáj, mert így igaz, már csak te hiányoztál a boldogságomhoz. Visszaidéződtek bennem az erdei csavargásaink, amiket te éppúgy kedveltél, mint én.

- Tagadhatatlan. Sokszor jutottak nekem is eszembe ezek a fáradhatatlan, nem ritkán fél-naposra sikeredett séták. De képesek voltunk órákig egy helyben ülni, az erdő zsongását hallgatni, a madarak mozgalmasságát figyelni.

- A mai napig elmosolyodok magamban, milyen izgalommal eredtünk egy-egy őz nyomába, hogy „kikémleljük” - te mondtad így -, mit eszik, hol lakik, van-e családja.

- Ilyenkor féltem kicsit, hogy eltévedünk, de te mindig hazataláltál.

- Magam sem tudom, hogy, az ösztönöm vezérelt ilyenkor.

- Biztosan, mert akkor sem tévedtünk el, amikor nekünk, a kisgyerekeknek félcomb-ig érő hóban vittünk magokat a madaraknak, répát, káposztát a nyulaknak, őzeknek.

- Hmm. Emlékszel? Felmásztam a fára, nekidőlve egy vastag ágnak emeltelek fel, és tartottalak, hogy jó magasra köthess fel a madáretetőt.

- Sőt, arra is, felvertem az erdő csendjét a sikongatásommal, amikor megmozdultál, mert féltem, hogy leejtesz a hóba. Mennyi-mennyi aggodalmat okoztam ezekkel a kiruccanásainkkal anyunak. Rettegve ölelt magához, amikor az élményeinkről meséltem neki.

3.

- Ezek az emlékek táplálták bennem a reményt, te szívesen kiköltöznél velem egy erdei lakba.

- Jól ismersz, egy icipicit sem gondolkodnék rajta. Te tényleg az erdőben élsz?

- Amíg a nagyikám velem van, nem tehetem. Neki állandó orvosi ellátásra van szüksége, ami a városi élethez köt. Egyébként Bakonyvárral semmi gondom, itt imádtam élni. Röviden és velősen ennyi, amit egy szuszra elmondhatok. Persze mesélni valóm tengernyi, tele vagyok élménnyel, mesélhetek egy életen át. Megtehetem?
- Szomorú, hogy azt kell mondanom, barátként életem végéig ragaszkodni fogok hozzád, de komolyabb kapcsolatra soha nem lehetnél esélytelenebb, mint jelenlegi helyzetemben.
- A gyűrűd árulkodik, elkötelezted magad, csak a szavaidat nem tudom értelmezni.
- Pár hete úgy nézett ki, közel vagyok hozzá, hogy végre révbe jussak, de ez már a múlt. Hh... beszélek a lejtmenetes életem buktatóiról, tragikus fordulatairól. Kezdem én is azzal a tizenöt évvel ezelőtti péntekkel. Nagy csalódást jelentett, hogy a közösnek szánt hétvége nélkülöd telt el. Ugye emlékszel? Anyu el akart vinni minket a Bükkbe síelni.
- Bár nem említettem, de hogyan emlékeznék. Hetekig bánkódtam miatta.
- Úgy alakult a sorsom, mind a három kapcsolatomban - bele értve képletesen téged is -, a csúcsponton kapott pofonnal értek véget.
- Bocs, hogy közbevágnék, de a „képletesen”-t megmagyaráznád?
- Gyerekek voltunk, de mondd csak, a párkapcsolatok csúcspontja nem az, amikor a fiú megkéri a lány kezét? - mosolyodott el.
- Igazad van. Mesélj, hallgatlak.
- Úgy szólt az egyezségünk, hazamész, összepakolod a cuccaidat, és apukád áthoz, hogy reggel korán indulhassunk. Este hatig vártalak türelmesen. Akkor kezdtem nyafogni anyunak, hívjunk fel, miért nem jössz már. Hétig nyugtatott, akkor felhívtalak. Kétségbeestem, mert senki nem vette fel a telefont. Liza anyukája, a szomszédotok, mondta, ti külföldre költöztetek. A lélegzetem is elállt ijedtemben. Hisztérikus sírásba fojtottam csalódottságomat, és nem értettem, miért nem mondtad meg nekem. Anyu azzal vigasztalt, te még kisgyerek vagy ahhoz, hogy veled is megbeszéljék a felnőttek döntését. Naná, hogy nem fogadtam el. Nagyon fájt, és haragudtam rád.
- Most én nem tudok mást mondani, így történt. Utólag még annál is rosszabb fordulat volt, mint ahogy akkor megéltem. Ha itt maradunk, mi együtt nővünk fel, biztos, hogy ma már boldog házasságok lehetnénk.
- Ezt nem cáfolhatom. Nagyon szerettelek, és nehezen dolgoztam fel az elvesztésedet.
- Már egy icipicit sem szeretsz?
- Hé-kás, nem ér kellemetlen helyzetbe hozni engem, hiszen az imént épp arról biztosítottalak, hogy barátként...
- Önzőségemen most sem tudok túltenni, úgyhogy legalább ennyit betartatok majd veled.
- Nem lesz nehéz. Az ígéreteimet magam veszem a legkomolyabban.
- Ennél nagyobb biztosítékra nem is vágyhatok. Mesélj, milyen fájdalmakat okoztam akaratlanul is neked?
- Távozásod után senkivel nem barátkoztam. Csillával volt egyedül közvetlen kapcsolatom, de a természetünkből adódó különbség miatt nem tudtunk igazán közel kerülni egymáshoz. A tanulásba menekültem. Szabadidőmben rengeteget olvastam. Anyuval jártuk az országot. Nyolcadik után ebben a gimiben végeztem, ahol most tanítok. Egyetemre Királyvárra jártam. Harmadéves voltam, amikor megkörnyékezett egy férfi.

Részletesen beszélt Gyuriról, a kiegyensúlyozottnak nem mondható, nagyjából egy évig tartó, furcsa kapcsolatukról, a tragikus csalódást jelentő szakításról.

- Bár kedvesen, de megkaptam anyutól a fejmosást, amiért nem hallgattam rá, és belebonyolódtam egy, már a kezdetén is kilátástalannak látszó kapcsolatba.

- Miért, ha így volt?

- Mert az évfolyamtársaim napirenden tartották a cikizésem, félek a srácoktól. Gyuri közeledésével büszkélkedhettem előttük azzal, ő már befutott mérnök. Arról csak a végén szereztem tudomást, hogy nős és két gyereke van. Anyu aranyos volt, mellettem állt. Vigasztalt, örüljek neki, hogy megszabadultam tőle, mert az öntudatosságom miatt, járhattam volna ennél sokkal rosszabbul is. Ekkor ő már nagy beteg volt. Hamarosan ágynak dőlt, két hónapig ápoltam, de sajnos elvesztettem.

- Szent ég! Ó, te szegény!

- Ezután jött az igazi feketeleves. Két évig vártam a hagyatéki tárgyalásra. Nem értettem, mi a csudát molyolnak rajta, hiszen egyedüli örökösnek tudtam magamat, ami igaz is volt, ám de nagy döbbenetemre közölte velem a jegyzőnő, én csak örökbefogadott lánya voltam az anyukámnak.

- Felfoghatatlan - hajtogatta sóhajtozva Csongor.

- Az volt nekem is. Szóval azért kellett majd két évet várni a tárgyalás kitűzésére, mert próbálták felgöngyölíteni a szálakat, ki vagyok én valójában. Hogy kerültem anyuhoz? Mert Ő minden hivatalos nyomot eltüntetett. Miután sikerült valamelyest magamhoz térni, elhatároztam, átböngésem a nappaliban felhalmozódott levelek, egyéb iratok tengernyi sokaságát, azaz a múltunkat. Ebben Csilla volt segítségemre. Eközben tűnt fel az életemben Siklós Artúr.

- Bocs, miket tudtál meg a múltadról?

- Mosonyi Babett a valódi nevem. A Babettet a kórházban kaptam, mert a szülőanyám, aki épphogy betöltötte a tizenötödik évét, Babyként mutatkozott be a hajléktalanoknak, akik között megszülettem. Anyu segített a világra.

Részletesen elmesélte születése történetét, és azt, hogy kerültek Bakonyvárra.

- Esküszöm, gyerekkorom óta nem sírtam, de férfilétemre nem sok híja, hogy megtegyem. Milyen szerencse, hogy anyukád nem fordított hátat hajléktalan-társainak.

- Bizony az, mert különben biztos, hogy kukában végzem rövidke életem.

- Babinkó nee, kérlek, ne mondj ilyeneket!

- Oké nem mondok, de a tény attól még tény marad. Na jó, ugorgyunk! Ismerős?

- Hát persze. Időnként a mai napig használom.

- Szóval Artúr... akkor harminchárom éves volt, egy pesti kutatóintézet mérnöke. Ennek az intézetnek öt éve van nálunk kihelyezett részlege. Évente pár hónapot tölt itt egy pesti mérnök, aki az éppen aktuális projekt kidolgozásában vesz részt. Azon a tavaszon őt helyettesítette Artúr. Úgy figyelt fel rám, hogy ha az időjárás engedi, a mai napig a parkban tartom meg a történelemóráimat. Állítása szerint jó pár alkalommal volt észrevétlenül részese. Hetente egy lyukasórám van, amit ha csak tehetem, ugyancsak a parkban töltök. Egyik ilyen alkalommal szólított meg. Hetekbe került, mire rávett, hadd tartson velem magányos sétáimon. Megnyerően közvetlen volt, gondoltam, miért ne, ennyi talán belefér még az én elzárkózó életembe is. Szórakoztató egyéniség. Beszélgettünk filmekről, könyvekről, színházi előadásokról, de sok hétköznapi témáról is. Másfél évébe került, amíg sikerült elnyernie

szimpátiámat, és a közelembe engedtem, pedig óvatosan bár, de minden alkalmat megragadott hozzá, hogy a társaságomban lehessen.

Mesélt a klubról - ahol valójában összeemelegedtek - és aminek szellemi atyja Artúr volt. Nem hallgatta el a férfi vallomását sem. Dióhéjban beavatta az utolsó együtt töltött hétvégéjükbe, majd könnyeit nyelve elhallgatott.

- Érthetetlen. Szerintem ilyen előzmények után nem szoktak a férfiak csak úgy felszívódni. Jó-jó, értem a megérzésedet, de ez így egyszerűen nem fordulhat elő.

- Akkor mire gondolhatnék ezen kívül szerinted?

- Nem tudom, de ha elhidegült a nejétől, megszeretett téged, akkor az sehogy sem fér bele, hogy a neje manipulálhatja.

- Egyetlen esetben, ha a neje babát vár, amit Pityu az egyik közös barátjuktól hallott. Szerinte Elvira, Artúr felesége, biztos, hogy túl van a félidőn, mert állapota egyértelműen látszik. Azzal tisztában vagyok, a saját gyerekért bármire képes, de az akkor sem fér bele a jellemébe, hogy tőle gyereket vár, engem eljegyez, és ráadásul szó nélkül hagy faképnél. Áhh, úgy zavaros az egész, ahogy van - sírta el magát.

- Babinkó drága, ne sírj, ezzel nem oldódik meg semmi, csak te mész tönkre idegileg. Azt mondd meg, miért nem jársz utána, mi történt pontosan?

- Ezt, azt hiszem, rajtam kívül nem értené meg senki.

- Próbálkozz, hátha személyemben mégis akad egy ilyen.

- Az együtt töltött hétvégén be akart mutatni a szüleinek. Nem mentem bele, mert úgy ítéltém, amíg el nem válik, nem akarom nyilvánosságra hozni a kapcsolatunkat. Abban hibásnak érzem magam, hogy nem fogadtam el a szüleik lakcímét, telefonszámát.

- Bizony-bizony, drága, nem szabad ennyire óvatoskodónak, zárkózottnak lenni.

- Nem, de ez már csak tanulság marad. Artúrral akkor beszéltem telefonon utoljára, amikor Elvirához ment, aki valami fontosat akart vele közölni négyszemközt. Azzal köszönt el, drukkoljak neki, nehogy botrányba fulladjon a találkozásuk. Azt mondta, Elvirától a Markó utcába megy, hogy személyesen adhassa be a válókeresetet. Furcsa az is, hogy azon a napon a munkahelyi értekezletet leszámítva óránként hívott. Ezt követően azonban eddig a napig nem. Eltűnésekor annyira kiborultam, négy napig kórházban voltam, saját felelősségemre jöttem ki. Egy hét után csak rászántam magamat, felhívom. Ki volt kapcsolva a telefonja.

- Nincs rá logikus magyarázatom, mégis azt érzem, ez így nem kóser, valami más lehet a dolog hátterében. Ó, te szegény, ez tényleg tragikus életút. A csekély huszonöt éves alatt legalább két életet éltél, ha nem hármat.

- Igen, és legalább annyi évesnek is érzem magamat. A testem fiatal, de a lelkem vénséges vén öregasszony - sírta el magát ismét.

- Fogadd meg az imént megfogalmazott tanulságot. Jelen esetben szerény személyem kér parányi helyet az életedben. Szeretnék mindent elkövetni, hogy visszavarázsolhassam lelkedbe is a fiatalságod. Barátod, lelki társad szeretnék lenni, ha már ennél több nem lehetek - ölelte át, homlokra pusztította.

- Hé-kás, már nem vagyunk ám kisgyerekek - mosolyodott el szégyenlősen.

- Kár, nagy kár. Kezdhethetnék onnan, ahol abbamaradt a befejezetlen gyerekkori szerelmünk. Azért az akkor múzsapuszinak nevezett érzelmi kitörésünk igazán megmaradhatna baráti pusziként.

- Jó-jó, de nyilvános helyen?
 - Akár. De tiszteletben tartom a tiltakozásod.
 - Nagy szükségem van a barátságodra, bár Artúr mellett megtanultam, férfi és nő között nem létezhet ilyen. Vele is így kezdődött.
 - Ha jól értettelek, vele azért lett szükségszerűen több, mert veled ellentétben szerelmes volt beléd. Igaz, ez rám is vonatkozik, mégis bizonyítani szeretném, köztünk kétszeresen is működni fog. Elsősorban azért, mert még egyszer nem akarlak elveszíteni. Másodsorban mindig tiszteletben fogom tartani az érzéseidet. Soha nem fogok tőled többet várni, mint amit majd magadtól adsz.
 - Köszönöm! Kössünk egyezséget: őszinte leszel velem, akkor is, ha mégsem lesz igazad, és belép valaki az életedbe. Nem akarok, és nem fogok a boldogságod útjába állni.
 - Gyerekkoromban tettem neked az első eskümet, most teszem a másodikat, alávetem magamat az óhajodnak.
 - Köszönöm. Atya ég! Hogy eltelt az idő! Haza kéne mennem.
 - Sajnos. Nekem is mennem kell, a nagyikámnak ebédelnie kell. Megígéred nekem, nem vársz újabb találkozásra, felhívsz, ha valami gondod van?
 - Bocs, de ezt nem. Gori, nekem másom sincs, csak gondom.
 - Rendben. Hívlak minden nap, és reménykedem benne, személyesen sem zárkózol el tőlem - álltak meg Babett háza előtt.
 - Nem fogok. Jobb utat, mint amit meg kellett tennünk! - nyújtott kezét.
- Csongor bátorítóan rámosolygott, megvárta, amíg bemegy, és úgy indult vissza a parkon át.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET KARÁCSONY MÁSKÉPP

1.

Artúrt egy hét után vitték át külön kórterembe. Angéla el nem mozdult az ágya mellől. Andor is csak rövid időre, amíg hazament körülnézni. Egyik nap két rendőr jelent meg a kórteremben:

- Önök Siklós Artúr hozzátartozói?

- Igen, a szülei vagyunk - válaszolt Andor.

- Többször kerestük önöket, de nem találtuk otthon, ezért kényszerülünk rá, hogy a fiuk betegségánál beszéljünk. Mit tudnak a fiuk balesetéről?

- Annyit, hogy karambolozott, a kocsim totálkáros lett.

- A baleset idején egyik szolgálatban lévő járőrünk szemtanúja volt az eseményeknek. Így lezárhatjuk a nyomozást annak ellenére, hogy Siklós és Takó urakat, aki elé vissza akart a fiuk sorolni, nem kérdezhetjük ki. A szabálytalanul előzni akaró Grapcsák úr - azonnal életét vesztette frontális ütközés következtében -, volt a vétkes. Magunkkal hoztuk a fiuk táskáját, és ezt a zsákot, amiben azok a tárgyak vannak, amiket kimenthettünk a roncsokból. Megtaláltuk a fiuk mobiltelefonjának néhány darabját. A többi beszorult a megrongálódott részek közé. Nézzék át a zsák tartalmát, és kérem, írják alá a jegyzőkönyvet, ami a baleset helyszínén, a rögzített nyomok alapján készült, valamint az elismervényt az átvett tárgyakról.

Amíg Andor átfutotta a jegyzőkönyvet, Angéla a férje kocsiból kimentett dolgait nézte át. Majd aláírták a kért papírokat. Amikor a két rendőr távozott, Andor megjegyezte:

- Ennek a fordulatnak örülök. Legalább ezt a kálváriát megúsztuk.

- Vezetjük úgy, hogy bírósági tárgyalás sem lesz?

- Igen, vezetjük. Mint hallottad, lezárták az ügyet.

Minden nap reménykedve várták a nagyvizitet, hogy a főorvos meg tudja mondani, meddig kell altatniuk Artúrt. Közvetlenül karácsony előtt döntött végre az orvosi team, ha egy héten belül nem történik negatív változás, csökkentik az infúzióban a fájdalomcsillapítót és a nyugtatót. Angéla ennek szellemében arra rendezkedett be, hogy az ünnepeket a kórházban töltik. Felváltva intézték az előkészületeket. Összeírták, Andornak miket kell bevásárolnia, hogy Angéla otthon süthessen-főzhessen. Az asszonynak két napjába került, mire elkészültek a hagyományos ételek: a halászlé, a rántott hal majonézes krumplival, a húsleves, töltött káposzta, a mákos-diós bejgli, a hatlapos. No meg Andor kérésére a kocsonya. Második nap délutánján az összekészített csomagokkal taxira várt, amikor csengettek. Elvira állt az ajtó előtt:

- Csókolom, anyuka! Bejöhetek?

- Szervusz Vircsi! Nem, épp megyek el, a taxit várom. Te hogy kerülsz ide?

- Hetek óta anyukáékra vadászok, de eddig nem találtam itthon senkit. Nem akartam ajtóstól Artúrra törni, mert nem tudom milyen állapotban van, de szeretném őt a kórházban meglátogatni.

- Honnan tudod, hogy Arti kórházban van?
- Mivel anyukáékat nem tudtam elérni, szakemberre bízta a dolgot.
- Csak nem a rendőrséget szabadítottad ránk?
- Nem. Egy magánnyomozó segítségét kértem. Tőle tudtam meg azt is, hogy ma nem hiába jövök.
- Artit egyelőre altatják, ott terád semmi szükség - csukta be az ajtót.
- Szerettem volna békésen megbeszélni a dolgot, de ha nem megy, hát nem megy! - kiabált. - Törvényes felesége vagyok Artinak akkor megyek be hozzá, amikor akarok! Ha abban bízna, hogy ki lehet engem semmizni, tévednek!

Angéla ebből nem sokat hallott, mert amint becsukta az ajtót, sietett ki az erkélyre, hogy a taxit figyelje. Épp akkor kanyarodott a ház elé, amikor Elvira kilépett a lépcsőházból. Döböntően látta, egyenesen oda ment, és be akart ülni. Leszólt a taxisnak:

- Uram! Uram! Én hívtam a taxit, nem a menyem!
- Melyikük Siklós Andorné?
- Én vagyok, és arra kérem, legyen kedves feljönni a csomagokat lesegíteni.

Elvira megszégyenülten rohant el. Miután Angéla beült a kocsiba, megadta a kórház címét, a taxis a fejét csóválta:

- Majdnem rosszkor érkeztem.
- Ha nem az erkélyen várom, bizony úgy lett volna. Rém erőszakos a menyem, de szerencsére nem sok közünk van már egymáshoz. Ha a fiamat nem éri autóbaleset, már nem lennének együtt.
- Részvétem. Hogy van a fia?

Angéla elmondta, amit a balesetről tudott. Mire a végére ért, a sofőr leparkolt a kórház előtt:

- Hova segíthetem fel a csomagokat?
- Köszönöm a kedvességét, ott vár a férjem - mutatott a bejárat felé.

Amíg felértek a lifttel, Angéla elmesélte Elvira látogatását.

- Na, csak merjen ide pofátlankodni, majd elveszem én a kedvét attól, hogy ide járkáljon. Még hogy a felesége! - méltatlankodott. - Amíg Arti nem hiányolja, itt semmi keresnivalója nincs. Gyere, nézd csak, én sem tétlenkedtem, amíg te otthon tüsténkedtél - mutatta a hűtőszekrényt, amit a főorvostól kért az ünnepekre.

Angéla boldogan pakolta be férje segítségével a sok finomságot. Amint végeztek, megkérdezte:

- Mit meózhatok le? Szörnyű éhes lettem.
- A töltött káposztát, két adagot külön is csomagoltam. A bejglit is megkezdheted, de a többi ahogy szoktuk. Idén nekünk az évek alatt hagyománnyá lett megszokás jelenti a karácsonyt. Reménykedem benne, Arti is ehét még belőle.
- Van rá esély. A doki meg van elégedve az állapotával.
- Alig várom, hogy végre itt legyen köztünk.
- Van egy különleges felfedezésem - vette elő Artúr táskájából Babett kicsi kori fénykép sorozatát, és nyújtotta Angélának.

- Jaj, de édes kis csöppség - gyönyörködött Babettben mosolyogva az asszony, majd a férjére nézett: - Szerinted mit jelenthet ez?

- Ezen töprengek, amióta megtaláltam. A kicsi anyukáját nézve, alig tíz évvel lehet idősebb Artinál. Ő lenne Babett, akiről említést tett nekünk? A talány az, a kicsi vajon Artié-e, ha igen, róla miért nem beszélt?

Angéla Babett képeit vizsgálta átható tekintettel jó pár percig, majd a fejét rázta:

- Nem hiszem. Az anyukájára hasonlít, de Artiból egyetlen vonás nincs benne.

- Akkor talán ezért hallgatott róla.

- Biztosan. Arti minden kényes kérdésben tart a véleményedtől.

Kopogtak az ajtón. Andor rosszat sejtve ment oda. Elvira akart bemenni, de Andor félretolva ment ki, és becsukva az ajtót, fogta kívülről a kilincset.

- Figyelmeztetek, kórházban vagyunk, itt nem fogsz balhézni.

- Jogom van a férjemet meglátogatni.

- Neked itt semmihez nincs jogod. Szórakozz azzal, akivel a gyerekedet összehoztátok!

- Kikérem magamnak ezt a hangot! - emelte meg a hangját.

- Kiadom, ha azonnal nem tűnsz el innen.

A főorvos jelent meg a folyosón:

- Doktor úr, a fiam és menyem válófélben vannak. Nem akarom, hogy Artit felidegesítse ez a ronda perszóna.

- Asszonyom, Siklós Artúr nincs abban az állapotban, hogy izgalmakat éljen át. A szülein kívül senki nem látogathatja.

Elvira dülva-fülva rohant a lifthez.

2.

Babett a szekrény előtt állt, ünneplő holmijai közül válogatta ki, mibe menjen Csilla esküvőjére, amikor megszólalt a Török induló. Telefonjára pillantott, Csilla hívta.

- Szia, kis elveszettekém! Mit kértem én tőled? - támadta le Babettet.

- Szia, Csillus. Nem felejtettem el, jól is esett, de semmi rendkívüli nem történt, miért zavar-
talak volna a készülődésben?

- Mondjuk azért, hogy ne legyél annyira egyedül. Téged nem keresett fel Csongi?

- De igen, alig egy hete átbeszélgettünk egy egész délelőttöt.

- Fhhúú, majd leültünk Pityesszel, amikor nálunk megjelent. Semmit nem változott a srác.

- Azon túl, hogy hórihorgasra nőtt, tényleg nem.

- Mit szólsz hozzá, hogy ő lett a Nyugati-Bakony erdészeinek a főnöke?

- Nekem csak azzal dicsekedett, hogy erdész és faipari mérnök lett belőle. Na, majd ha össze-
futok vele gratulálok neki. Azon nem lepődtem meg, hogy ebbe az irányba ment el. Kicsi
korábban állandóan az erdőt jártuk vele.

- Engem bizony meglepett. Hülyeség volt tőle, hogy nem a kitaposott utat választotta. Az apja nyomdokaiba kellett volna lépnie.

- Jó-jó, kicsik voltunk még, de arról ábrándoztunk, az erdő közepén építünk magunknak egy nagy palotát - nevetett.

- Erdő közepén palotát... na hiszen! - nevetett ő is. Na, de vissza a jelenbe. Milyen tétlenséggel töltötöd óráidat?

- Ha videós telefonunk lenne, láthatnád, itt állok a nyitott szekrény előtt, és tologatom ide-oda a cuccaimat, miben tegyem tiszteletemet feleséggé válásod alkalmával.

- Ha színre szavazhatok, rózsaszínt, vagy pirosat válassz.

- Úgy tűnik, mégis videós a telcsink, mert pontosan e két színben gondolkodom. Na jó, a pirosat választom, nehogy kisbabának nézzen valaki. Jut eszembe, hogy viseled a kismamaságod?

- Nehezen, nagyon nehezen. Teljesen kinyuvaszt ez a sok nyavalyás rosszullét. Félek az utazástól. Repülővel mentünk volna Velencébe, de arra végképp nem mertem vállalkozni. Bocs, mennem kell. Itt van értem Pityesz. Ma megyek harmadszor próbálni az esküvői ruhám.

- Hogyhogy Pityuval? A vőlegény nem láthatja...

- Nem is fogja - vágott közbe -, kint vár a kocsiban. Jaj Babcsi, meglátod, olyan dögös rucim lesz, még én is mutatok majd benne valahogy.

- Mi bajod magaddal? Csini vagy. Nem véletlenül űzte haza Pityut érted a szíve - nevetett.

- Ne gyűrd magad, ha nem is sűrűn, de nézek én is tükörbe! Azért szerencse, hogy nem igaz a közmondás: nem a ruha teszi az embert.

- Velem együtt neked sem ártana önbizalom-tanfolyamra járnod.

- Keress egyet, és máris indulhatunk beiratkozni - nevetett.

- Rendben, addig is engedd, hogy elvarázsoljon Pityu, és higgy neki, szép vagy és megismételhetetlen. Jó készülődést!

- Kösz, édi vagy! Várunk, nagyon várunk!

Másnap szorongva készülődött Csilla esküvőjére. A szertartáson szívesen vesz részt, de az utána következő eszem-iszomhoz semmi kedve. A meghívó kettőjüknek szólt Artúrral. Amíg a taxit várta, sminkjét ellenőrizte a tükör előtt, sikerült-e eltüntetnie arca sápadtságát. Elégedetten állapította meg, jó választás volt a piros szín, sokat segít a szerény sminkjének. Felvette kabátját. Konyhaablakból figyelte, mikor áll be a taxi a ház elé. Amikor leparkolt, fogta a csomagját, és indult ki. Kilépve a kapualjból meglepetten nézett körül, mert a taxi sehol, pedig direkt megvárta, amíg megáll. Csongor lépett ki a fa mögül:

- Hellóci, Babinkó!

- Szia, Gori! Mi ez, valami áprilisi tréfa decemberben?

- Az a harci helyzet, úgy gondoltam, ebben a gyönyörű napsütésben ne költsünk taxira, mehetnénk gyalog a házasságkötő-terembe, ha már egyfelé visz az utunk. Úgyhogy megköszöntem az úr fáradságát.

- Atya ég, hogy te mikre vagy képes!

- Arra tettem fogadalmat, visszavarázsolom azt a pajkos, jókedvű Babinkót, aki voltál. Amint elnéztelek kijövedeledkor, nem tétlenkedhetek. Nagyon sírásra állt a szád. Szabad a csomagod?

- Köszí. Mit tagadjam, nem dob fel a mai program. Artúr Pityu legjobb barátja... lehet, hogy már ez is múlt idő. Ha nem Csilláról lenne szó, nem vállalkoztam volna rá.

- Értem. Bár Artúrt nem pótolhatom, de reménykedem benne, szerény társaságomban sem kell majd magányosnak érezned magad.

- Igazán aranyos tőled - indultak át a parkon.

- Ni csak, mire képes a természet! - nézte a ragyogó napsütötte parkot.

- Csodákra, de még körülnézni sincs kedvem. Ahova csak néznék, minden-minden Artúrra emlékeztetne. Apropos! A parkról jut eszembe a feledékenységed. Fogadd szívből jövő gratulációt a magas szintű elismerésedhez, tisztelt nyugat-bakonyi főerdész mérnök úr!

- Jesszus, ki hinné, hogy Bakonyváron ilyen pletykás verebek élnek! Köszí a gratulációd, de tudod, mennyire utálok a hivatkozást.

- De miért pont engem tiszteltél meg a hallgatásoddal?

- Ez nem egészen így történt. Pityu esetében, ő előbb hallotta kinevezésem hírért, mint ahogy megjelentem náluk. Csilla nem is vette komolyan, kacsának gondolta a dolgot.

- Jó-jó, de ez az utolsó, hogy elnézem a szerénységeddel párosuló feledékenységed. Vissza a mához: Gori, nem tartasz tőle, hogy a legrosszabb partnert választottad a mulatozáshoz?

- Nem. Bevallom, nem kedvelem az effajta mulatozást. Itt minden a hivatkozásról szól. Majd meglátod, nem az ifjú pár lesz a fontos, sokkal inkább az eszem-izom, a jelenlevők hogy tudták vagy tudják majd felülmúlni a jelenlegi vircsaftot. De semmi gáz, hűtlen kis menyasszonykám, meglátod, jól fogunk szórakozni.

- Tartok tőle, nehéz feladatra vállalkozol, de próbálok megfelelni az igyekezetednek.

- Beérem ennyivel. Egyébként, kedvelem a kihívásokat.

- Nem szeretnék megsérteni, ezért előre mondom, vacsora után szándékozom eljönni.

- Sejtettem, de még ebben is jó partnert választottam. Én sem maradhatok sokáig, nem élhetek vissza a szomszédasszonyom jóindulatával, aki a nagyira vigyáz.

- Ezt nem nagyon értem. Ki vigyáz rá, amikor dolgozol?

- Akkor is ő. Fizetek neki érte. Most azért volt kellemetlen igénybe vennem szolgálatait, mert a karácsonyi előkészületeit kellett félbehagynia.

- Hű, a mindenit! Nézd, milyen gyönyörű virágokkal díszítették fel az esküvői menetre a kocsit.

- Káprázatos. Legalább két virágüzletet kellett kifosztaniuk.

Csilla nyitott ajtót, teljes díszben. Meglepetten üdvözölte Csongort, pusztította meg Babettet.

- Nahát, mindenre, de erre nem számítottam. Ezt hogy hoztátok össze?

- Hatalmas csata árán - nevetett Csongor. - Először is a taxis derekát kellett levernem, hogy lemondjon Babinkó szállításáról. Majd az ő kegyeit megnyernem, fogadjon el kísérőjének.

- Gratulálok a győzelmedhez! Gyertek beljebb! Igazán örülök nektek. Ugye, maradtok reggelig?

- Erre sajna nem tehetünk ígéretet. Engem vár a nagyikám, Babinkót pedig nem hagyhatom kíséret nélkül - mosolygott a mellette álló lányra.

- Bár jó lett volna, de megértelek benneteket.

Átadták ajándékaikat, és az esküvői menettel indultak el. A házasságkötő-teremnél váltak le a sétakocsikázóktól.

Csongor mindent elkövetett, hogy Babett jól érezze magát társaságában. A legmulatságosabb történeteivel szórakoztatta. Akkora sikere volt ebben, hazafelé még megnevettetni is sikerült a lányt. A házhoz közeledve elkomolyodott:

- Reménykedem benne, bízol bennem, és felvethetek neked kényesnek ítélni való kérdést anélkül, hogy hátsó szándékot vélhess mögém, mellém, fölem - nevette el magát.
- Húha, a szabadkozásod felém egy kisebb fenyegetéssel - mosolyodott el.
- Nem annak szánom, persze ez esetben legfőképpen nem ez, hanem a te megítélésed számít. Azért ez a bonyolult bevezetés, mert rengeteget töpiztem, a te túl erkölcsösségeddel szemben merészelhetem vajon előadni?
- Merészelj bármit! Ha nem tudom összeegyeztetni magammal, az nem téged minősít.
- Vissza a túlzásokkal, drága. Szóval a régi kapcsolatunkra való tekintettel veszem a bátorságot. Kellemetlen helyzetben vagyok, mert állapotodban nem szívesen hagylak magadra épp karácsonykor. Biztos vagyok benne, végigsírnád az ünnepeket.
- Le vagyok nyűgözve, milyen gyorsan átkonvertáltad magadban a régi, mindig jókedvű kis csajszi, akinek közvetlen környezetben legtöbbször huncutságokon járt az esze.
- Nem volt nagy átdolgozásra szükség, mert már akkor is hajlottál a komolyságra. Kizárólag neked volt köszönhető az én kitűnő bizonyítványom. Eleinte nem akartam lemaradni tőled, később meg az ajtó, mit szólnál hozzá, ha tudnád, hogy egy link fráter pályázott a kezédre.
- Édi vagy. Örülök, hogy tudtam rád jó hatással lenni akkor is, amikor már több ezer kilométerre voltunk egymástól. Hallgatom a merész elképzelésed.
- Mivel a nagyi mellett is ott kell lennem, mondd csak, nem hozhatnánk ezt úgy össze, hogy mindenkinek jó lehessen?
- Kezd cikissé válni a helyzet, mert ismét követési gondom van, mire gondolsz pontosan?
- Valami nagyon merészre... nevezném inkább pimaszságnak. Szóval, kettesben leszünk. Ez azért gáz, mert hetek óta azon kesereg szegény nagykám, senki rá nem nyitja az ajtót, még karácsonykor sem. Arra gondoltam, hármasban könnyebb lenne terelgetni, elvonni a figyelmét. De nem akarok álszent lenni, a főzéssel meglehetősen hadilábon állok. Hétköznapi hordjuk az ebédet, hétfőig megoldom étteremből, de a karácsony az más, azt nem ilyen póriasan lenne jó lerendezni. Eredetiben a nagyi közreműködő segítségére számítottam, de már a tervezésnél elakadt a dolog. Addig jutottunk, neki halászlé és töltött káposzta kell. A hozzávalókkal ejtett gondolkodóba. A halászlébe májat, a káposztába karfiolt akart vetetni velem.
- Ilyen rossz állapotban van szegényke?
- Sajnos. Szóval, részben szemétségnek érzem a felvetésem, besegítenél-e? Másfelől úgy gondolom, jó elterelő hadművelet lehetne a fájdalomdról, gondjairól.
- Kedves a felvetésed. Értelek, és nem félreértelek, de Gori, Bakonyvár egy kisvároska, ahol szinte mindenki ismer mindenkit. Tudod azt is, az emberek könnyen ítélkeznek. Az én szempontomból ez nem hagyható figyelmen kívül, mert pedagógus vagyok, ebben a városban tanítok. Komolyan veszem, nekünk az életvitelünkkel kell példát mutatnunk.
- Ez esetben is lenne ötletem. Kivonulhatnánk az erdei házamba ünnepelni. Bár nem hiszem, hogy a nagyi felfogja, mi történik körülötte, de ha rákérdez, mondhatnánk azt, hogy egy pesti ismerősöm vagy.

- Úristen Gori! Kreatívságod határtalan. Hülye helyzet, mert tudom, mekkora segítséget jelentene, ha teljesülhetne az elképzelésed. Aludjunk rá egyet!
- Időhiány miatt muszáj tovább variálnom. A nagyival mindenképpen kivonulunk, de ha orvosra lenne szükség, számíthatok rád?
- Természetesen. Telefonon tartjuk majd a kapcsolatot, és segítünk neked az ételek elkészítésében.
- Aranyos vagy, de segítség nélkül bevásárolni sem tudok.
- Na jó, próbálom meggyőzni magamat, hátha sikerül.
- Nagy kő esne le a szívemről. Ha benne lennél, a kijövedeled diszkrétan oldjuk majd meg.
- Oké... oké. Csillák reggel utaznak, más engem úgysem keres - álltak meg Babett háza előtt.
- Ibolyka néni sem?
- Nem. A karácsonyt a fiánál tölti. Náluk ilyenkor jön össze a nagycsalád. Úgy beszéltek meg, az ünnepek után megyek hozzá, és ott töltöm a szilvesztert.
- Fhúú, Babinkó, teljes telepátiával öntöm beléd a bátorságot! Ezerrel drukkolok, merd felvállalni. Reggel mikor hívhatlak?
- Korán kelő vagyok, bármikor - nyújtott kezét.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET CSONGOR AZ ÖNZETLEN, JÓ BARÁT

1.

Babett izgalomában nem tudott aludni. Mivel magának bevásárolt, gondolt egyet, nekiállt töltött káposztát főzni. Amíg főtt, összeállította a három mákos, három diós bejglit, betette a spájzba pihenni. Épp indult telefonálni, amikor megszólalt a Török induló:

- Szia, kis vadócból szelídített Babinkó, milyen karácsonyt álmodtál nekünk?

- Bár éber álom volt, de kellemeset, nyugodtat.

- Tényleg? Olyat, ami nekem is jó lesz?

- Talán.

- Az éber jelzőt hogy kell értelmeznem?

- Betű szerint. A döntéskényszer miatt olyan izgalomban voltam, egy helyben maradni sem tudtam, nemhogy aludni. Helyette nekiláttam az előkészületeknek. Ennek eredménye: egy nagy fazék töltött káposzta, egy tepsi mákos-egy tepsi diós bejgli, amit már tehetek a sütőbe. Gyönyörűen megrepedeztek, meglátod, klassz lesz.

- Atya páter! Ha én ezt tudom, biz' isten nem hozlak ilyen kellemetlen helyzetbe. Tanulság a jövőre nézve: az effajta házi feladat részedre törölve. De megbocsáss, ebből még nem igazán tudom leszűrni, hogyan tovább?

- Kíváncsivá tettél az erdei karácsonyozást illetően. Tizenhat éves voltam, amikor anyu azt javasolta, hagyjuk itt a várost, a kényelmet, töltsük a karácsonyt egyik munkatársánál, aki Pestről elköltözött a tanyavilágba. Mit mondjak, nem rajongtam az ötletéért, de rábeszél. Végül is belementem. Nem bántam meg, pedig a komfortot egy lavór és egy babafürdőkád jelentette. A vizet kútból húztuk, hatalmas mosófazekakban melegítettük. Egy hetet töltöttünk ott, de szívesen maradtam volna tovább, pedig egyszer még fát is nekem kellett vágnom.

- Élvezni fogod ezt is. Húzhatunk itt is vizet a kútból, de hidroforral van vezetékes víz a házban. Meleg vizünkről bojler gondoskodik. Az idillt az erdei környezet biztosítja.

- Kár, hogy nem csavaroghatunk az erdőben, mint régen.

- Ha kegyes lesz hozzánk az időjárás felelős, jöhetsz, mert legalább kétszer ellenőriznem kell majd a vadetetőket. Magunkkal vihetjük a nagyit is tolókosiban.

- Fhhúú, ezerrel, százezerrel drukkolok magunknak.

- Na szóval, át tudsz jönni, amíg bevásárolok?

- Át, de egyeztessünk, miket akarsz venni.

Kiderült, vásárlásra nincs szükség. Abban egyeztek meg, Babett megsüti a bejglit, amíg elkészül, főz egy kondér marhahúslevest, a főtt hús egy részéből vadast készít, hogy minél kevesebb nyersanyagot kelljen magukkal vinniük. Babett ennek ellenére nem mondott le a közös főzőcskézésről. Sőt, arról sem, hogy ki ne próbálja a tűzhely sütőjét.

Tortát sütött, amit az ünnepnek megfelelően díszítettek fel. Csongorral lefaragtatta pár formás fenyőág szárát. Hármat alaposan megmosva csokimázba forgatott, kicsi ágait elegyengette. Miután megszilárdult rajtuk a máz, egyenletesen szétosztva a torta krémjébe nyomta. A többi

ág megmunkálását Csongor vette kezelésbe. A higiéniaának megfelelően ő is tisztítással kezdte. A szárat lecsupaszította, tűleveleket zöld csillámporral fújta be. A torta továbbdíszítését Babettre bízta. Jól mutattak a sárga krémekben a csillogó és barna ágacskák. A nagymama ujjongva nézte, és nem nyugodott, amíg fel nem vágta.

Csodálatos három napot töltöttek kint. Hó nem esett, így kedvükre járálhattak az erdőben. Még a nagymama is élvezte a nagy sétákat. Babett hangulatára jó hatással volt a környezetváltozás. Időnként annyira megfedkezett bánatáról, gondjairól, még nevetni is volt kedve Csongor egy-egy tréfás bemondásán. Bár előfordult ennek az ellenkezője is. Voltak hangulatváltozásai Artúr miatt. Úgy élte meg jelenét, mintha megcsalta volna őt. Csongor ilyenkor mindig résen volt, és nem nyugodott addig, amíg meg nem osztotta vele rosszkedve okát. Próbálta meggyőzni, ha Artúr nem lép le, ő akkor is biztosan összebarátkozott volna vele, mert neki fontos Babett társasága. Sőt, nem zárta ki annak a lehetőségét sem, hogy ez esetben négyesben töltötték volna kint az ünnepeket. Babett pedig azzal vigasztalta magát, Artúr fordított neki hátat.

János napon utazott el Ibolykához. Jól indult minden. Szokás szerint anyukája volt a fő téma. Ám túl egyszerű lett volna, ha kimozdulása az egyhangú magányból, rendbe tette volna az életét, és nem jön közbe újabb gond. De a sors már csak ilyen, van, akinek csupa jót, van akinek nehézséget gördít útjába.

Az addig háromszori reggeli hányás, rosszullet állandósulni tűnt. Szilveszter előtti nap Ibolyka lánya, Helén, rávette, csinálják meg a próbatesztet. Kétszer is ugyanaz lett az eredmény, ott a két vonalka, ami hamisítatlanul jelzi, Babett szíve alatt új élet vette kezdetét. Öröm helyett elkeseredettség hatalmasodott el Babettben.

Ibolyka azonnal felhívta a szülész-nőgyógyász fiát a kórházban. Helén kísérté el. Pár óra múlva már orvosi diagnózis igazolta sejtését. Ibolyka felvetette, vetesse el, de Babett hallani nem akart róla. Artúrt elvesztette, de ezt a babát fel fogja nevelni, legalább nem lesz egyedül a világban.

2.

Szilveszter napján a főorvos kezdett nyugtalankodni Artúr miatt. Az infúzióba már csak fájdalomcsillapítót tettek, mégsem ébredt magától. Eldöntötte, ha estig nincs változás, ébresztetni fogják. Estére összehívta az orvosi team-et, megbeszélték a stratégiát és bementek a kórterembe.

- Főorvos úr, épp önért akartam menni - fogadta izgatottan a team-et Andor.

- Valami baj van?

- Nem, sőt. Meg-megrándul Artúr arca, rezeg a szempillája, mintha ki akarná nyitni. Nézze, most is.

- Remek! Ez jó jel.

Körbeállták az ágyat, és figyelték Artúr küzdelmét. Egyszer csak nagy sóhajjal résnyire nyílt a szeme. Próbált körülnézni, de erőlködése hiábavalónak tűnt.

- Jó reggelt, Artúr! Hall engem? - hajolt fölé a főorvos.

Artúr a neve hallatán a főorvosra nézett:

- Igen, de ki ön, honnan ismer engem? - nyitotta ki végre a szemét.

- Kórházban van. Egy hónapja súlyos baleset érte. Próbáljon gondolkodni, mire tud visszaemlékezni?
 - Zsong a fejem, mintha zsizsikek lennének az agyamban - mondta alig érthetően.
 - Akkor ne erőltesse. Nincs gond a memóriájával, logikusan reagál a kérdéseimre. Kell egy kis idő, amíg normalizálódik a vérkeringése.
 - Egy hónapja itt fekszem?
 - Igen.
 - Milyen balesetem volt? Milyen sérüléseim vannak?
 - Autóbaleset. Karambolozott. A gerince sérült meg, de reményeink szerint legjobb úton halad a teljes felépülés felé.
 - Ez mit jelent?
 - Ennek meghatározásához teljes kivizsgálás szükséges. Most levesszük a lélegeztető gépről. Amint elhallgatott az egyenletes sípolás, Artúr feljajdult.
 - Elnézést, ezt nem tudtuk kivédeni. Most veszi át a szervezete az életfunkciókat. Mondja, mit érez?
 - Forog velem a szoba, hányingerem van és nagyon szomjas vagyok.
- A főnővér citromlevet csöpögtetett a szájába.
- Köszönöm, máris sokkal jobb.
 - Próbálja meg lassan jobbra-balra fordítani a fejét.
- Artúr követte az orvos utasítását. Ekkor látta meg a szüleit.
- Anya, apa ti is itt vagytok?
 - Itt, kisfiam, amióta a baleset ért, azóta végig - mondta Andor.
- Angéla válasz helyett hangosan felzokogott.
- Mit érzett? - faggatta a főorvos.
 - Fájdalmat egyáltalán nem. Mintha kicsit múlna a szédülés.
- A főorvos két kezébe fogva a fejét lassan felemelte a párnáról.
- Ez kicsit kellemetlen - nyögött fel.
 - Éles, hasító fájdalom?
 - Nem. Mintha ki akarná húzni a doktor úr a fejemet a helyéből.
 - Mozgassa a jobb, majd bal kezén az ujjait. Ez az! Nagyon jó! Még az ujjpercei is mozognak. Emelje fel előbb egyik, majd a másik kezét, amilyen magasra tudja. Nagyszerű! Nem lesz itt semmi komolyabb gond. Próbálja a két kezét egyszerre. Köszönöm. Csináljuk végig ugyanezt a lábain.
- A lábujjai mozogtak. Bár fel-feljajdult, de az emelés is sikerült. A kettő egyszerre csak pár centire ment, eltorzult az arca.
- Hasogató vagy folyamatos fájdalmat érez?
 - Folyamatosan fáj.
 - Húzza fel a térdeit.

Könnyedén sikerült úgy, hogy a lábszárai függőlegesen egymás mellett voltak. Még tartani is tudta ebben a helyzetben.

- Meg vagyok magával elégedve. Pár nap és a végtagjai szabadon mozognak. A gerincére vigyázzon, azt csak fokozatosan, óvatosan szabad terhelni. Megpróbálom felültetni, de azonnal jelezzen, ha fáj, nehogy elmozduljon ott valami.

Úgy helyezte ülés tartásba, hogy a hóna aljánál tartotta a súlyát. Óvatosan engedte le, ekkor Artúr arca eltorzult, feljajdult.

- Nyugalom, ez még nem jelent semmi rosszat. Speciális széket kap, egyelőre abban fog ülni. Ez egyenesen tartja majd a gerincét és alátámasztással a súlyát is.

- Mikor derül ki, hogy rendbe jön-e a gerincem?

- Türelem, fiatalember, egyelőre nyugodjon bele, az esélyei a feltételezésnél is jobbak.

- De mégis, mondjon valamit!

- Felelősséggel nem mondhatok. Nagy mértékben függ öntől. Ha követi az utasításainkat, esetleg pár hónap, de lehet, hogy pár hét. Most magára hagyom a szüleivel. Egyen-ígyon amennyit bír. Ha fárad vagy a feje fáj, pihenjen le, aludjon. Fontos, hogy mielőbb visszakapja az erőnlétét.

- Mindent elkövetek, hogy így legyen. Köszönöm, amit értem tettek.

- Csak a kötelességünket teljesítjük, ez a dolgunk. Boldog új évet! Legyen ez a második születésnapja - mosolygott a főorvos rá, és elhagyták a kórtermet.

Artúr gondolatait próbálta rendezni fejében. Nem értette, hogy karambolozott, amikor tizen-nyolc éves kora óta szabálytalanságon sem kapták rajta a rendőrök. Andorhoz fordult:

- Apa, mit tudtok a karambolról? Arról a napomról, amikor történt?

Andor elmondott mindent, amit tudott.

- Nem értem. Mi dolgom volt nekem Bakonyváron?

- A pesti kutatóintézetben dolgoztál május tizenötödikéig, akkor helyezett ahhoz a kirendeltségekhez a főnököd. Ott folynak a kutatásaitok projektjeinek kidolgozásai, ahova olyan mérnök kell, aki átlátja a folyamat egészét, ezért esett rád a választás. Egy-egy projektrész befejezésekor itthon töltesz egy hetet, amikor beizzítjátok a lenti munkát. November végén ezért jöttél haza, de már az első nap megtörtént a baj. Mint mondtam, tőlünk Elvirához a feleségedhez mentél a közös lakásotokba, onnan a Markó utcába. A járőr állítása szerint, aki az egészséget végignézte, azt mondta, kifordultál a körútra, majd előzést kezdeményeztél, de egy örült kivágott eléd. Korrigálás közben csapódott beléd a mögötted jövő vezető, akinek esélye sem volt kivédeni az ütközést. - Te jó ég! Kérlek, kezd előlről, hogy követni tudjalak! Arra emlékszem, hogy feleségem van. Titeket csak meglátogatallak?

- Elvirával több, mint egy éve megromlott a kapcsolatod. Tavaszig azért hazajártál, de azóta nálunk vagy, amikor Pesten kell lenned. Akkor azért mentél hozzá, mert tudomására jutott, hogy Pesten vagy. Átjött és közölte veled, négyszemközt kell valamit megbeszélnetek. Hogy mi volt ez és mi történt közben, azt este akartad elmesélni.

- Ezek szerint a lakásomban történt valami, ami felidegesített, ezért karamboloztam.

- Ez egészen biztos. Sejtésem van felőle, de nekünk is zavaros az egész.

- Mondj el mindent, amit tudsz, hátha eszembe jutnak a részletek.

- Elvira babát vár, a hatodik hónapban van. Erről addig a napig mi semmit nem tudtunk. Ő állítja, tőled van, amit te nem fogadsz el. - Akkor az a gyerek nem lehet az enyém. Ti tudjátok legjobban, mennyire akartam, hogy végre babánk legyen. Ezt alaposan végig kell gondolnom. Segítetek ebben. Tavasz óta hányszor voltam itthon?

- Április végén jöttél vissza az utolsó külföldi utadról. Akkor jó két hetet töltöttél itthon. Már akkor is többet voltál velünk, mint Elvirával. Május tizenötödike után augusztus végén jöttél ismét haza. Végig nálunk voltál, Elvirával telefonon beszéltél párszor, ha keresett. Ekkor történt egy kellemetlen esemény.

Részletesen elmesélte azt az ominózus éjszakát, amit videóra vett.

- Szerintem ezzel akarta legalizálni a babát, de ez csak feltételezés részemről. - Szerinted hol van a felvétel?

- Az én példányom nálam, a tied valószínűleg Bakonyváron. De hogy még cifrább legyen a történet, amikor megkaptuk a holmijaidat, köztük a táskádat a rendőrségtől, átnéztünk mindent, és ezt találtam benne - adta kezébe a fényképet. - Nekünk csak Babetről meséltél, erről a kis tünderről egy szót sem. Ő a tiéd?

Artúr nézte a fényképet, majd tanácstalanul csóválta a fejét:

- Ezt a hölgyet életemben nem láttam, de úgy rémlik, a fényképet igen. Mit mondtál, szerinted ki lenne a hölgy?

- Csak a keresztnévét tudjuk, Babett. Amikor augusztusban az a ronda eset történt, kiborultál, nem engedtelek kocsiba ülni, én vittelek Bakonyvára. A kérésemre én a szállásodon dekkoltam, amíg te a hölgyhöz mentél.

- Na, most gabalyodtam bele az egészbe. Fogalmam nincs, mi lehet ez a titokzatosság Babett körül. Az elérhetőségét sem mondtam?

- Nem. Anyukáddal nekünk sem érthető a Babett-ügy, mert soha nem titkoltál előttünk semmit. - Ezen még gondolkodnom kell. Ok nélkül biztosan nem tettem volna. Érthetetlen az is, ő miért nem keres engem?

- Ha nem tudja az elérhetőségünket, nem tehet. A mobilod gallyra ment, csak darabjait találták meg a helyszínelők. - Ez akkor is sántít. A munkahelyemen érdeklődhetett volna. Én biztosan tűvé tettem volna érte mindent, hogy kiderítsem, hova tűnhetett.

- Addig ne ítélezz, amíg nem ismered az ő variációját.

- Erre ennyi idő után semmi esély. Ha neki nem vagyok fontos, én hogy kereshetném őt? Igaz, pillanatnyilag a száma sem jut eszembe... áhh, mindegy is.

- Fiam, gondolkodj. Feleséged van. A lakásodat biztos, hogy nem hívja. Nem tudom, mit tudnak rólatok Bakonyváron, de az egy kis városka, ahol mindenki ismer mindenkit. Én nem tartanám elítélendőnek, ha kellemetlennek tartaná magát hírbe hozni. - Bakonyvár... kellemes érzéseket kelt bennem. Babett... áá, emlékszem, gimnáziumi tanárnő.

- Na látod? El sem várható tőle, hogy egy nő férfi után futkosson.

- Jó-jó, ez igaz, de én sem merném felhívni. Biztosan jó oka van rá, hogy elzárkózzon. Kezdenek előjönni az emlékek. Fontos, nagyon fontos nekem Babett. Szerettük egymást, érthetetlen az egész. Már csak ezért sem merném keresni. Apa, nem élném túl, ha azzal kéne szembesülnöm, hogy le kell mondanom róla.

- Rendben, egyelőre ne keresd. Most az a legfontosabb, hogy teljesen rendbe gyere, és hazavihessünk innen. - Bocs apa, rettenetesen megfájdult a fejem, homályba borult a szoba. - Akkor pihenj le, ahogy a főorvos parancsolta, és aludj.

3.

A január enyhe lehelete pár nap alatt tavaszt varázsolt a télbe. Ragyogó napsütésbe öltözött Bakonyvár. Az enyhe szellő szelíden borzolgatta a park fáinak, bokrainak még csupasz, de zsenge ágacskáit. Babett imádta a napsütést, az arcát lágyan simogató szellőt. Nagy szüksége is volt lélekgyógyító erejére, mert a babahír ismét visszalökte régi letargiájába. Kihasználta az ajándékba kapott időjárást. Reggel és délután gyalog sétált át a parkon, kínosan kerülve azokat a sétányokat, ösvényeket, ahol órákat töltöttek Artúrral.

A kellemes érzés csak addig hatott, amíg otthon magára nem zárta az ajtót. Befejezve iskolai teendőit, régi levelek olvasásával töltötte idejét. Hasznosnak bizonyult elfoglaltsága, mert addig sem a kilátástalannak, szégyenteljesnek tűnő jövőjén gyötrődött. Belepirult gondolataiba, mert egy kisbabának, különösen olyannak, mint az övé, aki tiszta szerelemből fogant, örülni kell, nem röstelkedni léte miatt.

Lelkiismeret-furdalását azzal csitította, rengeteget beszélt hozzá. Mindannyiszor biztosította róla, ő lesz élete értelme. Bocsánatot kért tőle, amikor vele együtt kellett szomorkodnia. Ígéretet tett rá, legalább olyan boldog és gondtalan gyerekkort biztosít majd neki, mint amilyet neki az anyukája teremtett.

Gondolataitól akarata ellenére potyogtak a könnyei, mert az járt a fejében, ennek az ártatlan kicsi csöppségnek is épp úgy apa nélkül kell majd felnőnie, mint ahogy ő felnevelkedett. Majdnem olyan árva lesz, mint amilyen ő. Azért neki annyival jobb lesz, nem kell felnőttkorában szembesülnie azzal, hogy a szeretett édesanyjának hitt anyukája csak nevelőanyja volt. Keserűségében ledőlt a kanapéra. Egész testét rázó zokogás tört ki belőle. Megszólalt a Török induló. Eldöntötte, nem veszi fel, beszélni úgysem tudna senkivel. De amikor harmadszor is rázendített, csak odament.

- Szia, Babinkó! Mondd csak, miért hozod rám a frászt? - hallotta Csongor aggódó hangját.

- Bocs... bocsika, ne haragudj, most képtelen vagyok beszélgetni - zokogta, és lenyomta a „Non” gombot.

Csongor ijedten rohant át a szomszédba megkérdezni Edit nénit, fél órára tudná-e vállalni a nagyját. Szerencséje volt, ráért. Kocsiba vágta magát, és öt percen belül Babett házánál állt meg. A megbeszélt jel szerint két rövidet csengetett. Örökkévalóságnak tűnő ideig kellett várnia, mire végre nyílt az ajtó.

- Mi történt, Babinkó drága? Miért nem hívsz, ha baj van?

- Mert olyan baj van, amit csak egymagam oldhatok meg. Gyere beljebb!

- Kérlek, mondd el, hátha ketten okosabbak leszünk, és nem kell ennyire kiborulnod.

- Hülye helyzet, mert azt ígértem, mindent megbeszélék veled, de erre az egyre képtelen vagyok.

- Összefüggésben van a karácsony reggeli rosszulleteddel?

Babett nem válaszolt, mélyen elpirulva lehajtotta a fejét.

- Figyelj rám, anyyalka! Felnőttünk vagyunk, legyünk mindenben természetesekek egymással. Szóval babát vársz?

- A legrosszabbkor, de igen.

- Már biztos?

- Igen. Pesten voltam orvosnál.

- Arra kérlek, ne zárkózz el tőlem! Most haza kell mennem, mert csak fél órát kértem Edit nénitől, de hívlak, és kérve kérlek, vedd fel, beszéljük meg!

- Fel fogom venni. Köszönöm, hogy ilyen édi vagy velem.

Alig telt el tíz perc, máris hívta:

- Bocs, drága, rögtön a tárgyra térek. Hazafelé átgondoltam, miket meséltél magatokkal kapcsolatban. Ha jó a következtetésem, a november végi hétvégén volt köztetek olyan törté-
nés, amiből baba születhet. Ha így van, akkor a második hónapban vagy.

- Igen, hétvégén volt nyolc hetes a kicsi ártatlanság - sírta el ismét magát.

- Kérlek, ne sírj, és főleg ne idegeskedj! Ugye azt szeretnéd, ha egészséges babád születne?

- Igen, de rettenetesen tanácstalan vagyok. Összezavarodott körülöttem minden. Fogalmam nincs, hogy birkózom meg ekkora felelősséggel.

- Meg fogsz, mert melletted leszek mindenben. Ugye akarod, hogy így legyen?

- Hjj Csongor, nem is tudom, mit mondhatnék. Ciki az egész.

- Anyyalka, a barátod vagyok, rám mindenben, minden körülmények között számíthatsz.

- Tudom, de miért nem vagy te nőből.

- Azért, mert neked most egy határozott, erős férfi barátira van szükséged. Most sokkal nagyobb nyomatékkal kérem, hívj, ha baj van, ha bánatos vagy, szóval hívj és megbeszélünk mindent. Látod, nekem vannak szüleim, van öcsém, mindenféle rokonom, mégis ugyanolyan magányos vagyok, mint te. Szorulhatok én is bármikor a segítségedre, mint karácsonykor is, de hogy tegyem, ha ez nem kölcsönös köztünk, ha te elzárkózol előlem?

- Igazad van. Hülye vagyok. Ígérem, nem fogok elzárkózni. Összekapom magamat, és értelmesebb dolgokkal kötöm le az időmet, mint a folytonos nyafogás.

- Érthető a lelkiállapotod. Mi az elképzelésed, értesítéd róla Artúrt?

- Nem. Miért bonyolítanám mindkettőnk életét? Miért zavarnék be a választott életébe? Ő sem értesített engem a döntéséről.

- Helyedben így gondolkodnék én is. Amit most mondani fogok, amióta rád találtam, ezerszer gondoltam át, gondolkodás nélkül vennék akár még ma feleségül. Én lennék a legbol-
dogabb, ha veled élhetném le az életem. Hidd el, örömmel vállalnám az apaságot.

- Úristen Csongor! Ne menjünk ilyen messze. Hiszek neked, hogy így érzel, de ez sokkal komolyabb annál, hogy hirtelen eldönthesd.

- Tudom, mit vállalok és főleg tudom, ki mellett teszem le a voksom. Babinkó, én nem engedtem döntésemben befolyásolni magamat már tizennyolc éves koromban sem. Most meg már férfivé cseperedtem azóta.

- Csak azt mondhatom, nagyon aranyos tőled, hogy mellém állsz, de azt kérem, a végső döntéssel várjunk még.

- Sürgetni nem foglak semmiben, de vedd komolyan, a kicsi miatt soha nem kell szégyenkezned, vállalom, hogy tölem van.
- Hhaj, Csongi-Csongi, annyira jólesnek szavaid, de még nem merek beléjük kapaszkodni, és ez nem miattad van.
- Tudom, pontosan tisztában vagyok vele, Artúrt szereted, és ez nem múlik el egyik napról a másikra, de én türelmes vagyok, ki fogom várni, hogy letisztuljanak benned a dolgok. Különben a kicsivel kapcsolatban pedig gondold át, ha én lehetek végig melletted, ott lehetek a születésénél, érezhetem kicsit a magaménak, hiszen több közöm lenne hozzá, mint a nemző apjának.
- Ez igaz, de nem a te génjeidet hordozza majd magában.
- Nem, hanem a tiedet. Egyébként sokat olvastam már róla, egy kisgyerek felnőtté válásában legalább olyan fontos szerepe van a környezetének, amiben felnő, mint a géneknek. Olvass utána, hogy a hozott példákon keresztül meggyőződhess a tézis bizonyosságáról.
- Rendben van, de ne vedd át a szerepem. Elvégre én vagyok a pedagógus, nem te.
- Igaz, mint ahogy az is, sokkal okosabb érveket hozhatsz fel mellettünk, mint én. Látod, ez olyan komoly elfoglaltság lehet, ami teljes mértékben le kell, hogy kösse gondolataidat. Tehát kesergés helyett építsd a jövődet... sokkal inkább a jövőnket.
- Máris meg vagyok győzve. Elő fogok adni neked minden variációt, ami csak eszembe jut. Jesszus! Szegény nagyikád éhen hal. Rég itt a vacsoraidő.
- Nem fog. Beszélgetés közben megmelegítettem az ebédmaradványt, neki kitálaltam, nem sokára túl is lesz rajta. Neked sajnós nem tehettem, és csak ezért köszönök el tőled.
- Én nem vagyok éhes, nincs kedvem enni.
- Akkor sem, ha szépen megkérlek, a kisbaba érdekében egyél, mert ő mindig éhes?
- Oké, szót fogadok, körülnézek a hűtőben, mit lennék képes magamba fogadni.
- De tényleg, mert különben lefektetem a nagyit, és odamegyek. Addig nem jövök el, amíg meg nem vacsorázol rendesen.
- Esküszöm, fogok vacsorázni - nevette el magát.
- Inkább, minthogy odamenjek?
- Inkább, minthogy magára hagyd a nagyidat.
- Látom, magas fokon értesz a kitérő válaszokhoz. A békesség kedvéért elfogadom. Jó étvágyat és jó éjszakát!
- Neked is viszont mindkettőt, szia!

Vacsorakészítés közben hol elkomolyodva, hol elmosolyodva gondolta végig Csongor szavait. Sőhajtva adta rá magában a válaszokat:

„Ó, te kedves, bohém srác, fogalmad nincs, mire vállalkoznál, ha engedném. Persze, tudom, felelős döntéseket hozol, hiszen nem gyerekjáték a nagyikád vállalása a hivatásodért, de hogy engedhetném, amikor álmomban, ébren és egyáltalán mindig, Artúrral foglalkozom? Hara-gudnom kéne rá, de nem megy. Valami azt sugallja, jelentkezne, ha módjában állna. Egyetlen mód lenne rá, hogy megtudjam, de nem tehetem meg. Ebben a kis városban mindenki ismer mindenkit. Róla is tudják, Pesten él a családja, felesége van. Már azt is, hogy babát vár a neje, hiszen indokolnia kellett, miért nem jön ide vissza. Lám-lám, most is, amikor rád gondolok, a szavaidat emésztgetem, csak közénk furakodik a csalódottságom okozója, Artúr. Úgy érzem,

az ajánlatod nem életszerű, nem tervezhető hosszú távra. Biztos vagyok benne, én vagyok a legfőbb akadálya a legszebb, legkomolyabb elképzelésed megvalósításának. Tudom, szeretnéd az én picike árvámat. Sőt, ha egyszer majd közös gyerekünk lenne, nem tennél köztük különbséget, de túl nagy a felelősség ahhoz, hogy rád merjem testálni magunkat. Hihető, amit mondtál, ha te lennél mellettünk végig, te asszisztálhatnál a megszületésénél, kicsit érezhetnéd magadnak őt, de nem vállalhatom fel addig, amíg Artúrt múlttá nem tudom tenni magamban. Drága Csongor, olyan szerencsés vagyok, hogy a barátomnak tudhatlak! Rendkívül jó hatással van rám a nyugalmad, a kiegyensúlyozottságod, jó kedélyed. Ezekből próbálok erőt meríteni a további döntéseimhez. Kár, borzasztóan kár, hogy nem előzted meg Artúrt.

Tudod, te kedves, aranyos lélek, akkor tudod meg, mekkora a különbség a saját és vállalt gyerek között, ha majd egyszer átéled azt az élményt, amit mi átéltünk Artúrral ennek a babának a fogantatásakor. Abban benne volt a szerelem, a szenvedély, az egymás iránti rajongás, minden-minden, ami csak két szerelmes között létezhet.”

Morfondírozás közben megvacsorázott. Meglepetten állapította meg, egész jólesett neki a zöldségleves, tökfőzelék. Ráadásul nem egy, hanem két tükör tojást készített hozzá. Rendet rakott, lefeküdt és azonnal mély álomba zuhant.

4.

Artúr állapota a főorvos által előírt gyógykezelésnek, valamint a gyógytornának köszönhetően napról napra javult. Kezeit tökéletesen tudta használni. Lábaik csak azért nem, mert a gerince még nem volt terhelhető, így azokon csak állni tudott egy helyben, de azt is csak rövid ideig. Emiatt egyelőre csak tolokocsival közlekedhet. De a speciális székébe keze-lába segítségével önállóan ül át, és tornázza vissza magát az ágyba.

Amióta emlékezete rendben van, gyógyulásának legfőbb gátja a rossz lelkiállapota. Biztosan emlékszik rá, Babettet nem bántotta meg, nem is tudná, hiszen neki ő a legfontosabb, ezért érthetetlen a személye iránti teljes érdektelensége. Január vége felé annyira szenvedett, már arra is rávette magát, próbálja meg felhívni, de ebben is kudarcot vallott, mert állandóan elérhetetlen.

Bár szülei, akik már nem tartózkodtak ott éjjel-nappal, de a délutánokat nagyrészt fiukkal töltötték, próbáltak bele lelket önteni, de sikertelenül. Andor arra is hajlandó lett volna, hogy elmenjen Bakonyvára, felkeresse Babettet, de Artúr rettegve a valóságtól, tényleg végleg lemondhat a lányról, nem egyezett bele.

Elvira többször próbálkozott bejutni hozzá, de a szülein kívül a főorvos tilalma gátolta ebben. Egy délelőtt szerencséje volt, házon kívül tartózkodott, amikor ment. A portás, valamint az osztályos orvos lefizetésével osonhatott be. Belépve a kórterembe Artúr felháborodottan fogadta:

- Te hogy kerülsz ide?

- Elég bonyolult úton-módon, de muszáj veled tisztáznom a dolgokat. Arti, miért engeded magad befolyásolni? Miért nem fogadod el, a pocakomban növekvő baba a tied?

- Mert nem voltál hajlandó bizonyítani. Ha április végén fogant volna, amikor tudomásom szerint utoljára voltunk együtt, január végét tekintve, már meg kellett volna születnie. Az augusztusi manővered meg bizonyítottan szemén-szedett hazugság, ugyebár.

- Az sem lehet meggyőző neked, hogy én ebben az állapotodban is örömmel vállalnálak, ápolnálak, míg a kis szeretőd lekopott mellőled?

- Miféle szeretőről fecsegsz?

- Ugyan már, ne játszd meg magad. Igaz, csak a keresztnévét tudom, de ismerlek, akárki telefonszámát nem őrizgeted a telefonodban.

Artúrnak nagy önuralmára volt szüksége, hogy sóhaját elfojtsa, de határozott hangon utasította ki a kórteremből Elvirát.

- Ha nekem el kell hinnem , nincs szeretőd, akkor neked kötelességed hinni benne, nekem sincs. Most pedig megkérlek, azonnal távozz!

- Arti, ne csináld! Nem akarhatod, hogy egészen magadra maradj!

- Ha azonnal nem távozol, hívom az orvost - mutatott az ajtóra.

- Rendben, elmegyek, de hallani fogsz még rólam.

- Igen, egy találkozásunk lesz még a bíróságon.

Mielőtt elhagyta a kórtermet, magabiztosan mosolygott vissza Artúrra. Meglepetten látta, a liftből a szülei szálltak ki. Amint meglátták Elvirát, felgyorsították lépteiket. Artúrt a szokott-nál is rosszabb állapotban találták.

- Mit akart itt ez a romlott erkölcsű perszóna? - kérdezte Andor.

- Továbbra is a nyakamba varrni a ki tudja kitől összeszedett gyerekét.

- Akkor a játszmának hamarosan vége - vette elő a táskájából a bírósági idézést.

Artúr felcsillant tekintettel bontotta fel:

- A jövő hétre lett kitűzve a tárgyalás - mondta megkönnyebbülten. - Csak elengedjen a főorvos.

- El fog. Beszéltem vele. Nagyon rosszul nézel ki, pihenj, holnap jövőnk.

HUSZADIK FEJEZET KÉNYSZERDÖNTÉSEK

1.

Artúrt letargiájából a bírósági idézés zökkentette ki valamelyest. Elhatározta, alaposan felkészül a tárgyalásra, zavarba ne tudja hozni Elvira. Első dolga volt, hogy átnézze a zakója, nadrágja zsebeit, amiben a balesetkor volt, valamint a táskáját, hátha talál bennük valami fontosat a megromlott házasságára vonatkozóan. Meglepetten vett ki belső zsebéből egy kis diktafont, amiről teljesen megfélemedezett. Végighallgatta a felvételeket. Elszorult a szíve, amikor az utolsó telefonbeszélgetéseiket hallgatta Babettel. Az utolsó az volt, amikor Elvirához indult. Kár volt odamennie. Ha nem teszi, nem idegesíti fel magát, nem következik be a baleset, és talán még ma is együtt vannak. Hova tűntél, miért pártoltál el tőlem? Elkeseredett sóhajjal kapcsolta ki a diktafont.

Tovább kutakodva megtalálta táskájában a naplót, amit augusztusban kezdett vezetni, utolsó egyhetes otthonlétekor. Mintha ráértett volna, egyszer még szüksége lesz a dokumentumszerű feljegyzésekre. Különösen az Elvirára vonatkozó részeket böngészte át tüzetesen. Végre érezhette úgy, felkészülten áll a tisztelt bíróság elé. Összerezcent, amikor Elvira rontott be ajtóstól.

- Szia! Magyarázatot kérek! Mi ez? Miért nem tudok én erről?! - lobogtatta a bírósági idézést.
- Pontosan az, aminek látszik, bírósági idézés a válóperünkre, de nevezhetném szándéknyilatkozatnak is. Miért nem tudtál róla? Erre két tippem van: erősen romlik a memóriád, vagy szándékosan töröl mindent, ami ellened szól. Ha ezért törtél rám, kár volt. A kereset szövegéből tájékozódhatsz pontosan.
- Artúr, könyörgöm, várj ezzel a végleges döntéssel! Amint megszületik a baba, megcsináltatom az apasági tesztet.
- Nem tartok rá igényt. Tisztában vagyok vele, ahhoz a gyerekhez semmi közöm, csak időhúzás lenne a további várakozás.
- Ha ennyire biztos vagy benne, miért olyan sürgős a válás?
- Mert máris legalább egy évet késett, és nem engedem, hogy tovább játsszuk ezt az emberpróbáló játszmat. Most pedig hátra arc! A tárgyaláson találkozunk - fordított neki hátat.

Elvira zihálva vette a levegőt felindultságában. Köszönés nélkül rohant ki a kórteremből. Még az ajtót sem csukta be. Így Artúr hallhatta, mint utasította rendre a főorvos. Ezt követően benézett hozzá:

- Valami gond van?
- Csupán annyi, a szerencsére nemsokára „volt nejemnek” nem tetszik a döntésem.
- Örülök, ha csak ennyi. Rohannom kell, sürgős esetek sora vár. Délután jövök, és beszélgetünk - csukta be az ajtót.

Artúr ismét maga elé vette a naplóját, végiglapozgatta. Egy csoportképen időzött el a tekintete. A mellette mosolyogva ülő Babettet nézte kesernyésen. Közben akarata ellenére végiggördült arcán két könnycsepp. Hogy lehet egy női arc ilyen szabályos, ilyen gyönyörű? - morfondírozott el a kislányos arc vonásain. Csupán a gyémántcsillogású, fekete szemei teszik

sejtelmessé. Ó, a csodálatos, vállig érő vöröses árnyalatú barna haja itt is, mint mindig, enyhe hullámokkal esik a vállára. Orrában érzi az enyhe, finom parfümilletet, ami mindig áradt belőle. Különösen akkor, amikor a szelíd szellő lágyan borzolgatta. Utolsó együtt töltött hétvégén tehette meg először, hogy beletemetve arcát, puszilgathatta a selymesen bársonyos bőrét. Beleborzongott gondolatába. Hol lehetsz, te édes kis teremtes? Hol? Miért nem vagy itt a betegágyamnál? Miért? Amikor annyira szerettük egymást. Vagy csak én téged? Ezerszer teszem fel magamnak a kérdéseket, és nincs válasz. Babettkém, anyukám, én ebbe bele fogok örülni!

Becsukta a naplót, áttornázta magát az ágyra. Elhatározta, ezentúl megtagad minden gyógykezelést. Ha Babettnek nem kell, neki sem kell az élet. Nézte mereven a mennyezetet, és egyre eltökéltebb lett elhatározásában.

A főorvos szomorúan tájékoztatta Artúr szüleit, hogy elutasít minden gyógykezelést. Ez pedig rossz hatással lesz az egészségére, visszafordíthatatlan folyamatokat indíthat el. Angéla zokogva, Andor elkeseredetten ment be hozzá:

- Artúr fiam, mi ez a pálforduló nálad? - próbált keménykedni.
- Bocsássatok meg apa, Babett nélkül nincs értelme az életemnek.
- Drága kisfiam, nem szabad a sorssal szembeszállni, az mindig megbosszulja magát. Egy nőért sem érdemes feladni.
- Tévedsz, anyukám, mert érdemes lenne értened is, de Babettért is. Nem ismered őt, azért beszélsz róla így.
- Igaz, nem ismerem, mert nem adtál rá módot. De azt mondod, érdemes lenne értem is, akkor ne add fel értem.
- Ha rajtam múlt volna, ismernétek. Az ő óvatossága és rendkívüli féltékenysége miatt nem mutathattam be nektek. Anyukám, hidd el, nagyon szeretlek, de az élet érdektelenné vált. Nem érdekel a munkám, és egyáltalán semmi. Üressé vált az életem. Elvira soha nem volt olyan fontos, mint amilyené Babett vált.
- Akkor miért nem akarod, hogy felkeressem őt? Lehet, hogy éppen úgy szenved, mint te - gyözködte Andor.
- Ismertek, a kudarcokat rosszul viselem. Jelenlegi állapotomban nem vagyok nyerő. Ha lemondott rólam egészségesen, hogy varrjam magamat a nyakába bénán? Szánalomból ne álljon mellém. Azt mondod, lehet, hogy szenved ő is? Nem, apa. Neki sokkal több esélye van utánam érdeklődni, megtudni, mi történt, mint nekem.
- Azt mondtad, akkor beszéltél vele utoljára, amikor Elvirához mentél. Szerinted miért ne hihetné, hogy kibékültetek? - vetette fel reménykedve Angéla.
- Mert nem hiheti. Soha nem bizonyítottam neki mást, minthogy ő nekem a legfontosabb, hogy Elvirával vége, és beadom a válókeresetet.
- Az élet nem ilyen egyszerű, fiam. Ha Elvira a te gyereket várna, bizony, hogy mindent viszályára fordíthatna - fűzte tovább a szót Andor.
- De nem az én gyereket várja, és ezt bizonyítottam Babettnek is a videofelvétellel, ami a jóvoltodból került birtokomba.
- Az egészség akkor is a legnagyobb kincs, azzal nem szabad játszani. Az idő minden sebet begyógyít - zokogta Angéla.

- Bár meggyőzni nem tudtok, de a kedvetekért nem fogok visszautasítani semmit. Meglátjuk, mire megyünk, ha életkedv nélkül veszek részt a főorvos által kidolgozott gyógyzóban.

Angéla magához ölelte, össze-vissza puszlta:

- Meglátod, édesem, visszajön az életkedved, ha már szabadon mozoghatsz, dolgozhatsz, emberek közé járhatsz.

- De jó lenne az optimizmusodból magamévá tenni valamicskét.

- Akkor megmondhatjuk a főorvosnak, hogy reggel jöhet hozzád a gyógytornász? - kérdezte Andor.

- Ezt ígértem, jöhet.

- Mennünk kell, mert hozzák a vacsorádat. Vigasztalódj egyelőre azzal, drága kisfiam, Elvirától sikerült megszabadulnod. Apu kirakja a lakásból. Mire felgyógyulsz, átrendezünk mindent. Megcsinálom a nagytakarítást, hogy semmi ne emlékeztessen ott már a múltadra.

- Köszí, igazán aranyosak vagytok velem, már csak ezért is megérdemlitek, hogy hallgassak rátok.

2.

Babett nagy figyelmet fordított munkáján kívül a benne fejlődő picike emberkére is. Ha az idő engedte, délutánként legalább egy óra hosszát sétált a parkban. Elmélázva járkált az ösvényeken. Túl közel ment el egyik törpe díszbokr kinyúló ága mellett, ami végigsimította nejlonharisnyás lábát. Ijedten fürkészte, nem szakította-e ki az ág. Bár kicsit összehúzott benne egy szálát, de alig észrevehető. Majd hosszan nézte az új, zsenge hajtást. Artúr jutott eszébe. Vele szokták vizsgálgatni a park növényeit. Sírhatnékja támadt. Rosszul érezte magát a bőrében, mert megint az az érzés kerítette hatalmába, mintha Csongorral megcsalta volna őt. Sőhajtva gondolta, két és fél hónap. Milyen hosszúnak tűnik, mégsem gyógyul a csalódás keltette seb. Nem is fog, hiszen naponta éli át, mennyire kedvelték hallgatni a fák lombjainak susogását; magukba szívták a virágágyások bódító illatát. Tekintetével a különleges formájú bokrot kereste. Odament, lehajolt, megsimogatta. Oh, honnan benne az a nagy biológiai tájékozottság, amivel nem egyszer lepte meg. Minden virágról mondott valami kedveset. Miért fáj még mindig elviselhetetlenül? Behúzódtott a sűrűbe, hogy szabadjára engedhesse könnyeit. „Miért kellett ennek így történnie?” - hajtogatta elkeseredetten. Erőt véve magán, továbbsétált. Maga elé nézett, nehogy ismét valami emlékbe botoljon a tekintete.

- Hellóka, Babinkó! Csatlakozhatok magányos sétádhoz? - köszönt rá Csongor.

- Szia, Gori, te honnan pottyantál ide?

- Igyekeztem letudni az erdei portyámat, mert rég találkoztunk. Te pedig nem jelentkeznél magadtól. Hatig Edit néni felügyel a nagyira, addig ráérek. Neked megint ki van sírva a szemed. Ej, kis vadócom, nem lesz ez így jó.

- Kár, hogy erdei portyádban nem vehetek részt. Itt minden, de minden Artúrra emlékeztet. Rengeteget töprengek, hogy törhetnék ki ebből a léleknyomorító helyzetből. Azt már tudom, a környezetváltozás jó hatással van rám. Afelé hajlok, egy időre el kell innen mennem.

- Ezt komolyan gondolod?

- Bár lenne más lehetőségem, de nincs, így egyre komolyabban. Jót tennék vele, nem csak magamnak, de a bennem fejlődő ártatlan pöttömnek is. Meg kéne nyugodnom, de úgy érzem,

itt nem fog menni. Fájnak az emlékek, roppantul félek az elkövetkezendő hónapoktól, amikor majd tagadhatatlanul látszik az állapotom. Erkölcsei bukásként élem meg, és retteget gondolok rá, milyen rettenetes lesz nagy pocakkal a diákjaim elé állni. Ezt nem csak a lelkem, de a hivatásom is tiltja.

- Azon egy percig sem gondolkodtál el, amit én ajánlottam? Babinkó, klassz párok lehetnének.

- Egyetértetek. Hidd el, nagyra értékelem a hozzáállásod. Olyan jó neked, független vagy, bátran kimondhatsz ilyesmit. Higgy nekem, nálam problémásabb nőt, ha keresnél, sem találhatnál. Nem szeretnék elveszíteni, főként a barátságodat nem. Próbálj megérteni, az már tényleg nem férne a lelkemre, hogy a te életed is tönkrementem. Rosszulesik, mégsem tehetek mást, minthogy lebeszéljelek magamról. Tudom, most nagyon nem így ítéled, de gondolj bele, mi lesz velünk, főleg veled, ha nem tudom elfelejteni Artúrt? Zsákutcába vinném az életed, holott neked még esélyed van a boldogságra. Gori, ezt nem dobhatod el felelőtlenül magadtól. Azzal próbálom nyugtatni magamat, nem lesz céltalan az életem. Nem a párkapcsolatban keresem a boldogulásom, hanem ennek a pirinyó emberkének a felnevelésében, és majdan az ő gyerekeiben.

- Gratulálok a remek monológhoz! Csodálatos életfilozófia, amiből leszűrhettem magamnak, te elképzelhetetlennek tartod, én is családra, gyerekekre vágyom, amit egy olyan személlyel lenne jó megvalósítani, akire egy életen át számíthatok? Azt, hogy ezt a személyt benned találtam meg már tízéves koromban? Jó-jó, belátom, nekem a könnyebb, és elsősorban nem azért, mert független vagyok, hanem azért, mert két szerelmem van. Ha te eltaszítasz magad mellől, amit rettenetesen fájlalnék, eljegyzem magamat az erdővel. Amint magamra hagy a drága nagyikám, hátat fordítok a civilizációnak. - Nem értettél meg. Nem akarlak, nem tudnád eltaszítani. Én csak kényszerpályán mozoghatok.

- Te sem engem, mert általak én is. - Csongor, én nem szeretném a beszélgetésünket ilyen keserűen befejezni. Bízunk magunkat a jótékony időre. Állítólag a legjobb gyógyír mindenre.

- A legjobb ötlet, amit követhetünk. Van elképzelésed, hova, merre lenne jó elmenned? - Egy hete böngészem a lehetőségeket a neten, az újságokban. Pesten több iskola keres angol szakos tanárt, de Artúr miatt nem mernék belevágni. Nem akarok, nem fogok még egyszer belebonyolódni a családi életébe.

- Pest nagyon nagy, ott el lehet kerülni egymást. Tudod, merre laknak? - Ő a nejével a belvárosban. Azt mondta, közel a Parlamenthez. A szülei meg Zuglóban, kertés házban. Ehhez képest az egyik iskola Rákócscsaban, a másik Mátyásföldön van, de hogy ez mit jelent, fogalmam nincs.

- Mindkettő külterületnek számít. Mátyásföldet jól ismerem. Remek hely, ott élnek a szüleim az öcsémmel. Ibolyka néni merre lakik? - Kistarcsán.

- Ahhoz Mátyásföld egészen közel van. - Szerinted merjek belevágni?

- Meg kéne nézned. Más a hirdetés és más a valóság. - Akkor felhívom Ibolyka nénit. A jövő héten meg is nézhetném. Akkor lesz esedékes a szülész-nőgyógyász fiához mennem ellenőrzésre.

- Szóval hűtlen leszel Bakonyvárhoz - jegyezte meg halkan. - Egy időre talán. Nehéz szívvel teszem. Imádom a hangulatos, nyugalmat árasztó, erdőkkel körülvett, virágba öltöztetett kis várost. Azt hittem, életem végéig ki sem kell innen mozdulnom, de a sors kiszámíthatatlan rendező. Abban biztos lehetsz, visszajövök. Képtelen lennék felszámolni a gyerekkoromat. Azt szeretném, ha óvodába már itt járhatna a drága kincsem, hogy mire iskolába megy, barátai legyenek.

- Sajnálom, hogy így döntöttél, de megértelek.

- Hát még én mennyire, hogy erre kényszerülök. Muszáj hazamennem, mert holnap is nap lesz, és készülnöm kell rá.

- A jövő héten melyik nap mész Pestre? - Pénteken lesz jelenésem, úgyhogy csütörtökön a délutáni busszal szándékozom utazni.

- Addig találkozunk még - álltak meg Babett háza előtt. - Nem lenne rossz - nyújtott kezét.

Babett behúzódott a legbelső szobába. Próbált feladataira koncentrálni, de folyton Csongor szavai jártak a fejében. Bár képes lenne óhaját teljesíteni, esküszik, megtenné. Sokkal egyszerűbb lehetne mindannyiuk élete. De Hogy tehetné Artúrt múlttá, amikor ott toporog makacsul agyában, zsigereiben?

Csillára próbálta terelni gondolatait. Rettenetesen sajnálta őt. Nászútjuk után hívta sírva, veszélyeztetett terhes lett, amíg a baba meg nem születik, kórházban kell lennie. Hogy fogja kibírni szegény a hátra lévő fél évet? Ha csak teheti, bemegy hozzá, de rossz hatással van rá, mert vigasztalni nem tudja, csak vele zokog, amikor panaszkodik. Tanácsalanná vált, mert Pityu megkérte, inkább telefonon beszélgessenek. Csilla viszont várja őt.

Bármire gondol, csak keseregni tud mindenben. Elmorzsolva egy könnyecseppet, odaült íróasztalához. Elővette a fiókból naplója rövid kivonatát, amit még Artúrnak állított össze a Gyurival való kapcsolatáról. Mindegy, nem dobja ki, egész jó történet kerekedett ki a kimásolt mondatokból. Kedvet kapott a napló folytatásához. De mit kezdjen a kimaradt három évvel? Hmm. Ebből, és az utána következő huszonegy és fél hónapból már csak élménynaplót hozhat össze. Na, lássuk csak, mire jut?

*

2006. július 20, 13.20: anyu halála... Bánat, sok-sok bánat... Temetőjárás, sírás sok-sok sírás... Augusztus 28, a huszadik születésnapom. Anyu azt kérte, legalább azt ünnepeljem meg, mert ha velem lenne, életem legemlékezetesebb napja lehetne. Az lett, kár, hogy ellenkező előjellel, mint amilyennek ő szerette volna. Azt kérte, legyen krémlikőr, mert ő azzal akart ünnepelni. Elmentem, vettem. A temetőben bontottam fel. Az ő részét ráöntöttem a sírra... Sírta, zokogtam, könyörögtem neki, legyen mindig velem... Az egyetemet folytatnom kell. Nem csak azért, mert ő azt várja tőlem, de nekem is mindig a tanulás volt a legfontosabb, mert pedagógus akartam lenni... Szeptembertől tehát naponta három óra buszozás Bakonyvár és Királyvár, azaz a lakás és egyetem között... Tanulás sok-sok tanulás... vizsga vizsga hátán... Diploma... Eleinte úgy gondoltam, nem ebben a gimnáziumban akarok tanítani, mert akkor egészen bezárkózom erre a pár száz négyzetméterre... Munkakeresés közben utazás városról városra, de hiába. Vagy az angol szak vagy a történelem válna fölöslegessé... Nem alkuszom, emiatt csalódás csalódás hátán... Feladtam, itt örömmel fogadtak, tehát 2009-ben bezárkóztam, nem bántam meg... Osztályfőnök lettem az 1.b-ben. Harminc pár érdeklődő szempár néz velem farkasszemet nap mint nap. Többségük fiú, csuda klassz srácok. Félttem, de nincs fegyelmezési gondom. Osztálykiránduláson sem engedem őket szerteszét, így könnyű fegyelmet tartani. Igaz, felkészültnek kell lennem, hogy magam mellett tudjam tartani őket. Mindig van nálam társasjáték, videofilm, amit ők választanak ki a címlistámból. Ezeket nem csak megnézzük, de séta közben meg is beszéljük. A nevezetességekről vállalkozás alapján ők beszélnek. Csinálok nekik éjszakai kalandtúrát, nyomkeresést. Szóval mindig toppon kell lennem, de megéri.

*

Autóbúgás zökkentette ki gondolataiból. Összerezcent, mert ismerősnek tűnt. Izgatottan ment ki a konyhába megnézni, de reményvesztetten állapította meg, nem hozzá jött, továbbment.

Sóhajtvá ült vissza íróasztalához. Mikorra mosódnak ki a fájó emlékek zsigereiből? Egyetlen hétvégét töltöttek együtt, és ilyen hatással van rá.

Nézte a megírt sorokat. Elment a kedve a folytatástól, pedig mennyi-mennyi gondolata volt, amik talán végleg az enyészeté lesznek. Összecsukta élménynaplóját, félretolta. A történelem vázlatfüzetét nyitotta ki. Befejezte a megkezdett óravázlatot. Átnézte az angol órára szánt novellát, kiírta az ismeretlen szavakat. Összepakolta a táskáját és lefeküdt.

Kis feszülést érzett a hasában. Simogatta, igyekezett befelé figyelni. Talán a kicsi imádottkája is izgatott vagy bánatos lett. Nem szabadna ilyesminek kitennie, de hogy kerülhetné el? Csongor egyre gyakrabban kéri, sétáljon ki vele az erdőbe, mint gyerekkorukban. Szívesen tenné, biztosan jólesne a nagy séta, de azonnal lelkiismeret-furdalása lesz, amint belegondol. Ő már biztosan így éli le az életét. Mindig megszólal benne a tiltó hang. Talán, majd ha kint lesz élete értelme, könnyebb lesz. Vele vidámnak kell lennie. Rengeteg helyre viszi majd, ugyanúgy, mint ahogy őt vitte anyukája. Ezekkel a gondolatokkal aludt el.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET A KÓRHÁZBAN

1.

Babett nagy dilemmában volt, mivel indokolja főnökének pénteki távollétét. Semmi elfogadható érv nem jutott eszébe, amit ne tartott volna átlátszónak. Pedig hitelesnek kell lennie, mert állapotát, amíg lehet, titokban szeretné tartani. Mentő ötletként a körzeti orvoshoz fordult, aki pályáskora óta ismeri őt. Nézte a naplóját, épp délutános volt, úgyhogy az iskolából egyenesen hozzá ment. Elsőnek hívta be a nővérke, aki egy beteg felülvizsgálati papírját ment felkutatni, így kettesben lehettek az orvossal.

- Csak nem valami baj van a babával? - fogadta Babettet.

- Remélem, nem, bár a napokban többször érzek a hasamban enyhe feszülést. De a segítségét szeretném kérni, drága doki bácsi. Pénteken lenne esedékes ellenőrző vizsgálatra mennem Pestre. Ehhez kéne nekem igazolás a suliba.

- Épp azon törtem a fejem, hogy győzhetnék meg, feküdj be egy hétre kórházba kivizsgálásra. Babettkém, aggaszt a kóros soványságod. Ez nem csak neked árt, de a baba fejlődését is komoly veszélynek teszed ki.

Rém kellemetlenül érezte magát, mert részben tisztában volt vele, mekkora feladat elé állítja az igazgatót azzal, hogy helyette megfelelő kollégát találjon óráinak megtartására. Másfelől rettenetesen féltette a babáját, semmi áron nem akarta az életét veszélyeztetni. Nem hezitált, elfogadta az orvos tanácsát, utalja be kórházba.

Csütörtökön úgy intézte, hogy az iskolából egyenesen a buszhoz indult. Útközben autó fékezett, Csongor állt meg mellette:

- Hellóci, hová-hová ezekkel a csomagokkal? - szállt ki a kocsiból.

- A pesti buszhoz.

- Kérem hölgyem, vegye igénybe taxiszolgálatunkat. Kényelmesebb utazásban lehet része, mint tömegközlekedéssel.

- Igazán? Hány fuvart csoportosítottak egy időpontra - nézte elmosolyodva a hátsó ülésen alvó nagymamát.

- Mivel az idős hölgyet Budapestre viszem, az ön úti célja útba ejthető, nem okoz gondot összehozni önöket. Remélem, eloszlattam kételyeid, és beülsz végre.

- Jaj Gori, hogy hozhatsz engem ennyire zavarba?

- És te engem? Ugye, a vonakodásod nem visszautasítást jelent?

- Nem, dehogy, csak... áhh, mindegy, cikisen érzem magamat - hebegte zavartan.

- Csüccs be végre, elég kiguvadt szempár tapad máris ránk - nyúlt a táskáiért, hogy berak-hassa a csomagtartóba.

- Bocsánat, igazad van - ült be mellé.

- Már-már azt hittem, ripityára törhetem magam, te meggyőzhetetlen maradsz.

- Nana, csak lassan az agarakkal, kedves sofőr úr. Ne kárhoztass engem puzzle-zásra. Remélem, nem felejtetted el, milyen béna voltam ebben már az oviban is. Jobban teszed, ha egyben maradsz, mert úgy össze-vissza keverem a darabjaidat, hogy még te sem találod meg őket magadon - poénkodta el, nehogy megsértődjön rá Csongor.
- Szerencséd, hogy öregapádnak szólítottál, mert épp megbántódni készültem.
- Azt nem várom meg, de tényleg elmondhatnád, mi ez a manőver?
- Röviden, honvágyam volt. Régen voltam otthon.
- Bővebben?
- Eltökéltem, én viszlek Pestre. Tudtam, ezt csak csúrcsavarral tehetem meg. Ehhez meg kellett nyernem a nagyit is. Még ennél is bővebben, tőlem telhetően sóhaj-huszárrá kellett válnom, aki rettenetes honvágyat érez a szülei és Pest iránt. Magsajnált, és felajánlotta, velem jön, csak ne lógassam a nózimat. Hát valahogy így. De azt nem értem, két napra miért pakoltad össze a szekrényedet?
- Nem két napra, hanem ki tudja, hány hétre leszek kárhoztatva kórházi tartózkodásra. A doki nem nyugodott, amíg bele nem egyeztem, feküdjek be kivizsgálásra, mitől a kóros soványságom. Különben baro jólesik az aranyosságod, de szörnyű alak vagy, ugye tudod?
- Hogyne tudnám. Te tettél azzá. Ha nem lennék hihetetlenül kreatív, soha nem férközhetnék a közeledbe.
- Köszönhetően a szerencsétlenül alakuló sorsomnak. Képzeld el, kezdek notórius hazudozó-vá válni.
- Ugyan már, ez csupán praktikus önvédelem. Nálam hazugságnak csak az számít, amit a szeretteink ellen követünk el.
- Egyszóval, felmented magamat magam ellen?
- Mivel ellenem nem vétettetek, teljes mértékben.
- Mondd csak, véleményed szerint kicsit sem vagy önző?
- Dehogynem. Az érdekeimet mindig tudtam képviselni.
- Szerencsés fickó vagy. Meddig lesztek Pesten?
- Amíg kiskegyed, mert a taxiszolgálat oda-vissza érvényes.
- Jaj te, te! Erre igazán már szavakat sem találok - mosolyodott el egy pillanatra, majd elkomolyodva folytatta -, de hogy fogadjak el ekkora szívességet, vagy nem is tudom, mit?
- Szívesség... hmm. Ez csúnyán hangzott, de akkor megkontrázlak, részemről baráti kötelesség, ami persze hülyeség, mármint a kötelesség. Szóval tíz napot feltétlenül várok. Igaz, nem ez volt a tervem, de te mondád, a sors nagy átszervező. Anyáék biztosan örülnek a változásnak.
- Miért, különben hova készültél?
- Meglepi, egyelőre nem árulom el, hátha bejön a dolog.
- Csak nem velem lenne kapcsolatos?
- Mint általában a döntéseim. Ennél többet ne is próbálj belőlem kisajtolni, mert nem fog menni - mosolygott sejtelmesen.
- Kicsit sem tartasz tőle, hogy megvétőzhatom?

- Nem, mert megvétőzhatatlan. Nem vagy te a babád ellensége. Na szóval: „Kerepes ne tegye le” az irány?

- Hogy mi? - nevette el magát Babett.

- Kistarcsa-Nagytarcsa egyenlő Kerepestarcsa, ami a viccben: „Kerepes ne tegye le” - nézett kaján mosollyal Babettre.

- Igen, az az irány és Mogyoród utca 194-es házsám.

- Parancsára hölgyem, de tesszen már mondani, az még országhatáron belül leledzik?

- Talán, mert eddig még egyszer sem állta utamat határőr.

- Akkor sajnos te mindjárt célba érsz, és ketté válnak útjaink - kanyarodott be Ibolyka háza elé.

- Köszönöm a fuvart és a kellemes társaságod! - szállt ki.

Csongor előhalászta a táskáit, és megvárta, amíg Ibolyka lassan a kapuhoz totyog. Babettre mosolyogva mondta:

- Várom a hívásod, mikor jöhetek érted.

- Kösz, hívni foglak.

- Csókolom, drága Ibolyka néni! Mi történt, hogy alig tetszik tudni menni? - kérdezte részvétellel, miközben a távozó Csongornak integetett.

- Az ízületek kicsim, az ízületek. Na, és az öregség. Rettentő strapás munkahelyem volt, gyakran dolgoztunk fűtetlen műhelyben, tönkrementünk mindannyian, akik ott dolgoztunk - mondta Babettbe karolva.

- Borzalom. Sajnos, anyukám is áldozatul esett - sajnálkozott.

Beszélgetés közben beértek, Babett lepakolt, kissé felfrissítette magát a hosszú utazás után. Ibolyka a megmelegített vacsorát tálalta ki.

- Sajnos - válaszolt lehangoltan. - Nem anyukád az egyetlen, aki nem élvezheti a nyugdíját. Neked érdemes a kedvedbe járni, jó nézni, milyen jóízűen eszel.

- Mert Ibolyka néni pontosan úgy főz, mint anyukám főzött.

Este korán lefeküdtek. Aludni egyikük sem tudott, átbeszélgették az éjszakát. Ekkor értette meg az idős asszony, Babett milyen cudar helyzetbe került.

Pénteken reggel Heni kísérté el Babettet a kórházba.

- Ne féljen ennyire, csak megvizsgálom - próbálta nyugtatni az orvos a láthatóan szorongó lányt.

Babett átadta a körzeti orvos beutalóját. Közben neki is beszélt a hasa felső részében érzett szokatlan nyomásról. Az orvos fejét csóválva kísérté a lányt a vizsgáló fölkéhez. Miután megvizsgálta, sóhajtván kínálta ülőhellyel magával szemben.

- Megkönnyítette a kolléga a helyzetemet, mert magam is úgy ítélem, bent kell maradnia. A baba rossz pozícióban van, ezzel foglalkoznunk kell.

- Ez mit jelent pontosan?

- Ultrahang vizsgálatot csak holnap tudok csináltatni, addig csak tippelni tudom az állapotát. De a kóros soványságát sem hagyhatjuk figyelmen kívül. Mínusz hat kiló az ön testsúlyához képest nagyon sok. Veszélyes mindkettőjükre nézve.

- Reménykedhetek benne, hogy ez nem veszélyeztetett terhességet jelent?
 - Felelőtlenül nem szeretném sem hitegetni, sem ijesztgetni. Még ma elvégzünk pár vizsgálatot, azoktól talán okosabbak lehetünk. Nyomatékkal szeretném megkérni, ne idegeskedjen! Ezzel a babájának árt a legtöbbet.
 - Igyekszem megfogadni a tanácsait - mondta nem túl nagy meggyőződéssel.
 - A nővérke felkíséri az ötödik emeletre a szülészetre. Az 501-es kórteremben helyezem el. Kétszemélyes, egyelőre egyedül lesz ott.
- Babett lehangoltan hagyta el a vizsgálót. Henit tájékoztatta, aki azonnal felajánlotta, még aznap beviszi neki, amiket kér. Lifttel mentek fel. A kórterem szép világos volt, két ágy, egy asztal, két szék és egy szekrény volt benne. A nővérke megmutatta a mellékhelyiségeket, és magára hagyta Babettet.
- Az ablakhoz ment, ami a kórház kertjére nézett. Látta, betegek sétálnak. Van aki nővérral, botjára támaszkodva, van, aki magányosan. Ha bemegy hozzá az orvos, megkérdi tőle, lemehet-e ő is - gondolta. Nagyot ásítva érezte, most jön ki rajta az átbeszélgetett éjszaka hatása. Alig várta, hogy Heni meg hozza a holmijait, hogy lefekhessen, és kialhassa magát. Addig is értesítenie kell a történekről Csongort - vette elő a mobilját:
- Szia, Gori!
 - Szia! Nagyon komoly vagy, csak nem valami baj van?
 - Drukkolj nekem, hogy nagyobb ne legyen, mint amire számítottam - mondta szomorúan.
 - Mondanál valamit kicsit bővebben?
 - A legjobban a baba állapota izgat. A doki szerint rossz pozícióban van. De rászállt a testsúlyvesztésre is. Tudod, attól félek, úgy járok, mint Csilla, veszélyeztetettnek minősítenek - sírta el magát.
 - Kéérek, ne ferd az ördögöt a falra! Bízz a dokiban. Amikor megtudtam, Csillára milyen sors vár, utánaolvastam a neten. Veszélyeztetettnek azokat a várandósokat minősítik, akiknél fennáll a vetélés veszélye. Szerintem neked nem ilyen gondod van, mert ez komoly tünetekkel jár. Babinkó, a kismamáknak egyik legfontosabb a mozgás, a jó levegő. A veszélyeztetettséget csak indokolt esetben mondják ki az orvosok.
 - Gori, te vagy a világ legdrágább, legédesebb barátja! Már meg is nyugodtam, mert ilyen tüneteim tényleg nincsenek.
 - Köszönöm, hogy ilyen hatással tudok rád lenni. A soványságod viszont tényleg ciki. Már-már olyan vékony leszel, átférsz a tű fokán.
 - Naaa, légy szíves, ne gúnyolódj velem.
 - Most ehhez van a legkevesebb kedvem. Ezerrel drukkolok neked, hogy könnyen orvosolható gond legyen veled. Ugye tudod, nagyon türelmesnek kell lenned, és be kell tartanod minden utasítást?
 - Tudom, és hidd el, életemben nem voltam olyan szófogadó, mint amilyen leszek.
 - Szeretné, hogy meglátogassalak?
 - Édi vagy. Jólesne, mégis azt kérem, erről beszéljessünk később!
 - Rendben. Türelmes leszek én is.
 - El kell köszönnöm, mert lépteket hallok közeledni. Ezen a folyosón egy kórterem van, szerintem ide jön valaki. Szia, majd hívlak.

- Szia, várom a hívásod.

Heni érkezett meg a kért dolgokkal, meg még amiket Ibolyka küldött. Segített Babettnek elpakolni, és sietett haza a családjához. Babett átváltozott, lefeküdt és szinte azonnal mély álomba zuhant.

2.

Artúr már-már ismét ott tartott, feladja, amikor történt valami, ami felizgatta, és új reményt adott a küzdelemhez. Azon a pénteken, amikor Babettnek ellenőrzésre kellett mennie, őt is magához rendelte a kezelő főorvos. Kijőve a kórterméből, látta, nyitva van a szobájára derékszögben lévő folyosóját, ami a járóbetegvizsgálójának várójára nyílt. Hirtelen ismerős arcot pillantott meg. Szíve hevesen vert, amikor felismerte Henit, Ibolyka néni lányát. Rettenetesen sajnálta, hogy nem mehet oda, nem várakoztathatja meg a főorvost, de elhatározta, tőle telhetően sietni fog és beszél vele. Ő biztosan tudja, mi van Babettel. A főorvos azonnal észrevette izgatottságát. Rá is kérdezett az okára.

- Idejövet a mellettem lévő váróban egy nekem rendkívül fontos személyt láttam várakozni. Feltétlenül beszélnem kéne vele. Ő ismeri a menyasszonyomat, tőle megtudhatnám, mi van vele, miért nem jelentkezik immár három hónapja.

- Rendben van, akkor röviden arra kérem, gondolkodjon el a viselkedésén. Artúr, ha nem vesz részt a közös munkában, mi nem tehetünk önért semmit. Értse meg, ez esetben maradandó gerincferdülése lesz. Igazán nem szeretném kimondani önre, reménytelen eset, de ha nem hallgat rám, haza kell küldenem. Most pedig menjen, és beszéljen a hölgygel!

- Köszönöm, és elnézést kérek a renitenskedésemért! Ígérem, próbálok hinni a felgyógyulásomban.

- Erre minden esélye meglenne, kizárólag a hozzáállásán múlik a teljes felépülése. Viszontlátásra a fizioterápián!

- Viszontlátásra! - hagyta el az orvosi szobát.

Sietett vissza, de a váró már üres volt. Eltökélte, addig áll lesben, amíg össze nem találkozhat Henivel. Ám hiába rostokolt kint napokig, ez nem jött össze. Új ötlete támadt: a kezelő főorvosán keresztül próbált érdeklődni Heni után. Annyit sikerült megtudnia, Barát Heni és a szülész doktor testvérek. Ez visszariasztotta, mert nem akart indiszkréciót elkövetni, hiszen Heni esetében nem egy egyszerű páciensről van szó. Hát ez sem járható út - gondolta szomorúan.

Ezentúl, hogy a főorvos kedvébe járjon, a kezeléseken túl is szorgalmasan tornázott, járkált, hogy gerince terhelését növelje. Engedélyt kapott rá, hogy kísérővel lemehet a kertbe. Ez nagymértékben javította kedélyállapotát. Jó érzéssel töltötte el, hogy járása napról napra könnyedebb. Múltak gerincéből a szúró fájdalmak. Igaz, még csak a kórteremben, de mind hosszabb ideig próbált fűző nélkül is járkálni.

A főorvos örömmel vette tudomásul igyekezetét. A pozitív eredmény arra sarkallta, segítsen betege lelki gondjain. Átlátva súlyos depressziójának okát - gyógyulásához legfontosabb kulcs a menyasszonya -, elhatározta, segít neki információhoz jutni, mi a magyarázata távollmaradásának.

*

Másnap reggel a nővérkének kellett ébresztenie Babettet:

- Ébresztő, nem alusszuk ám át a hetet! - ütögette az arcát mosolyogva.

Nagy nehezen kinyitotta a szemét. Körülnézett, értetlenül kérdezte:

- Hol vagyok?

- Kórházban kivizsgáláson, de tegnap tizenegy óra óta alszik egyfolytában. Tegnap délutánra három vizsgálatra lett kiírva.

- Úristen! Jól kezdem, már első nap magamra haragítok mindenkit.

- Erről szó nincs - nyugtatta kedvesen mosolyogva. - Látta a doktor úr, milyen mélyen alszik. Ő nem engedte felébreszteni magát. De éhen hal a babája. Reggelizzen gyorsan, mert utána azonnal ultrahang vizsgálatra kell kísérem.

Pillanatok alatt kiugrott az ágyból, zuhanyozott, és szokásától eltérően jól bereggelizett. A vizsgálati eredménnyel Barát doktorhoz igyekeztek. Meglepődött, hogy nem a lifthez mennek, csupán az épület másik felébe.

- Bocsánat, tegnap nem itt voltam Barát doktor úrnál.

- A harmadikon a járóbetegek vizsgálója van, itt pedig az osztályon fekvőké. Mehet is be, kint van a neve. Ha végzett, várjon meg itt a folyosón, megpróbálom beprotezsálni az elmaradt vizsgálatokra - nyitotta Babettnek az ajtót.

- Jó reggelt, kishölgy, kialudta magát? - fogadta mosolyogva az orvos.

- Jó reggelt. Jaj, annyira, de annyira szégyellem magamat - szabadkozott mélyen elpirulva.

- Nincs semmi baj. Ez arra utal, túlhajszolta magát. Amíg a babát várja, erről le kell mondania - nézte a kapott leletet.

- Pedagógusként ezt nehéz lesz betartanom, de igyekezni fogok.

- A kórkép láttán, sajnos, nem tévedtem. Úgy vizsgálom meg, hogy ön is láthassa a képernyőn, mekkora a baj a kis pocaklakóval - segítette fel a vizsgálóasztalra.

Babett elszorult szívvel nézte, hogy a parányi embriócska oda húzódott fel, ahol ő a feszülést érzi, és szinte mozdulatlan.

- Ezt váltja ki a stressz. Ennek a kicsi életkének vidáman kéne úszkálnia a magzatvízben.

- Fáj, hogy rátestáltam a bonyolulttá vált életem gondját - küszködött könnyeivel.

- Akkor mielőbb változtasson ezen! Tegyen félre a baba érdekében mindent! Foglalkozzon vidám dolgokkal!

- Így fogok tenni. Szeretném megkérdezni, mi vár rám.

- Attól függ, milyen hatással lesz önre a nyugodt környezet. A babával kapcsolatban mielőbb el kell érünk, hogy élje az ő normális méhen belüli életét. Azt szeretném, ha ezért ön tenne meg mindent, ne nekünk kelljen beavatkoznunk.

- A beavatkozás csupán attól függ, én milyen nyugodt tudok lenni?

- Rendszerint igen. Vegye komolyan, a döntés nem egyszemélyes. Ha egy-két napon belül nincs változás, összeül az orvosi team, és eldönti, milyen mértékű beavatkozást lát indokoltnak. De hangsúlyozom, én öntől várom a helyzet normalizálódását.

- Mindent meg fogok érte tenni. Még egy kérdésem lenne: lemegetek a kertbe?

- Budapesten jelenleg influenzajárvány tombol. Több kórházban, így nálunk is látogatási tilalom van. A legyengült állapotára való tekintettel, nem lenne jó fertőzésnek kitenni magát. Ezért helyeztem elszeparált kórterembe. Szellőztessen gyakran, és amint lehet, feloldom a szobafogság alól.

- Természetesen betartok minden utasítást.

- Köszönöm a megértését, holnap találkozunk, viszontlátásra!

- Viszontlátásra! - hagyta el a vizsgálót.

Leült a folyosón. A nővérke hamarosan megjelent, és lekísérte az első emeletre, ahol a rendelések vannak. Ebédidőre ért vissza a kórterembe. Jól elfáradt, a délutánt alvással kezdte. Amikor felébredt, magára vett egy vastag pulóvert, kinyitotta az ablakot, odakönyökölve nézelődött. Egyszer csak egy sétáló párt pillantott meg a kert másik végében. A nő nem, de a férfi ismerősnek tűnt. Ijedten rezzent össze, amikor megfordultak, és a férfiben Artúrt vélte felismerni. A haja színe, frizurája alapján semmi kételye nem volt, de a járása, sovány alkata elbizonytalanította. Beljebb húzódott, nehogy észrevegye.

Óvatosan a nőt is végigmérte. Nála biztosan idősebb - állapította meg. Nincs nagy hasa, tehát már túl van a szülésen. Igen-igen erősítette meg magát elgondolkodva, túl kell lennie Pityu barátja állítása szerint, aki azt mondta, novemberben akkora hasa volt, hogy jócskán túl lehetett a félidőn. Szeme elhomályosult: mégis igaz, válás helyett kibékültek - sóhajtotta elkeseredetten. Becsukta az ablakot, közben az járt a fejében, lehet, hogy egy osztályon fekszenek? Ezentúl jobban kell figyelnie, ha nem akar szembetalálkozni Artúrral, amikor látogatóba jön Elvirához.

Leült, elővette az angol nyelvű vidám történetes kötetét. Lapozgatott benne, olvasni próbált, de képtelen volt gondolatait összpontosítani. Az asztalra dobta, bekapcsolta a laptopját. Megnyitotta a filmes mappáját. Végignézte a címlistát, de ehhez sem volt türelme. „Na, kedves doki, most adhatna jó tanácsot, hogy kell a bánatomat félretenni?” Félre kell, és kész, babám érdeke az első! - mondta ki, hogy nyomatékot adjon elhatározásának. Egy életem át furdalhatná a lelkiismerete, ha ő tenné tönkre már pindurka embriócska korában. Megszólalt táskájában a Török induló. Kivette a mobilját, megnyugodott, Csongor hívta:

- Szia, kis hűtlen Babinkó!

- Szia, Gori! Nem tudom, milyen Babinkóról beszélsz, itt én, a mormota, jelentkezem hívásodra - nevette el magát. - Képzeld el, tegnap délelőtt tizenegyől ma reggel nyolcig aludtam, és még akkor is ébresztetni kellett. Délelőtt jól kinyuvasztottak mindenféle vizsgá-lattal, ebéd után újabb két óra alvást rendeltem el magamnak.

- Nagyszerű! Ennél jobb nem történhet veled, a legjobb gyógymód.

- Igazad van, addig legalább nem gondolkodom, nem bánkódom.

- Min bánkódsz, csak nem a leleteid miatt?

- Az ultrahang miatt bőven van miért. Igazolódott a doki sejtése, rossz pozícióban van a kis drága. A doki szerint a stresszelés miatt elbújt egy kis zugba, amit feltétlenül korrigálni kell.

- Ez orvosi szempontból mit jelent?

- A doki elvárja tőlem, hogy viselkedjek felelősségteljesen, legyek mindig nyugodt, jókedvű, mert ellenkező esetben nekik kell beavatkozniuk, amit jó lenne elkerülni.

- Akkor tessék ehhez tartani magad!

- Könnyű ezt mondani. De hogy tegyem, amikor alig negyedórája kisebb sokk ért. Artúrt láttam nejével sétálni a kertben.
- Egészen biztos vagy ebben? Mi a franc kórságot keresnek ott?
- Majdnem. A tartásában van valami szokatlan, de minden egyéb stimmel. Szerintem Elvirának mostanában kellett szülnie.
- Akkor sem szabad letörnöd. Az a gáz, hogy nem mehetek be hozzád. Tegnap láttam a híradóban, a kórházatokban is látogatási tilalom van.
- Ami annyit jelent, engem még a kertbe sem enged le a doki. Igaz, ezek után le sem mennék. Semmi kedvem szembetalálkozni a boldog párral.
- Hallgass rám, ne foglalkozz mással, csak magaddal és a kisbabáddal.
- Megígérem neked is, így lesz. El kell köszönnöm, mert azt ígérte a doki, négy után bejön hozzám. Szia!
- Szia, szomorkodás helyett hívj, kérlek!

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

A FŐORVOS MEGLEPETÉSE

1.

Artúr megerősítette magán a fűzöt, egy-egy négy és félkilós súlyzót vett kezébe, és óvatosan bár, de ezekkel végezte tornagyakorlatait, amiket a gyógytornásszal csináltak délelőtt. Ugyanúgy, mint előző két nap, a kezdet nem volt problémamentes, de a második gyakorlatsor szinte fájdalommentesen ment. Egyre könnyebben lengette karjait. Amikor bement hozzá a kezelő főorvos, meglepetten nézte.

- Ez igen! Ezt már szeretem. Mióta csinálja?

- A súlyzóval harmadik napja, de kicsit aggaszt, hogy amikor elkezdem, vannak fájdalmaim. Igaz, egyre rövidebb ideig, de...

- Nincs oka aggodalomra, ez természetes folyamat. Milyen időbeosztással tornázik a szerrel?

- Öt perccel kezdtem, mára negyedóra volt betervezve, ebből tizenkettőt teljesítettem - nézett az órájára.

- Talán kicsit gyorsan növeli a perceket. Ha két-három napot szánna egy időegységre, könnyebben alkalmazkodna a gerince a terheléshez. Egyébként nagyszerű az elgondolás, csak így tovább! Látja, csak akarni kell, és máris hihetetlen tempóban erősödik. Jutalmul én sem tétlenkedtem, jó hírrrel jöttem önhöz. A cél érdekében csak annyit mondok, pihenje kicsit ki magát, és látogasson fel az ötszázegyenes kórterembe. Remélem, kellemes meglepetésben lesz része. A hátsó liften menjen fel.

- Azt sem lehet sejtetnie, milyen jellegű a meglepetés?

- Mindent lehetne, de szerintem az lenne fair, ha ön sem lenne tájékozottabb, mint akihez megy. Most magára hagyom, folytatom a körjáratot, minden jót!

- Máris nagy bennem az izgalom. Bízom önben, előre köszönöm az élményt, amivel változatosabbá igyekszik tenni ittlétem! Viszontlátásra! - fogott kezét a főorvossal.

Amikor magára maradt, tíz perc pihenőt adott magának, hogy ne hullaként jelenjen meg a titokzatos találkozón. Járt az agya, de sejtelve nem volt róla, ki lehet az ötszázegyenesben. Úgy rémlik neki, azon az emeleten a nőgyógyászat és a szülészeti van. Tehát az illető biztos, hogy hölgy. Eszébe villant, beszélt a főorvosnak Heniről. Igaz, csak ismerőseként említette. Netán ő lehet a titokzatos személy? Ó, de jó lenne! Akkor legalább hallhatna Babetről - sóvárgott magában. Majd indult zuhanyozni, borotválkozni. Mint egy nő, aki találkára indul, állt a szekrény előtt, mit vegyen fel. Végül úgy döntött, sétaruhában megy fel, nem öltönyben, az túlzottan mesterkéltnak lenne. Egy-két mozdulattal megigazította a haját, és lesz, ami lesz alapon, magára erőltetett nyugalommal ment a hátsó lifthez.

Felérve az ötödik emeletre, körülnézett a zárt folyosón, ahol egyetlen kórterem volt. Ezen kívül még egy ajtón látott kiírást: nővérpihenő, a többin még számozás sem volt. Ez megerősítette benne, nem lehet más, mint Heni. Csak bennfenteseknek járhat ilyen megkülönböztetés. Próbálta összeszedni gondolatait, miket kérdezzon, nehogy elfelejtsen valami fontosat megtudni tőle. Majd nagy sóhajjal, bizonytalan léptekkel ment az ajtóhoz, és kopogott.

- Tessék - hallotta az ismerősnek tűnő hangot.

Óvatosan nyomta le a kilincset. Benyitott, szoborrá merevedett a küszöbön. Nézte, de nem merte elhinni, Babett áll előtte teljes életnagyságban. Kissé szédelegve indult meg feléje:

- Babett... Babettkém... Szia, kicsi szerelmem! Te hogy kerülsz ide? - nyújtotta feléje a karját, de látva, hogy a lány hátrál, lehangoltan eresztette le maga mellé.

Szerencse, hogy Babett az asztal mellett állt, így abba kapaszkodhatott. Levegő után kapkodott, és ijedten nézte Artúrt. Fogalma nem volt, hogy viselkedjen. Kiutasítsa vagy hallgassa végig magyarázkodását, amihez semmi kedve? Elszállt a nyugalma, szorongva állt. Egyre kellemetlenebbé vált a csend. Vibrált kettőjük között a levegő. Végül nem bírta tovább, erőt vett magán, és ő törte meg a zavart csendet:

- Szia - köszönt kissé ridegen. - Nem értem. Ha nem tudtad, hogy itt vagyok, én kérdezhetném, te hogy kerülsz ide?

- Engem a kezelő főorvosom küldött, de fogalmam nem volt, kivel fogok itt találkozni.

- Hogyhogy kezelő főorvosod? Csak nem beteg vagy?

- Sajnos immár három hónapja. Hosszú történet, de ha ilyen ridegen fogadsz... hát, nem is tudom, mondhatom-e?

Babett leforrázva állt. Amikor Artúr elhallgatott, szóhoz sem tudott jutni. Mit mondhat erre? Miért nem értesítette őt?

- Egyre inkább nem értek semmit. Mi bajod volt, és miért nem értesítettél engem? Tudtad, hogy várom a beígért hívásod.

- Húha, jobb lett volna kronológiai sorrendben, de kérdésedre a válaszom, karamboloztam, súlyos gerincsérülést szenvedtem, három hétig altattak, addig azért nem hívhattalak. Ébredésem után időbe tellett, mire visszapörgethettem magamban a történeteket, mire ismét visszatért a múltam. Rettenetesen fáj, hogy teltek-múltak a hetek, és te még csak érdeklődni sem érdeklődtél utánam.

- Bocsáss meg, szörnyen bunkó vagyok! Foglalj helyet! - ültek le egymással szemben az asztalhoz. - Te karamboloztál, aki olyan remekül és magabiztosan vezetsz?

- Így van, tizenhét éve van jogosítványom, és még egyszer sem akadtam fenn rendőri ellenőrzésen, de abban az idegállapotban, amiben akkor voltam, járhattam volna rosszabbul is.

- Ne rémisztgess! Szörnyen sajnálom, de próbálj belegondolni, hogy érdeklődhettem volna utánad, amikor tudtam, hogy Elvirához mész, ráadásul azért, mert neki fontos közlendője volt. Tudtad, mennyire féltem a manipulálásaitól, attól, hogy közbelép.

- Azt hittem, sikerült megnyugtatnom téged az eljegyzésünkkel, minket nem választhat szét senki, semmi.

Megszólalt Babett éjjeli szekrényén a Török induló. Felállt, nyugodt mozdulattal vette kezébe, és nyomta le a „Yes” gombot:

- Szia, Csongor - köszönt előre, kihangosítva a telefont.

- Szia, Babinkó, mi ez a hivatalos hang? Történt valami?

Artúr felállt, indult az ajtóhoz, de Babett utána lépett, megfogta a kezét, és erélyes tekintettel mondta:

- Ül le, és hallgass minket végig! - majd a telefonba folytatta: - Igen történt. Vendégem van, és ha nem találta volna ki az iménti mondatomból, Artúr látogatott meg.

- Nem értem. Azok után, ami történt, mit mondhat még neked?

- Szerintem sok mindent, mert a két percből, amióta itt van, máris kiderült, semmi nem úgy történt, ahogy gondoltam, és ahogy tájékoztattak. Különben ki vagy hangosítva, egyikőtök előtt sincs titkom.
- Tudom, ismerlek jól. Remélem, Artúr is, és nem fog félreérteni semmit ebből a hívásból.
- Remélem én is, bár amikor megszólaltál, el akart menni.
- Nyugtasd meg őt, nem zavarlak benneteket.
- Köszí, aranyos vagy, mint mindig. Majd hívlak, szia!
- Szia, Babinkó!

2.

- A szerelem jogán kérdezem, igaza van Csongornak, ismersz annyira, hogy hiszel nekem, bízol bennem?
- Szeretnék, de mintha ezt a kérdést én tettem volna fel előbb.
- Ez nekem nem elég, de jogod van tudni, min mentem át. Szóval, akkor, azon a hétvégén vakon bíztam benned, de a folytatás elbizonytalanított. Lásd be, kettőnk közül Elvira volt a nyerő helyzetben. Ráadásul nem hívtál, elkeseredésemben sírógörcsöt kaptam. Kálmán bácsi, a körzetis nem mert magamra hagyni, kórházba vitt, ahol két napig engem is altattak. Tudom, milyen állapot az ébredés. Nekem is órák kellettek hozzá, hogy a kábulatból kitisztuljon az agyam. Keserű volt az ébredés, mert Csillával beszélgetve elszólta magát a rólad hallottakról. Nehezen szedtem ki belőle, mit tud. Talán tudod, Pityu tartja a kapcsolatot a közös barátokkal. Egyikük hívta őt, akitől gyanútlanul rákérdezett, találkozott-e veled, mert te jelenleg Pesten vagy. A válasza, veled nem, de tudja a nejétől, aki egy fodrászhoz jár Elvirával, hogy babátok lesz, és ezzel sikerült téged eltéríteni válási szándékodtól, már Pesten is maradsz. Rettenetesen fáj nekem is, hogy nem mersz elmenni állni, tájékoztatni engem. Iszonyú harcot folytattam magammal, mert erős akartam lenni, hogy kiszabadulhassak a kórházból, ami sikerült is, de hiába gondoltam, ha dolgozhatok, képes leszek felejteni, eltemetni mélyre magamban a köztünk történeteket, nem sikerült. Ennek köszönhetően vagyok ismét kórházban. Ráadásul azóta kiderült, már nem csak magamat, de a bennem fejlődő drága kincsemet is veszélybe sodortam a kesergéseimmel.

Artúr felugrott, odament hozzá, kézen fogva állította fel:

- Jól hallok? Te babát vársz? - ölelte magához a vonakodó lányt.
- Igen, a babánkat. De... Artúr, ezzel a viláért sem zsarolnálak. Mióta itt vagyok, magam is meggyőződhettem róla, jól megvagytok Elvirával, mert kétszer is láttalak benneteket a kertben sétálni - próbált kihátrálni öleléséből. - Értsél meg, még egyszer nem akarok közetek állni.
- Életem, mindenem, könyörgöm, higgy nekem. Látod, ezért lett volna jó, ha kronológiai sorrendben mondhattam volna el mindent. Akkor tudhatnád, engem nem láthattál Elvirával, mert január végén, a váló perünkön, láttam utoljára. Ha tudom előre, hogy hozzád jövök fel, felkészültebb lehetnék, mert magammal hozom a végzést, ami azt jelenti, törvényerőre emelkedett a válásunk. Úgyhogy semmi okod elhúzódni tőlem. Zárjuk rá az ajtót, mert képtelen vagyok az érzéseimen uralkodni, és már nem is akarok.

Babett megmozdult, de Artúr karjaiban tartva, sétált vele az ajtóhoz, hogy rányomhassák a reteszt. Visszaérve, ölébe vonva ült le a lánnyal.

- Űristen Artúr, mi zajlik köztünk?! Most már teljesen össze vagyok zavarodva - tört ki belőle a zokogás.

Gyengéden magához vonva csókolta le könnyeit, majd ajkát vette birtokába. Hosszan, felszabadultan csókolóztak.

- Hiszel nekem papír nélkül is?

- És te a Csongor-témában énekelek?

- A kérdésre nem illik kérdéssel válaszolni - vont a ismét magához mosolyogva.

- Csak úgy, mint buta kérdést feltenni sem. Kíváncsian hallgatnám a kronológiai sorrendből kimaradtakat.

- Fogod, drága kincsem, de visszatérve a kérdésedre, hiszek-e neked, bízom-e benned, ugye tudod, jobban, mint magamban?

- Nem, mert azt mondtad, szeretnél, ez pedig nem ugyanaz.

- Nem, de a három hónap szenvedés... a reménytelenség... a tudat, hogy biztosan elveszítettelek, mert ez idő alatt nem kerestél, kissé megtört, bizonytalanná tett. Bocsság meg érte!

- Kár, hogy ennyire nem ismerjük egymást. Szenvedtem én is addig a percig, amíg azt nem mondtad, elváltatok. Szörnyűségeket élhettél át, csak úgy, mint én.

- A körülmények szerencsétlen alakulása tette ezt velünk. Sajnos, a bizalmam az is megtépázta, hogy próbáltalak többször hívni, de vagy csörgött a világba, vagy közölte velem a szerver, ki vagy kapcsolva.

- Én még ennél is rosszabbul jártam a próbálkozásommal, mert állandóan azt hallhattam, a hívott fél szándéka szerint a szám nem elérhető. Mire gondolhattam másra, mint arra, kártyát cseréltél.

- Rettenetes! Azért nem tudtál elérni, mert a mobilom totálkáros lett, csak darabjait találták meg a roncsok között.

- Jézusom! A kocsis ennyire összetört?

- Sajnos. Én is azért úszhattam meg, mert a mögöttem lévő jött belém. A kocsis hátsó része ment gallyra. Rádásul az apu.

- Bele sem merek gondolni, ha nem tudod elkerülni a frontális ütközést, hh... Űristen! - sírta el magát ismét.

- Ne sírj, drága, itt vagyok, végre veled lehetek! - csókolt forrón a nyakába. - Szörnyen sajnálom, hogy nem voltam erőszakosabb az eléredben. Nagyon lefogytál, nyúzott az arcocská.

- Igen. A doki azt mondta, hat kiló az én testsúlyomhoz képest túl sok. De hiába tudom, nem megy az evés.

- Ugye, csak véletlenül maradt ki az eddig? - simogatta a hasát önfedten.

- Igen, mert még meg kell szoknom, végre ismét nem leszek magányos, lesz a babáknak apukája.

- Állj fel egy kicsit, hadd nézzelek, milyen kismama vagy?

Babett eléje állt, büszkén kihúzta magát. A soványsága engedte láttatni hasának enyhe domborulatát. Artúr átkarolva őt, hajolt hozzá. Hol a hasát puszilgatta, hol a fülét tette a kicsi domborulathoz, hogy hallja, mit csinál odabent az ő icipici embriócskája. Majd ismét ölébe vonta a lányt.

- Akkor halld a történet elejét és végét!

Majdnem szó szerint számolt be az Elvirával való találkozásáról, parázs veszekedésükről. Arról, hogy a Markó utcában sem nyugodhatott meg, mert túl hosszúnak tartotta a három-négy hónap várakozást a tárgyalásig. Ilyen állapotban ült kocsiba. A karambolról is elmondott mindent, amire emlékezett, és azt is, amit a rendőrségi jegyzőkönyvből tudott meg. A kórházi tartózkodásából nem hagyta ki azt sem, hogy kétszer is feladta a gyógyulásáért folytatott küzdelmét. Amikor elhallgatott, magához szorítva Babettet, csókolta, simogatta.

- Te jó ég! Ha én ezeknek csak a felét sejthettem volna, egyikünknek sem kellett volna ennyit szenvednie.

- Kár, hogy nem szántad rá magad, hogy érdeklődj utánam.

- Csak az a tudat tartott vissza, hogy együtt vagytok.

- Hogy feltételezhetted rólam, hogy ilyen gazember vagyok?

- Egy pillanatig nem gondoltam, hogy gazember vagy, csupán gyengének tartottalak. Azt sajnos el tudtam képzelni, hogy Elvira kész tények elé állíthat a babával. Ismerve a gyerekhez való viszonyulásod, könnyen megmagyarázhattam magamnak, róla nem fogsz lemondani.

- Rólad semmilyen körülmények között nem mondtam volna le. Nem tudom, mit teszek, ha az a gyerek tényleg az enyém, de azt az egyet biztos nem, hogy vele maradok.

3.

Babett alig merte elhinni, valóság, hogy Artúr mellette döntött, egy pillanatra sem volt hozzá hűtlen. Szeretheti teljes szívéből az el sem vesztett vőlegényét. Ezentúl nem kell magára erőltetni jókedvet, nyugalmat a pindurka babája érdekében. Boldogan simult Artúrhoz:

- Az a fő, hogy végre ismét egymásra találtunk. Ugye, most már kettőnk felelőssége lesz, hogy ő se szorongjon odabent... hogy élhesse az ő boldog kis embriócska életét?

- Esküszöm, úgy lesz! Sokat, rengeteget fogok vele beszélgetni. Éreznie kell, mennyire imádja máris az apukája - állt fel karjában Babettel, hogy átüljön az ágyára.

- Nem árt ez neked? - simult hozzá aggodalmaskodva.

- Mi, te drága angyal, én édes gyógyírem? A szerelem? Máris egészségesnek érzem magamat.

- Jó-jó, de ne felelőtlenkedj, légy szíves!

- Rendben, de akkor segíts, hogy ne nekem kelljen megszabadítanom téged ezektől a fölösleges cuccoktól - játszadozott vele.

- Édesem, igazán... annyira féltelek.

- Drága kincsem, egész délután frusztráljuk egymást, ezt muszáj levezetni, persze, csak ha a babának nem ártunk vele.

- Neki biztosan nem. Sőt, talán ezzel hitetnénk el vele, nincs semmi baj, az anyukája boldog, és ezentúl már nem csak orvosi utasításra lesz mindig jókedvű.

- Na látod, mennyi-mennyi indok, hogy add át végre magad nekem - fordította hanyatt Babettet.

Amikor fölé fordult, hogy végre magáévá tegye, Babett teste megrándult a behatoláskor.

- Látod-látod kicsi szívem, még a te nővé válásod is félben maradt. Nagyon rossz volt, életkém?

- Kicsit. Jesszusom, Arcsi, én majdnem úgy jártam, mint Szűz Mária! Ha nem találunk egymásra, félig-meddig szűzen szülöm meg a babánkat - mosolyodott el.

- Három és fél órája beszélgetünk, azóta várok rá, hogy végre úgy szólíts, mint ahogy azon a hétvégén szólítottál eddigi életemben te egyedül: Arcsi.

- Jaj, Arcsikám, annyira sajnálom magunkat, mennyi boldogság maradt ki az életünkől!

- Bizony-bizony, lesz mit pótolnunk.

- Ha a gerincednek nem rossz az intenzív mozgás, velem nem kell óvatoskodnod.

- Mindig új terhelésen töröm a fejem. Te leszel a következő próbatétel. De csak titokban, mert erről nem fogok beszámolni a főorvosnak - ölelte magához nevetve a boldog lányt.

- Ajánlom is. A szégyenlősségemben nem változtam. Nem tudod, meddig kell még bent maradnod?

- Nem, de hozzád fogok igazodni. Most viszont neked kell letudnod a tartozásod. Hol szedted fel Csongort?

- Nana, ennyire ismersz csak?

- Ennél kicsit jobban, de a bizalmatlanságodért, hogy képes lennék elhagyni téged, ez volt a bünti - csókolta meg.

- Ő szedett fel engem, még az oviban. Rengeteget évdött velem, mire elérte, hogy vele is játsszak. Negyedikesek voltunk, amikor a diplomata papáját Dél-Afrikába küldték. Magával vitte a családját is. Azóta nem hallottam róla. Pár héttel később talált rám ismét, hogy te... na jó, nem leléptél, mint hittem, de akkor is elbűjtél előlem.

Elmondott mindent Csongorról, amit addig megtudott róla.

- Emlékszel még, milyen fenyítés jár a kis gonoszágaidért?

- Emlékszem, és mind-mind behajthatod, de csak utána, miután egészen felgyógyultál - ölelte át nevetve.

- Szerinted szerelmes beléd?

- Azt nem tudom, de hogy irtó rendes, azt igen. Ha ő nem bukkan fel, teljesen magányossá válok... és ki tudja, meddig lettem volna képes elviselni.

- Drága kincsem, ne rémissz el teljesen. Hmm. Még a végén hálásnak kell lennem Csongornak.

- Nem szívességből állt mellém. Amíg itthon volt, nagyon szerettük egymást. Képzeld el, még el is jegyzett - nevetett Babett. - Igaz, csak egy fűből font gyűrűvel, de szépen kifestette. Majd otthon megmutatom. Hé, rá aztán igazán nem kéne féltékenykedned! - puszilta meg. - Ó, szegény mi, annyira sajnálom magunkat! Egy életen át kell ezért vigasztalnunk egymást - ölelte át szorosan.

- Mikortól tehetjük szabadon, állandóan, nap mint nap?

- Mikortól, te bizonytalan vőlegény?

- Én azonnal az anyakönyvvezető elé vinnélek, ha megerősítést kapnék a szándékomra.
 - Ami történik köztünk, nem elég megerősítés?
 - De igen. Tudod, én szerelemben elégedetlen vagyok, és szóban is jó lenne hallanom.
 - Mit?
 - Leszel a feleségem?
 - Boldog örömmel! Szent ég Artúr! Hogy mi milyen örültek vagyunk! Emlékszel az eljegyzésünkre? Séta közben egyszer csak megálltál az étterem előtt, beinvitáltál és fél órán belül ujjunkon voltak a gyűrűk.
 - Emlékszem, hogyne emlékeznék! Minden szavunkra, mozzanatunkra. Apropos, gyűrű... , látom, már azt sem hordod.
 - Hogy hordhatna egy elhagyott menyasszony gyűrűt? - csókolta meg. - Nyugi, mert mindig nálam van - vette elő a táskájából, és nyújtotta Artúrnak: - Húzd fel, ha látni akarod rajtam! - mosolygott.
 - Még hányszor, te kis hűtlen menyasszony?
 - Ahányszor elhagysz. Pedig, ha tudnád, hányszor, de hányszor pusziltam meg naponta ezt a gyűrűt, nem féltékenykednél rám.
 - Miből gondolod, hogy féltékeny tettel?
 - A tekintetedből, abból, hogy lazul rajtam az ölelő karod. Arcsi, lehet, hogy nem tartod hitelesnek épp tőlem, de igaz, a három hónap alatt a kezemet nem fogta meg, egyetlen kétértelmű megjegyzést nem tett a kapcsolatunkra, amit mindketten szigorúan barátinak tartunk. Egyébként azt szeretném, ha mielőbb megismerkednétek személyesen.
 - Meg fogunk, és tudd meg, nem is vagyok féltékeny - szorította magához.
- Babett mesélt Csilláékról is. Artúr elsápadva hallgatta.
- Rendkívüli mód fogok rád vigyázni, nehogy rád is ilyen sors várjon.
 - Ettől féltem én is. Holnap kell ismét ultrahang vizsgálatra mennem, akkor derül ki, kell-e orvosi beavatkozás, hogy a babánk elfoglalja normál helyzetét.
 - Reggeli után jövök, és veled megyek.
 - Ha a főorvosod engedi.
 - Engedi, de engedélyt csak arra fogok kérni tőle, hogy vagy te költözhess le hozzám, vagy én ide hozzád. Mit szólsz hozzá?
 - Szerinted?
 - Alig várod - puszilta meg nevetve.

HUSZONHARMADIK FEJEZET AZ EMBRIÓ FEJLŐDÉSI SZAKASZAI

1.

Babett boldog mosollyal, csillogó tekintettel lépett ki a vizsgálóból.

- Akár mehetek haza, a pindurka imádottkánk körül minden rendben van - ölelte meg Artúrt. - A doki azt szeretné, ha a héten maradnék, nehogy visszaesés legyen. Háát, ha nem itt várnál rám, nem tudott volna meggyőzni, de így maradok, ameddig csak jónak látja.

- Már megijedtem, hogy ismét el kell válnunk - puszilta meg Artúr elmosolyodva.

- Mert minket mindig akkor választ szét a sorsunk, amikor épp nem kéne, ugye?

- Így volt, de ezután nem engedjük neki. Kezünkbe vesszük a sorsunk irányítását.

- Én a babánkét és a tiéd - indult volna vissza a kórterembe, de Artúr átfogva vállát, marasztalta.

- Várj kicsit, mert megbeszélni valóm van a dokival. Én ugyanis mindhármankét kezemben fogom tartani. Hogy igazoljam magamat, a türelmetlenség netovábbjaként kettőnk ügyében máris cselekedtem. A tegnap esti csodálatos befejezés adott bátorságot hozzá, hogy beszéljek a főorvossal, szeretnénk összeköltözni. Kis gondolkodás után azt mondta, azzal egyetért, hogy napközben annyit vagyunk együtt, amennyit a kezelések engednek, de azt jobbnak látná, ha... Tiltakozásom látva, elmosolyodott és helyeslően biccentve folytatta: rendben van, ha Barát doktor áldását adja ránk, nem ellenzi ő sem. Most az ő meggyőzése következik. Visszajössz velem?

- Naná, de akkor gyorsan, amíg a nevem van kint a táblán - kopogtak be.

- Valami gond van? - nézett rájuk az orvos meglepetten.

- Elnézést kérek, Siklósi Artúr vagyok, Babettke vőlegénye - mutatkozott be.

- Bár egyoldalú részemről az ismeretség, de én tudom, ki ön.

- Mily' meglepő, engem szinte mindenki ismer, míg én...

- Nem csoda - szólt közbe. - Rendkívüli a gerincsérülése. Az ilyen esetek tolókcocsiban szoktak végződni. Hogy az ön esete ilyen szerencsésen alakult, annak gyorsan híre ment a kórházban.

- Értem. Szóval, Babettkével nincs, de szeretnénk egy kórterembe költözni. Az iménti érvele után mondanom sem kell, Pányvási főorvos úr betege vagyok. Ő benne lenne, ha ön is az áldását adná kérésünkre.

- Türelmetlenek vagyunk, mert lelkileg mindketten megszenvedtük a három és fél hónap különletet, mert azt hittük, elveszítettük végleg egymást - fűzte hozzá Babett.

- Értem, megértem. Mivel a baba sorsa rendeződött, nincs ellenvetésem. Ha rám hallgatnak, ön költözik Babettkéhez - nézett Artúrra. - Itt sokkal védettebb helyen lehetnek, mint odalent. Ha gondolják, szólok mindkét főnővérnek, és még ma összeköltözhetnek.

- Szavakat sem találok, hogy köszönhetnék meg a közbenjárását. Hivatalosabb lenne, ha ön szólna a főnővéreknek. Önnel egyetértve én is azt látnám jobbnak, ha itt fönt lehetnénk.

- Rendben, máris intézkedem.
- Akkor megyek összepakolni a holmijaimat - nézett Artúr az orvosra, majd Babettre.
- Köszönöm én is a doktor úr megértését és közbenjárását - mosolygott Babett az orvosra.
- Érezzék jól magukat, de a gyógykezelést tilos hanyagolni - pillantott Artúrra komolyan.
- Ejha, az engedetlenségemnek is ilyen gyorsan terjed a híre?
- Gyorsabban, mint hinné. Bár tudtuk volna előbb, hogy önök jegyesek, maga már rég otthon lehetne.
- Rakétasebességgel fogom pótolni a lemaradásom. Hármunkért, de kettőjükért feltétlen felelősséggel tartozom - mosolygott Babettre.
- Így gondolom én is - fogta a házi telefont, hogy intézkedhessen.

Artúr visszakísérte Babettet a kórterembe, és lesietett a sajátjába, hogy a bent tartózkodása alatt összegyűlt holmijait összepakolja. Babett ezalatt előkészítette a babával kapcsolatos anyagokat, amiket eddig egyedül, ezután Artúrral együtt fog tovább böngészni, figyelni. Mivel Artúr nem jelentkezett, felhívta Csongort:

- Szia, Gori!
- Szia, nagyon vártam a hívásodat.
- Tegnap este nyolcig volt itt Artúr. Rengeteg félreértésből adódott a három és fél hónap kényszerű elvonulása. Először is, másfél hónapja törvényesen elvált lett. De megpróbálom dióhéjban elmondani a vele történeteket: azt mondtam, novemberben az egyhetes projekt összedolgozása miatt jött Pestre. Közben akarta elintézni a válásuk beindítását. Már első nap felkereste Elvira. Artúr engem akkor hívott utoljára, amikor hozzá indult. Ünneplőbe öltözve, feldíszített lakásban fogadta, és nagy feneket kerítve mondandójának, jelentette be: örülhet Artúr, végre anya lesz. Beszéltem arról is neked, hogy Artúr állítása szerint áprilisban volt olyan kapcsolatuk, amiből baba foganhatott volna. Ez esetben januári babának kellett volna lennie, de a tárgyaláson még nagy hassal jelent meg. Mindenesetre makacsul állította, hogy a baba Artúrtól van. Ebből parázs vita, majd csúfos veszekedés kerekedett. Artúr felspanolt idegekkel hagyta magára. Egyenesen a Markó utcába sietett. Ott még jobban felhúzták a közlésükkel, miszerint három-négy hónapot kell várakozniuk a tárgyalás kitűzéséig. Engem ilyen lelkiállapotban fel sem mert hívni. Úgy gondolta, otthon lehiggad, és nyugodt körülmények között mesél el mindent. Szóval remegve az idegességtől ült kocsiba. A körúton előzés közben karambolozott. A szemközti sávból ugyanis hirtelen kivágott elé egy barom. Korrigálni próbált, de a visszasorolás közben a mögötte jövő belerohant Artúr kocsijába. Ő még mindig kómában fekszik. Aki a tragédiát előidézte, félrerántotta a kormányt, és frontálisan ütközött a vele szemben szabályosan közlekedővel. Ők sajnos a helyszínen életüket veszítették. Artúr súlyos gerinc- és fejsérülést szenvedett. Három hétig altatták, ezért nem keresett engem. Utána pedig azért, mert elkecserepedett, hogy ennyi idő elteltével nem érdeklődtem utána.
- Atyám! Ti szegények. Elfogadta az érvelésedet?
- Miután megtudta, hogy alaposan félre lettem tájékoztatva vele kapcsolatban, igen.
- Most mi van veled, hogyan tovább?
- Várj egy pillanatot, azt hiszem, Artúr kopog - ment ajtót nyitni.
- Beszélgetsz?
- Igen, visszahívtam Csongort, amíg rád várakoztam.

- Jó lenne, ha lejönnél velem, fel kéne hozni pár dolgot.
- Természetesen megyek. Elköszönök Csongortól - folytatta a beszélgetést. - Mint halhattad, mennem kell. Gyorsan befejezem a témát: mielőtt hívtalak, voltam ultrahang vizsgálaton. Beavatkozásra nincs szükség, a baba jól van, de a doki szeretné, ha a héten bent maradnék megfigyelésre. Nem is tudom, neked mit mondhatnék.
- Én neked azt, hogy amíg maradhatok, maradok.
- Aranyos vagy. Olyan jó lenne, ha Artúrral összeismerkednétek személyesen.
- Nem rajtam fog múlni, mert egy a véleményünk. Babinkó, én nem szeretnék elveszíteni. A barátságokra számítok.
- Erre még visszatérünk. Most megyek, szia!
- Szia.
- Most haragszol rám? - fogta meg Artúr kezét.
- Dehogynem haragszom.
- Akkor ölelj meg!
- Kis csacsi szerelmem, nem kéne ennyire bizonytalannak lenned - ölelte magához.
- Olyan furcsán néztél, és csak hallgattál.
- A főorvossal találkoztam idejővet, sikerült kissé lelomboznia.
- Hogy értsem ezt?
- Felvettem neki, hogy a hétvégén szeretném, ha kiengedne. A válasza, semmi akadálya, de amíg nem rendeződik tökéletesen az elmozdult csigolyám állapota, hetente kétszer be kell hozzá jönnöm ellenőrzésre.
- A gyógyulásod érdekében ki fogjuk bírni. Nekem két hét múlva kell jönnöm ugyancsak ellenőrzésre. Ha szorgalmas leszel, és vigyázol magadra, talán már velem is jöhetsz. Addig előkészítetek mindent az érkezésedre. Ugye te is úgy gondolsz, hogy nálam, nem a panzióban fogsz lakni? - csukta be maguk után Artúr az ajtót.
- Ezt komolyan gondolsz?
- A legkomolyabban. Miért, neked más az elképzelésed? - kérdezte lehangoltan.
- Ó, dehogy! Annyira tartottam tőle, hogy te ezt még nem akarod - ült le ölébe vonva. Szorosan átkarolta, magához vonta, hevesen csókolta.
- Mi a baj, miért nem viszonzod?
- Mert sokkolt még a gondolat is, hogy nem velem akarsz lakni.
- Ugye, most Csongor jár a fejedben?
- Bennem a félsz, hogy többet képzelsz a barátságunkba, mint ami valójában van.
- Babettkém, akkor sem kételkednék benned, ha a tegnapi együttlétünkkel nem igazoltad volna, addig a napig velem szeretkezted utoljára.
- Majd meglátod, milyen közvetlen, jó humorú, segítőkész. Biztos vagyok benne, meg fogjátok kedvelni egymást.
- Mennünk kell, drága, mert mindjárt itt az ebédidő.
- Ezeket a táskákat kell felvinnünk?

- Igen. Nem nehezek, de szerettem volna már veled lenni. A többi is összecsomagoltam, azokat rábízom a nővérekre. Angyalka, hagyd, tényleg nem nehezek.
- Meglátod, addig felelőtlenkedsz, amíg bajt nem csinálsz magaddal magunknak - fogta meg az egyik táskát.

2.

Este leültek az ágyra. Babett ölébe vette a laptopot, a leleteket, az ultrahang vizsgálatkor készült felvételt a babájukról.

- Gyere csak, mutatok valami izgalmasat - ölelte át fél karjával. Nézd, ilyen voltál négy hetes korodban - mutatta nevetve a felvételt a petezsákról.

- Jesszus, ez meg mi?

- Ez, kérlek szépen a petezsák, amiben máris ott fészkelődik a szívhólyag, ami nem más, mint mondjuk, te magad.

- Na, ne tessék viccelni, és ki voltál te magad? - csókolta meg.

- Én? Hát egy másik petezsákba bújt szívhólyag - nevetett jókedvűen.

- Mit éreztél ezekben a hetekben, amikor a mi babánk volt ekkora?

- Úgy a harmadik héttől kezdtem a reggeli rosszulleteket, hányásokat. Csilla ekkor került kórházba. Megcsináltam a terhességi tesztet. Először még nem mutatott semmit, de a hétvégén már ott volt a két vonalka, ami a terhesség jele.

- Ó istenkém, én meg átaludtam ezeket a boldog történeteket, és nem lehettem melletted a rosszulleteidkor sem.

- Nem, de mellettem leszel ezután. Szerintem most jön a terhesség java, aminek már részese leszel - mutatott a következő ábrára. - Itt már öthetes a kis embriócska. Képzeld el, már dobog a szíve. Szerinted, melyik a feje, teste, melyik a farka?

- Hogy mije? Farka?

- Bizony ám, farka. Ami persze el fog tűnni. Nos, meg tudod állapítani?

- Én biz'isten nem.

- Nem? Pedig már másfél-két és fél milliméter hosszú - nevetett Babett. - Ezen a felvételen már hathetes, négy-hat milliméter és óriási fejlődésen megy át. Van gégeje, belső füle, önállósul a szíve, ami annyit jelent, már vérkeringése van. Ekkor jelennek meg a felső és alsó végtagok. Van tüdeje, hasnyálmirigy- és gyomorkezdeménye. Nézd, jól kivehető a magzat törzse és a szív aktivitása. Héthetesen alakul ki a kézfeje az ujjkezdeményeivel, az orrlyukak. Hossza hét-kilenc milliméter. Jelen vannak a nemi szervek, de még nem állapítható meg a jellegük. A következő ábra a nyolchetes embriót mutatja, ahol erősen differenciált az agy fejlődése. Nyolc-tizenegy milliméter. Kialakul a petefészkek, azaz a here. Megjelenik a könyök, kifejlődnek az ujjak. Beindul a csontosodás, izomfejlődés. Már van spontán mozgása. Kilenc hetes korában tizenhárom-tizenhét milliméter, és már egy grammot nyom. Jól kivehető a könyök, befejeződik a nemi szervek fejlődése. Érintésre elmozdul. Tízhetesen kerül magzati állapotba. Huszonhét-harmincöt milliméter, négy gramm. Kialakulnak az ujjai, megjelennek a fülei, a felső ajak. Ezen a héten tűnik el a farok.

- Jó-jó, az ábrákon tényleg jól követhető a baba fejlődése, de mondj végre valamit magadról is.

- Ekkor kezdtem észrevenni, mintha gömbölyödne a hasam.
- Én egész jól érzékelem - simogatta Artúr a hasát.
- Mert már a tizenharmadik hetemet taposom. Három-ötszáz kalóriával kéne többet ennem, de még a normánál tartok, ezért fogytam hat kilót.
- Egyszerűen, a súlygyarapodásra vonatkozóan neked is ígéretet kell tenned, főleg teljesítened azt.
- Igen, és komolyan veszem, mert különben kórházi tartózkodás fenyeget ismét. Ne nézzük tovább az ábrákat?
- De-de. Nem csak érdekes, de erősen érdekelt is vagyok benne.
- A tizenegyedik hétnél tartunk. A fej fele a testnek, aminek aránya természetesen változik. A szemben kezd kialakulni az írisz, megjelennek az ujjacskákon a körmök, testsúlya hét gramm. Tizenkettedik hét. Itt kezdtem jobban lenni, ha nem is egészen, de múltak a reggeli hányások. Ekkor nőt ekkorára a pocim, mint amilyennek látod. Már nem fenyeget a vetélés veszélye. A babánk agyműködése majdnem megfelel az újszülött kornak. Izgalmas lenne tudni, mit jelent ez pontosan. Milyen gondolatai lehetnek, ha létezik egyáltalán ilyesmi egy ekkorka induripinduri emberkének. Beindult az epe termelése, vannak reflexei, emésztés közben mozog. Már van műszerrel jól hallható szívhangja. Érdekes, gyors kattogásszerű hang. A baba hossza kilenc centiméter, súlya tizennégy gramm. Na, most figyelj, mert azt az állapotot fogod látni, amilyen most - adta kezébe az ultrahang felvételt. Itt jelennek meg a fogkezdemények, fejlődik a bélbolyha, a pindurka hasnyálmirigye inzulint termel. Huszonnyolc gramm.
- Úristen, miből lettünk! Mit érzel, ha a pocidra összpontosítasz?
- Amikor nyugodtan fekszem, és kizárólag magamra figyelek, kis mocorgást észlelek. Ilyenkor odateszem a kezemet, mintha meg akarnám fogni, és úgy beszélek hozzá. Különben ezen a héten léptem át a második trimeszterbe, azaz a terhesség második szakaszába. Állítólag most egy nyugis időszak következik, rosszullétek nélkül. Végre kétszeresen örülhetek fel-szabadultan a babánknak. Most, ahogy beszélek róla, jut el a tudatomba, legalább egy hete nincs reggeli rosszullétem.
- Rettenetes lehetett egymagadnak megélni azokat a cudar reggeleket.
- Nem kívánom magamnak vissza. A legrosszabb tényleg az volt, hogy senkivel nem oszthattam meg, senkinek nem nyafizhattam ki magam. Sőt, ha napközben jött rám, titkolnom kellett.
- Csongor mit vett észre mindebből?
- Azt tudta, hogy babát várok, mert amikor ténylegesen kiderült, rettenetesen kiborultam. Épp akkor hívott, és csak harmadszorra vettem fel a telefont, hogy közöljem vele, képtelen vagyok beszélni. Odarohant, csengetett, de csak nagy sokára szántam rá magam, hogy ajtót nyissak. El akartam küldeni, de remegett az idegességtől, nem volt hozzá szívem. Akkor mondtam el neki.
- Mit szólt hozzá?
- Vigasztalt, azt mondta, ki fogjuk találni, mit lehet ilyen helyzetben csinálni. Amikor visszatért rá, hogy lenne ötlete, írással ki magam az orvossal, és jöjjen fel Ibolyka nénihez, amíg megszületik a baba. Valójában ezzel adott ötletet. Úgy gondoltam, a babánk három éves koráig Ibolyka nénihez költözöm. Hívott már nem egyszer. A neten két iskolát is találtam, ahol angol és történelem szakos tanárt kerestek. Eddig csak azért nem néztem meg, mert Barát doktor azonnal itt fogott a kórházban. Csongor tett rá ígéretet, ha kiengednek, eljön velem, hogy ne egyedül kelljen bókásznom. Neked köszönhetően tárgytalan a dolog.

- Elkeserítő hallgatnom, mikén mentél át. Az fel sem vetődött benned, hogy elveszed?
- Nem, egyetlen pillanatra sem, pedig borzasztó volt belegondolni, te ott vagy Elvira mellett, örülsz a leendő babátnak, míg nekem vállalnom kell a szégyent, hogy férj nélkül babát várok. Örültem fáj, hogy a drága kicsikém is csak úgy, mint én, apa nélkül fog felnőni. Akkor nyugodtam meg kicsit, amikor az elköltözést kitaláltam.
- Eladtad volna a házad?
- Isten ments! Ennek a lehetőségét is egyből kizártam. Azt akartam, hogy a kicsikém Bakonyváron járjon óvodába, hogy mire suliba megy, legyenek kis barátai. Nem tudnék lemondani Bakonyvárról, a környékről.
- De feladtad volna a jó kis állásodat.
- A kényszer nagy úr. Ha visszajövetelünkkor itt nem kellett volna, körülnéztem volna a környék gimnáziumaiban.
- Gyerek-témában a rengeteg anyagot a neten szedted össze?
- Részben. De emellé jó pár könyvet olvastam át, hogy pontosan képből legyek, mi vár rám, mire kell odafigyelnem. Ha érdekel, odaadom, tanulmányozd. Sőt, újból elkezdtem naplót vezetni, azt is itt hagyom neked, hogy ki ne maradjon valami a három és fél hónapból.
- Kösz, lesz rá időm a két hét alatt, amíg ismét láthatlak. Rettenetesen unom és utálom, hogy folyton búcsúzkodnunk kell.
- Nálam jobban nem utálhatod. Amíg veled lehetek, megvigasztaljuk egymást, hogy kibírjuk, amíg hazajöhetsz velem - ölelte át.
- De ugye, nem ezekben a fölösleges burkolatokban vigasztalgatjuk?
- Ezekben is, meg ezek nélkül is.
- Most arra vágyom, hogy nélkülük kezdjük - vetköztették egymást.

HUSZONNEGYPEDIK FEJEZET CSONGOR VALLOMÁSA

1.

Pénteken mindketten elhagyhatták a kórházat. Artúr szüleihez mentek bemutatkozó látogatásra. Artúr bejelentette, hogy két hét múlva Bakonyváron bejelentkeznek házasságkötésre, és a lehető leggyorsabban feleségül veszi Babettet. Andort és Angélát az érdekelte leginkább, hol folytatják az életüket.

- Erről még kettőnknek is beszélnünk kell. Nem egyszerű a helyzetünk, de Babettkével meg fogunk egyezni.

- A lakást nem lenne jó magára hagyni - fűzte tovább a szót Angéla.

- Anyukám, a sorsunk rendezéséhez hozzátartozik a lakás is.

- Jól van, csak arra gondoltam, a munkahelyed ügyis Pesthez köt...

- Nem - vágott közbe -, mert erre nézve is van elképzelésem. Nem fogok Pestre utazgatni, napokra magára hagyni a családomat. Gáncsik Robi, a bakonyvári főnököm, ősszel megy nyugdíjba. Jelezte már, hogy szeretné, ha én venném át a helyét. Remélem, nem gondolta meg azóta magát.

- Hogyhogy te? Hiszen csak május óta vagy náluk - szólt közbe meglepetten Andor.

- A főnöknél is magasabb a végzettségem, de ezen kívül is remekül megértjük egymást, klasszul össze tudunk dolgozni a gárdával.

- Mit mondjak erre, fiam? Nem örülnék ennek a fordulatnak, mert akkor még annyit sem fogunk látni, mint eddig - csóválta rosszallóan Angéla a fejét.

- Anyukám, emlékeztetek rá, felnőtt férfi vagyok. Családom lesz, akik nagyon fontosak nekem. De ha jók az értesüléseim, ti is az önálló életet választottátok annak idején.

- Az akkor egészen más helyzet volt.

- Ennél nem lehetett másabb. Engem már minden szál Bakonyvárhoz köt.

Andor idegesen intette le Angélát, ne erőszakoskodjon. Este, amikor végre magukra csukhatták az ajtót, némileg csillapodott a parázs hangulat. Babett Artúrhoz bújott:

- Annyira jólesett, hogy így kiálltál mellettünk.

- Nem tudom, mi ütött anyuba, ennyire még nem kelt ki ellenem.

- Szerinted nem velem lehet baja?

- Nem hiszem, hogy a személyed ellen. Szerintem megijedt a kétszáz kilométer távolságtól. Amint látom, legszívesebben annál is jobban maga mellett tartana, mint tarthatott eddig. Fel kell dolgoznia, majd apa segít neki, ő sokkal realitásabban gondolkodik. Különbözik ennél fontosabb megbeszélnivalónk.

- Van éppen elég, de te mire gondolsz most?

- A lakásra, rád.

- A lakásodról még nem is beszélgettünk. Meglepődtem, amikor azt mondtad, Elvirának nincs hozzá semmi köze.

- Ez kicsit bonyolult történet. Eredetiben a nagyiék lakása volt, anyuék velük közösen kezdték az életüket. Bár jól kijöttek egymással, apunak nem tetszett ez a megoldás. Ő akkor a kerületi tanácsnál dolgozott, így kaphatták meg az anyuék mostani, feleakkora lakást, mint a másik. A nagyiék költöztek oda. Miután mindkettőjük meghalt, mentek át anyuék. Elvirával pár évig mi is velük éltünk. Most már érted, anyu miért viseli annyira szívén a lakásom sorsát?

- Értem, hiszen ragaszkodom én is ahhoz a házhoz, ahol felnőttem. Szerintem ajánld fel nekik. Ezt pedig adják el.

- Nem olyan egyszerű ez. Anyuék szeretnek itt élni, ráadásul idősödnek, rendben tartani épp elég ezt is. A gyerekkori otthonát viszont ő is épp úgy sajnálja, mint ahogy te említetted az imént a sajátodat.

- De édeském, ha te végleg Bakonyvárra kötelezed el magad, minek nekünk a pesti lakás?

- Azért nem lenne rossz, ha felruccanni támadna kedvünk, lehetnénk a sajátunkban.

- Ez igaz, de túl nagy ár azért, hogy anyukádék gondja legyen. Jól mondtad, idősödnek, pár évig talán még nem lenne nekik megterhelő két lakást felügyelni, de utána?

- Ebben bizony neked van igazad. A két hétben ezt is le kell meccselnünk. Remélem, apu segít majd anyut meggyőzni. Na, de térjünk át rád. Nagyon hallgatsz a családotról.

- Mert elkeseredésemben nem velük foglalkoztam, nincs előrelépés.

- De gondolom nem változott az elképzelésed, a nagyikádat fel kéne keresned.

- Legfeljebb keresnünk, de eddig tényleg nem ez volt a gondom.

- Mit szólnál hozzá, ha a tavaszi szünetben ez lenne az egyik programunk?

- Nem tudom. Arcsikám, kicsit meg akarok nyugodni. Élvezni szeretném a megtalált boldogságunkat. Fogalmam nincs, mit vállalunk azzal, ha felkeressük a családot. Én még idegileg sem, lelkileg sem vagyok felkészülve újabb bonyodalmakra. Nekem csak úgy, mint neked, most te és a babánk a legfontosabb. Kizárólag rátok szeretnék koncentrálni.

- A legszebb zene füleimnek minden szavad. Maradjunk annyiban, nem söpörjük szőnyeg alá a dolgot.

- Egyetértek az előttem szólóval - bűjt hozzá hízelegve.

Szombaton Artúr meghívta Csongort. Hármasan beszélgették át a délutánt. Amikor Babett látta Artúr töprengő arcát, ráérezett, olyan témát szeretne felvetni, aminél jobb, ha ő nincs jelen. Elnézést kért, és kiment a konyhába Angélának segíteni. Artúr gyorsan kapott az alkalmon, és Csongornak szegezte a benne kavargó kérdést:

- Ne értsd félre a kérdésem, nem féltékenykedésből lennék rá kíváncsi, megbízom Babettkében, pusztán nem tudom elképzelni, ha kicsi korotokban annyira szerettétek egymást, és szemmel láthatóan most is a szokványosnál jobban ragaszkodtok egymáshoz, a gyerekkori vonzalom benned is barátsággá alakult?

- Őszintén mondom, örülök, hogy nem nekem kellett felvetnem a témát. Előtted különösen nem akarom megjátszani magam. De mielőtt bármit mondanék, megkérdezem, mit tudsz a múltamról?

- Az említetten kívül tudom, hogy Babettke évekig nem tudta feldolgozni a hirtelen eltűnése az életéből; sokat mesélt az apukád hivatásából adódó életkörülményeitekről, aminek következtében bejártatok a fél világot.

- Akkor folytathatom onnan, hogy végre hazatelepültünk. Apu kijelentette, belefáradt az országról országra, földrésről földrésre való költözködésbe, itthon szeretne lehetőleg olyan nyugdíjas állást kapni, ami független a politikától. Úgy néz ki, sikerült, ami viszont Pesthez köti őket. Mátyásföldön vettek akkora családi házat, hogy az öcsi is, én is tervezhessük oda a jövőnket. Én a budai körzetben lettem erdőmérnök. Rövid idő alatt ráébredtem, azok a túlzottan beépített, erdőnek csúfolt ligetszerű valamik nem nekem valók. Engem a valódi erdők vonzanak a vadregényességükkel, természetességükkel együtt. Közben a nagyfi lerobbant, és már nem tudott magáról gondoskodni. Anyuék minden meggyőző erejüket bevetették, hogy költözzön hozzánk, de mivel erről hallani sem akart, nekem kapóra jött a dolog, vállaltam, odaköltözöm hozzá, ápolom őt. Mielőtt apu észbe kaphatott, megvétőzhatta volna, intézkedtem, helyezzenek át a Bakonyba. A kérésem örömmel fogadták. Egy hét sem kellett hozzá, mehettem. Elsőként a volt osztálytársaimat kerestem fel, hogy mielőbb barátokra találjak, beilleszkedhesek a gyerekkori környezetembe. Legbátortalanabbul, a nekem legfontosabb személyt, Babinkót környékeztem meg. A gyerekkori vonzalmam ugyanis lelkem mélyén őriztem. Félttem szembesülni azzal, amivel végül muszáj volt, ő közben elkötelezte magát. De mielőtt bármit megtudhattam róla, megvallottam neki, amit most hallani fogsz: Ő volt az egyik fő ok, amiért úgy döntöttem, feladom a budai állásom, visszaköltözöm Bakonyvára. Jól esett, amikor úgy reagálta le, kár, hogy nem két évvel előbb tettem. Fájt, hogy elkéstem, mert ha azonnal ide jövök, ő ma már a nejem, és talán az első babánkat tologathatnánk boldogan a mindkettőnk által kedvelt parkban. Ezzel szemben az első találkozásunkkor fel kellett mérnem, ő az irántad érzett szerelemhez kötelezte el magát, akkor is, ha tévesen bár, de úgy tűnt, reménytelenül. Eldöntöttem, tiszteletben tartom az érzését, férfiként addig nem közeledek hozzá, amíg ő meg nem teszi felém az első lépést, de a barátságát mindenáron megnyerem magamnak. Nem tudom, mennyire vagyok követhető, de fontosnak érzem a közelségét, akkor is, ha közvetlenül nem lehetek az élete része.

- Átérzem, miről beszélsz. Tisztában vagyok vele, aki egyszer megszereti őt, nem tud szabadulni tőle, de szerinted tartós lehet egy ilyen barátság?

- Esetünkben igen. Jól ismerem Babinkót. Apám révén bejártam a fél világot, de keresve sem találtam nála makulátlanabb, hűségesebb hölgyet. Tisztában vagyok vele, ha nem tartom be szigorúan az általa szabott játékszabályokat, csak veszíthetnék rajta. Mindemellett igaz az is, nagy szerencsém, hogy nekem két szerelmem van: ő és az erdő. Ez utóbbit részletesebben, mint tettem, nem ecsetelhetem. Babinkóval kapcsolatban még annyit, hidd el, nagy szüksége volt rá, hogy ne maradjon magára. Nem akarom jobban dramatizálni a helyzetet, mint amilyen volt, de voltak napok, amikor bizony attól kellett tartani, nehogy maga ellen forduljon. Szeretném, ha hitelesnek vennéd szavaim, rajtatok kívül én örülök a legjobban, hogy ismét együtt vagytok, mert Babinkónak csak így lehet boldog élete.

- Hmm. Kezdelek benneteket érteni. Neked Babett és az erdő, neki te és én vagyok a szerelme annyi különbséggel, hogy hozzám nőként is ragaszkodik.

- A vonzalmunkat nem lehetne ennél pontosabban megfogalmazni.

2.

Amikor jó idő elteltével Babett visszament a szobába, leplezett kíváncsisággal fürkészte mindkettőjüket. Megnyugodott, mert egyikükön sem tapasztalt semmiféle feszültséget, rossz-kedvet. Mosolyogva néztek rá mindketten. Csongor Babetthez fordulva törte meg a csendet:

- Mikor és hogy szándékozol hazajönni?

- Holnap ebéd után, a kora délutáni busszal.

- Ez az, ami aggaszt - szólt közbe Artúr -, mert többszörösen sem szeretném, ha hosszú órákig kéne buszoznod.

- Szerintem sem lenne szerencsés - szólalt meg Csongor. - Gondolj bele, Barát doktor úr a széltől is óvott az influenzajárvány miatt, ami közel sincs még lefutóban.

- Jó-jó, ez igaz, de hétfőtől tanítok, ott is közösségben leszek.

- Akkor is az a véleményem, készakarva ne keressük a bajt - mondta elgondolkodva Artúr. - Azt hiszem, taxi lesz a jó megoldás.

- Egyetértek vele. Babinkó, elfelejtetted, hogy a rendelkezésedre bocsátott taxiszolgálat oda-vissza érvényes? - kérdezte nevetve Csongor, hol a lányra, hol Artúrra nézve, majd neki szánva szavait folytatta: - Hogy te is képpen lehess: amikor Pestre jött, eltökéltem, én hozom el. Igaz, tudta és beleegyezése nélkül szervezkedtem. Nem kis munkámba került két hölgyet megnyerni az elképzelésemnek. A nagyikám, akit egy percre nem lehet magára hagyni, ugyanis Pestre utál jönni, - ezért őt a megjátszott, hatalmas honvágyammal győztem meg. Mivel tudom, hogy a kis hölgy - mosolygott Babettre -, a szívességeket nem akarja elfogadni, őt játékosan csaltam busz helyett a kocsimba. Nos, ennyi magyarázkodás után, a véleményetek?

- A csaknem két órás beszélgetésünk meggyőzőtt, tőled nem kell féltennem Babettet, nincs ellenvetésem a szolgálatod ellen.

Babett hallgatott, engedte, hogy a két férfi egyezkedjen egymással, mert volt benne némi szorongás. Kínosan kerülni akarta a nézeteltéréseket, nehogy a Csongorhoz fűződő barátságuk lássa kárát.

- Nos, Babinkó, a te véleményedre is kíváncsi lennék.

- Lehet nekem olyan, amikor eleve le vagyok szavazva?

- Lehet, kicsim, de most fő a biztonságod - simogatta meg az arcát Artúr.

- Aranyos vagy - nézett rá mosolyogva -, de akkor szeretném kihasználni a lehetőséget. Hazautazás előtt menjünk el Ibolyka nénihez, mert nem akarom őt sem megsérteni.

- Akkor kis átszervezéssel úgy lehetne megoldani - vette vissza a szót Csongor -, benneteket elviszlek hozzá, és miután Artúrt hazahoztuk, vesszük fel a nagyikámat.

- Ne bonyolítsd túl! Szerintem Artúrral elmegyünk taxival. Pár órát úgyis ott leszünk. Megbeszélt időre hívjuk vissza érte a taxit, értem meg titeket.

- Te ismered Ibolyka nénit? - nézett Artúr Csongorra.

- Látásból igen, hiszen hozzá vittem Babinkót.

- Akkor nekem jobban tetszene a te variációd.

Ezzel köszöntek el egymástól. Este a lefekvéshez készülődve Babett nagyon komoly volt.

- Mondd csak, kicsi óvatoskodó szerelmem, mi a gondod? Merthogy valami nem tetszik, azt látom - vonta az ölébe.
- Nehezen tudnám megfogalmazni.
- Vagy inkább nem mered, ugye jól sejtem?
- Talán. Arcsikám, nem szeretném, ha félreértenél. Különbözőképpen ugyan, de mindketten fontosak vagytok. Boldogtalan lettem volna halálomig, ha téged elveszítelek Elvira miatt, de nem szeretném Csongort sem.
- Tudom, kicsim. Csongor meglepően őszinte volt velem, és nem tagadta el az érzéseit irántad. Meg kell állapítanom, kivételes személyiség a barátod, aki pontosan el tudja magát helyezni ebben a különleges hármasságban. Vedd komolyan, és higgy benne, nem fogok féltékenykedni. A hűségemben pedig vakon hiszek!
- Annyira édes vagy, szinte hihetetlen, hogy ennyire elfogadó.
- Nem vagyok elfogadó. Egy kisajátító, önző alak vagyok, de amint Csongor megfogalmazta a pozícióját, tisztában vagyok azzal is, te felhőtlenül boldog akkor lehetsz mellettem, ha magadénak tudhatod az ő barátságát is. A mi szerelmi háromszögünk nem szokványos, talán több ilyen nincs is, de meglátod, működni fog, mert Csongornak mellettünk megmaradhat az Erdő, nekünk meg az oly fontos magánéletünk.
- Szerencsés vagyok, hogy két ilyen megértő férfi vált fontossá nekem.
- Ha így érzel, akkor mosolygós arcot kérek végre!

*

Vasárnapra Babettékkal együtt Ibolyka meghívta ebédre Csongort is. Vidám beszélgetés közben fogytak az ízletes fogások. Mindenki örült, hogy Babett tragédiája happy enddel végződött. Négy órakor a lány vetett véget a kellemes délutánnak:

- Ibolyka néni drága, nekünk indulnunk kell, hogy ne túl későn érjünk Bakonyvárra Csongor nagymamájával.
- Persze-persze, de olyan ritkán lehetsz nálunk, nehezen engedlek el, kicsi virágszálam.
- Most már Ibolyka néni lenne a sor, hogy meglátogasson bennünket. Még nem is tetszik tudni, milyen körülmények között élek - azaz nemsokára élünk - Artúrral.
- Ó, drága kislányom, örülök, ha a kapuig ki tudok csoszogni. Buszoknak arra a magas lépcsőire talán fel sem tudnék lépni.
- Arra lehet, hogy nem, de Arcsi kocsijába sokkal könnyebb beülni - puszilta meg nevetve Babett.
- Jól van, angyalkám, akkor, ha élek még, a nyáron meglátogatlak benneteket.

Artúrékhoz érve, Babett bekísérte a lépcsőházba a vőlegényét. Behúzódtak a lift melletti kis zugba, összeölelkeztek.

- Ugye nem felejtetted el, én kicsi kakukkos óráim, hogy a telefonod mindig fogadókész legyen?
- Nem, de ugye te sem, hogy hívhatsz bármikor a suliban is?
- Nem, itt vannak bebiflázva a szünetek a fejemben.
- Péntekhez egy hétre repülök hozzád. Látod, már két hét sincs addig.
- Meglátod, mire ismét jössz, már a régi, egészséges vőlegényed vár - simogatta, puszilta, ahol érte.

- Erre vágyom a legjobban.
- Teljesíteni fogom. Össze tudod kapcsolni a laptopod a kamerával?
- Jól megfigyeltem, mit hova kell dugdosnom.
- Nana, kis huncut, dugdosnom csak nekem szabad - szorította magához.
- Amire már nem csak én, de a kicsi babánk is nagyon vágyik.
- Imádom őt! Minden este mesélni fogok neki, addig is, amíg nem lehetek ott veletek.
- Megyek, édeském, tényleg nem lenne jó a nagyival későn hazaérni.
- Jó, elengedlek, de a csókod hadd érezzem még egyszer az ajkamon!

Szorosan összeölelkezve csókolóztak. Babett megvárta, amíg Artúr felér a lifttel, csak utána ment vissza a kocsihoz.

- Bocsika, hogy megvárakoztattalak, mehetünk - ült be Csongor mellé.

Csongor mosolyogva legyintett a kezével, és indította a motort. Babett lehúzta az ablakot, és addig integetett az erkélyen álló Artúrnak, amíg el nem tűntek a látószögéből.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET VÉGRE ITTHON!

1.

Babett gyerekes izgalommal ment hétfőn az iskolába. Kicsitől nagyig mindenki örömmel fogadta. Szerdán a suliból kijőve kivirultan sétált át a napsütésben ragyogó parkon, miközben Artúrral beszélgetett telefonon. Egyszer csak a semmiből ott termett Csongor. Babett kihangosította a telefont:

- Hellóci, Babinkó, bocs, hogy rád török, de rettenetesen kell sietnem.
- Szia, csak nem valami baj van?
- Baj nincs, de gondom az akad. Ráérnél egy-másfél órára?
- Természetesen, mit kéne tennem?
- Át kéne jönnöd hozzánk. A szomszédasszonyom, akire a nagyit hagyom, amikor dolgom van, kórházba került. Nekem pedig le kéne ugranom Királyvárra, átvenni a holnapi eligazítást.
- Arcsikám, hallottad Csongort?
- Igen, és a legtermészetesebb, hogy te vigyázz a nagymamára.
- Édes vagy. Akkor mehetünk hozzátok - nézett Csongorra.
- A házad előtt parkoltam le.
- Most ki van a nagyiddal?
- A kollégám, aki értem jött.

Visszasiettek Babett lakásához, beültek a kocsiba. Artúr végig ott volt a telefonban, amíg Csongor körbemutatta Babettnek a házat. Elmagyarázta, mire számíthat a nagymamával kapcsolatban, mit tegyen, ha fájdalmai vannak, mit, ha csak nyűgösködik. Elköszöntek, beültek a kocsiba, és mint a szélvész robogtak ki az utcából.

- Elköszönök, Arcsikám, foglalkozom a nagyival. Amint megjön Csongor, hívlak.
- De ugye nem azért, mert attól tartasz, hogy féltékenykedni fogok?
- Nem drága, csupán azért, hogy legalább hangilag velem légy. Öllelek, csókollak!
- Tenném én is, kilenc nap múlva teszem is! Csóközön egyetlenem!

Babett leült a néni mellé. Meg sem kellett szólalnia, mert folyt a néniből a szó. Úgy átbeszélgették Csongor távollétét, észre sem vették, hogy közben megérkezett, az ajtóban állt, és őket figyelte. Babett valamit mutatott a néninek, akkor vette észre.

- Hát te mióta állsz ott? Nem tudod, hogy csúnya kihallgatni mások titkait?
- De igen, tudom tanár néni kérem, bocsánat! Csak olyan jól elvoltatok, nem akartam megzavarni az idillt.
- Na jó, ez egyszer megbocsátva, de vigyázz, mert ilyesmiért a diákjaim szigorú megfedésben részesülnek - nevette el magát.
- Igenis, máskor ígérem, jó leszek. Megkínálhatlak valamivel?

- Aranyos vagy, szívesen elfogadnám, de haza kell mennem. Huszonöt dolgozatjavítás vár még rám.
- Na, akkor áthívom Pötyikét, és hazarepítelek.
- Rendicsek, én meg értesítem Arcsit, hogy indulok haza.

*

Másnap reggel Csongor telefonja ébresztette Babettet.

- Babinkó, baj van, nagy baj. Képzeld el, ébreszteni akartam a nagyit, de ki volt hűlve. Éjszaka átsuhant a túlpartra - mondta rekedten.
 - Te atya ég! Hogy lehet ez, tegnap még olyan jókedvű volt.
 - Felfoghatatlan nekem is. Kihívtam az orvost, megvizsgálta, azt mondta, rohama volt, ami ezúttal a szívét támadta meg, de nyugodjak meg, nem szenvedett, álmában történt.
 - Szokott neki rohama lenni?
 - Igen. Ez a betegségének egyik tünete. Olyankor nem volt magánál, rémeket látott, össze-vissza kiabált. Most biztos, hogy csendben volt, mert sokszor felébredtem, átnéztem hozzá. Mintha megéreztem volna a bajt. Megyek drága, intézkedni, csak értesíteni akartalak.
 - Fogadd őszinte részvétem. Hol fogjátok eltemetni?
 - Felhívom anyuékat, a döntés az ő kezükben van. Szia!
 - Szia. Hívj majd, hogy mit intéztél.
- Amint lenyomta a gombot, megszólalt a Török induló:
- Szia, Arcsikám, drága! Szomorú napra virradtunk. Épp most értesített Csongor, hogy éjszaka meghalt a nagyikája.
 - Szia, drága kincsem! Te jó ég, szegény srác!
 - Csongornak nem mertem mondani, mert nagyon szerette őt, de mindkettőjüknek így lesz jobb. Az az állapot, amiben mostanában volt, már nem nevezhető életnek.
 - Ez igaz lehet, de eddig mégis csak volt valaki, akiről gondoskodhatott.
 - Nem elveszett srác, attól nem tartok, hogy nem találja fel magát.
 - Veled mi van, egyetlenem, hogy érzed magad?
 - Remekül. Újjászülettem, amióta ismét mellettem vagy.
 - Hát még milyen jól leszel, ha már testközelben lehetek. Érzel magadon látható vagy fizikai változást?
 - Fizikait nem. Azt hiszem, jó hatással van rám a lelkiállapotom javulása. Látható? Bocsika, nem szoktam magamat nézegetni - nevette el magát -, de ha bekapcsolod a Skype-od, megmutatom - kapcsolta be ő is a laptopját.
 - Igen-igen, ahogy elő van írva, nőttek a drága bimbóid, nőttek bizony. Erre voltam kíváncsi. Ó, hogy egyem meg őket!
 - Nana, csak lassan, mert arra a babánknak is nagy szüksége lesz ám!

- Szerencséje a kis drágának, hogy rá soha nem irigykednék, de nem szívesen gondolkodom rá, hogy jó időre le kell mondanom az édes játékaimról. Muti a hasikádat! Jaj istenem, miért vagy tőlem olyan nagyon messze? Édesen gömbölyödik. Szinte látom, hogy pisil a kis gézen-gúzunk. Tudod, hogy már tizenkettő és fél centiméter?

- Tudom, mint ahogy azt is, hogy szorgalmasan figyeled az ábrákat.

- Naná, és nem csak azt. Azontúl, hogy elolvastam mindazt, amiket itt hagytál, jócskán hozzá-olvastam a neten. Sőt, vettem két remek, idevágó könyvet is. Mire veled lehetek, kész nőgyógyász leszek. Orvoshoz sem kell menned, én foglak naponta többször is megvizsgálni. Isteni lesz!

- Majd jól megkarmol ott, ahol nem szeretnéd - nevetett.

- Mivel nincs belső manikűrösöd, bizony lesz mivel, de alig várom, hogy apró körmöcskéivel csiklandozzon, és a kezemmel érezhessem őt! Addigra újabb négy centit növekszik, és komoly nyolcvanöt grammot fog nyomni. Sőt, pontosan tudhatjuk, hogy pindurka Babetke vagy Artúrka őbabácskája fejlődik odabent. Drága-drága kincsem, örült lassan, ólomlábon járnak a napok. Még szerencse, hogy amikor nem a suliban vagy, hallhatlak, láthatlak.

Artúr szorgalmasan végezte a súlyzógyakorlatokat. Rengeteget gyalogolt, lépcsőzött. Ennek eredményeként sokat erősödött, aminek Babetten és rajta kívül Pányvási főorvos örült legjobban, hiszen orvosi bravúrnak érezte betege teljes felépülését. Úgyhogy az utolsó vizsgálaton lapulevelet kötött a talpára, mehetett haza. Egy hónap pihenés és akklimatizálódás után munkaképesnek nyilvánította. Fűzöt óvatosságból már csak akkor kellett viselnie, amikor komoly megterhelésnek tette ki gerincét.

2.

Mivel Csongor a temetéssel, szüleivel, a munkahelyi gondjaival volt elfoglalva, Artúr úgy beszélte meg Babettel, csütörtökön a délutáni busszal megy érte. Szerdán este azonban Csongor hívta Babettet:

- Hellóci Babinkó!

- Szia, Gori! De örülök, hogy hívsz és végre hallhatunk rólad. Artúrral beszélgetek Skype-on, kihangsítalak. Mi van veled?

- Már-már kezdtem egyenesbe hozni az életem, amikor kellemetlen dolog történt. Honnan is kezdjem, hogy megértsd... Talán onnan, rettenetesen felpörögtek körülöttem az események. Ne vegyétek zokon, hogy ezekkel traktállak benneteket, de muszáj magamból kibeszélni, mert robbanásig feszült vagyok.

- Hallom a hangodon. Mesélj, hogy megnyugodhass! - bízta Babett.

- Szóval - fogott bele olyan hatalmas lendülettel a történetébe, hogy közben levegőt is alig vett -, a nagyikám halála úgy felforgatott a családban mindent, teljesen megfeledkeztem az ügyről, azért nem említettem még nektek sem a fejleményeket. Beszéltem neked az első találkozásunkkor, tettem kísérletet párkapcsolat-teremtésre, de egy gyerekkori szerelem miatt nem jött össze - mosolyodott el. Hogy a szavaiddal éljek, egyik próbálkozásom kapcsán válhatok áldozattá, mert abban volt olyan kapcsolat az illetővel, amiből kis utód jöhetett létre, és állítólag megtörtént. Franciaországban, egy még egyetemista diplomata palántával ismerkedtem meg. Pár ártatlan Szajna-parti séta elég volt hozzá, hogy belém bolonduljon. Aranyosan, de céltudatosan elcsavarta a fejemet. Engedtem a bájos erőszaknak, felmentem a lakásába,

hogy megmutassa a „bélyeggyűjteményét”. Ott azonban sajnos, több történt, mint szabad lett volna. Ezt azért mondom így, mert érzelmileg nem igazán érintett meg a kishölgy, amit finoman, de érzékeltettem vele. Megbeszéltük ugyanis, az effajta intimitást kizárjuk a kapcsolatunkból. Találkoztunk még párszor, de belátta, nincs esélye nálam. Száz szónak is egy a vége, nem az utolsó találkozó volt, amit akként zártunk le. Még a nagy halála előtti este felhívott telefonon, amivel igencsak meglepett, mert az elérhetőségem senkinek nem szoktam kiadni. Mindjárt rá is kérdeztem, hogy talált rám? Közölte, nem volt egyszerű. Jó ideig Párizsból próbálkozott nyomomra jutni, sikertelenül. Be kell vallania, félt megtenni az utolsó lépést, amire végül csak rákényszerült, egy időre áthelyeztette magát Budapestre. Egy hónapja érkezett. Kis segítséggel felkutatta az összes erdőséggel kapcsolatos intézményt. Végül a Budai Erdőgazdaságban tudta meg, hova mentem onnan. Remegő hangon adta elő, kétszeres indoka volt rá, hogy tüvé tegye értem Budapestet. Könyörögve kért, vegyem őt komolyan, hallgassam végig. Egyik indoka, ami sajnos egyoldalú, jobban szeret, mint valaha. De a másik az indokoltabb. Tudnom kell, az egyéves kislány az együttlétünkéből fogant. Tiltakoztam ellene, de sírva vágott közbe: ne alázzam meg azzal, hogy valamiféle könnyűvérű szélhámosnak tekintsem őt. Higgyek neki, azért nem kerestem eddig, mert felejteni akart engem, de nem megy. Már ott tart, a kapcsolattartásnak bármilyen formáját elfogadja, csak ne taszítsam el magamtól őket. Mit mondjak, kutyául éreztem magamat. Végül csak kinyögtem, ilyesmit nem elég állítani. Mire még jobban sírt. Kérte, ne romboljak le magammal kapcsolatban benne mindent. Bizonyítéka van rá, hogy a kislány az enyém. Maradtak hajszálak a pulóverein, és talált mást is, aminek alapján megcsináltatta az apasági tesztet. Úgy éreztem, kelepcebe kerültem. Utolsó kapaszkodóm az volt, ha beleegyeznek, hogy Pesten is elvégeztessük a tesztet, nem zárkózom el tőle. Azonnal belement. Találkozni akart velem, de a nagy halálával kapcsolatos teendők ezt megakadályozta. Közben keresett, de mivel ingajaratban voltam Bakonyvár, Királyvár és Pest között, nem tudott elérni. A talaj a hétvégén forrósodott fel a talpam alatt. Vasárnap hívott, és közölte velem, ne bujdokoljak előle, mert a közös ügyünket meg kell beszélünk. Nem felejtettem el, hogy te a hétvégén mész ellenőrzésre és Artúrért, ezért péntek délutáni találkozóban egyeztem meg vele. Úgyhogy csütörtökön délután indulok, ismét felajánlva neked szolgálataimat, gyere velem. Mikor is van jelenésed a dokinál?

- Hellóka, Csongor, tényleg te vagy a vonal másik végén? - nevetett Babett - csakhogy néha levegőt is veszél... és szóhoz juthatok. Ilyen tempóban még nem hallottalak beszélni. Alig tudok magamhoz térni. Annyit azért felfogtam, leköröztél bennünket, előbb lettél apa, mint Artúr.

- Nem is tudom, reménykedjek ebben, vagy drukkoljak az ellenkező eredményért. Egy saját kisserác rendkívül csábító, de hát hozzá egy anyuka is tartozik.

- Annyira reménytelen esetnek tartod a személyét?

- Nem erről van szó... csupán szerelem nélkül senki mellé nem kívánom lekötni az életem.

- Ha a hölgy állítása cáfolhatatlan, valahogy mégis csak döntened kell - fűzte tovább a szót Babett.

- Az biztos, ha a kislány tényleg az enyém, mindenáron ragaszkodni fogok hozzá.

- Amellett, hogy magam részéről gratulálok, továbbra is vannak aggályaim. Elképzelés nélkül hátrányos helyzetbe kerülhetsz.

- A kisseráchoz természetesen fogadhatod az én gratulációm is - szólalt meg Artúr. - Alapos és higgadt fejjel kell átgondolnod, legfőképpen a kislány, de nem utolsó sorban a te érdekedet képviselve.

- Ez lesz a legnehezebb. Legnagyobb bajom, utálom, ha kész tények elé vagyok állítva. Nem tudom lenyelni a békát, miért nem avatott be még akkor, amikor döntéshelyzetben lehettem volna. Jó-jó, tett némi kísérletet magyarázatra, de gyengusnak tartom. Azért azt nem tagadhatom, a kicsivel szívesen találkozom. Na, de vissza hozzátok! Babinkó, nem válaszoltál a kérdésekre.

- Péntek reggel nyolckor.

- Akkor egyezzünk meg abban, holnap készülj úgy, hogy négykor a sulis előtt várlak.

- Én benne vagyok, sőt, örülök, ha Babettkének nem kell buszoznia - szólt közbe Artúr.

- Látom, megint le vagyok szavazva. Akkor nincs más, mint megköszönjem, és közöljem veled, a legdrágább jó barát vagy!

- Nincs mit köszönj. Egyébként mostanában, ha csak tehetem, hazamegyek. Anyám rosszul viseli a nagy halálát, aggódok érte. Rendkívül megterhelő a gyászos hangulat. Neked Babinkó, nem kell bizonygatnom, mennyire szerettem a nagymamámat, de az utóbbi időben már nem csak megterhelő volt az állandó saját és valaki jelenlétének biztosítása mellette, de kezdett a munkám rovására menni. Nekem márciustól több időt kell az erdőben lennem, mint itthon.

- Megértelek. Neked nem mertem mondani, de láttam, milyen erőn felüli feladatot vállaltál magadra a betegségével. De anyukád viszonyulása váratlan. Bár tudom, egy közeli családtag halála mindig megrázó, de az utóbbi két évet leszámítva, évtizedekig voltatok távol tőle.

- Talán éppen ez a baj, azaz az, hogy nem tudták rávenni, költözzön oda hozzájuk. Anyunak lelkiismeret-furdalása van, amiért nem ő volt mellette, nem ő gondozta. Azt mondja, amíg náluk volt, naponta hajtogatta, utoljára látják őt.

- Ez valóban nyomasztó, de a lelkiismerete tiszta lehet, nem rajta múlt, hogy így alakult. Ők nem rúghattak fel mindent épp akkor, amikor apukádnak végre sikerült jó állást kapnia.

- Ezt fuvolázom én is éjjel-nappal. Na mindegy, majd kijár hozzá a rákoskeresztúri köztemetőbe, és talán ettől megnyugszik. Én pedig attól nyugodnék meg, ha biztosítva láthatnám, néha-néha kilátogattok hozzám az erdei lakomba, mert őszig nekem tényleg gond lenne onnan szabadulnom.

- Ki fogunk. Gyönyörű helyen van a házad, Artúrnak is, nekem is jót fog tenni az erdei levegő, vircsaft, amit a madarak csapnak hajnaltól sötétedésig. Különben is imádom az erdőt járni, ami neked persze nem újdonság.

- Nem, és alig várom, hogy a társaságokban tehessem. Majd meglátod, milyen jót tesz a pindurka siklósi babának is.

- Te még nem is tudod, ha azon a napon születik meg, amikor ki vagyok írva, azaz augusztus huszonnyolcadikán, Artúrnak, neki és nekem egy napon lesz a születésnapunk.

- Ez igen! Drukkolok, hogy így legyen. Most pedig elköszönök, nem foglalom a drága időtöket, holnap négyre ott vagyok érted, sziasztok!

- Várlak, szia! - köszöntek el egyszerre Artúrral.

Pestre menet, Csongor furcsa beszélgetést kezdeményezett Babettel:

- Artúr előtt nem szeretném taglalni a témát, mert a világért nem akarom, hogy miattam gond legyen köztetek, de veled meg kell osztanom, hogy megnyugodhassak, mert itt feszül bennem a ki nem mondott vágy. Szóval érzelmileg teljes a zűrzavar bennem. Ne érts félre, szívből örülök, hogy visszatálatotok egymáshoz, mert tisztában vagyok vele, a te életed csak így lehet teljes és boldog. Nekem azonban titokban egész más elképzelésem volt. Amíg Artúr elő

nem került, reménykedtem benne, egyszer majd elfogadod, hogy részese lehessen a hasidban növekedő babucid nevelésének.

- Jesszus, Gori, mondd, mit mondhatnék erre? Valójában nem újdonság nekem sem az álmodozásod, hiszen célozgattál rá, de...

- Mit mondhatnál? Semmit, de akkor is jólesik, hogy tudd. Szeretek ábrándozni, terveket szőni magamban. Ha fiad lenne, biztos, hogy erdészt neveltem volna belőle.

- Nem lett volna reménytelen, hiszen tőlem is örökölheti az erdők szeretetét. Csuda izgalmas volt gyerekkorunkban kettesben járni a környéket.

- Akárcsak nekem. Volt miből tápláljam a reményem.

- Nem kell lemondanod az ábrándjaidról, most már az esetleges kisfiaddal szőheted tovább. Mit fogsz mondani Zsanettnek vele kapcsolatban?

- Nem tudom. Meg vagyok zavarodva. Artúr talán elfogadja a baráti jelenlétem az életekben, de félnék bonyolítani ezt a pozíciómat egy negyedik személy kapcsolódásával. Nem tudom mi lehet az elképzelése a jövőnköt illetően, de jó lenne kikecmeregni a kelepccéből úgy, hogy ő se legyen lelki sérült tőle.

- Női logikával gondolkodva, biztosan valamiféle együttélést ajánl majd.

- Ettől tartok én is. Mint nőtől ódzkodom, de ha jó édesanya, az esetben egy laza kapcsolat keretében talán lekenyerezhető lennék. Mindenesetre nem fogom elkapkodni a döntésemet. Szerinted zsarolás lenne, ha a kisfiún keresztül kötnék vele kompromisszumot?

- Mire gondolsz pontosan?

- Valami olyasmi megoldást tudnék elképzelni, novembertől áprilisig velem, az év másik felében vele lenne a kissrác. Ezt nem kategorikusan gondolom, mert rendszeres kapcsolattartást képezek el a fiammal egész évben. Tehát valamilyen szinten Zsanettet sem zárnám ki az életünkől. Egybe viszont biztos vagyok, ha visszaköltözik Párizsba, a fiam marad velem. Egy fiúgyereknek apja mellett a helye.

- Részben remek gondolatnak tartom, mert közben észrevétlenül is összehozhatnának valamelyest Zsanettel, de az elképzelésed végével a helyedben én nem mételyezném a hangulatot köztetek.

- Örülök, hogy megbeszélhettem veled, és megvilágosodhattam női szemmel nézve is az elképzelésemet illetően. Hh - sóhajtott mélyet - beértünk Pestre. Artúr a lakásában vár vagy a szüleinél?

- A lakásában, Báthory utca negyvenben.

- A szülei merre laknak?

- Zuglóban, de hogy milyen utca, azt nem tudom.

- Sajnos itt ér véget a mi kis idillünk - állt meg a ház előtt, ahol Artúr sietett eléjük.

3.

Fönt a lakásban Artúr csupa jó hírt közölt Babettel. Amíg a lány hozzá igyekezett, végleges álláspontra jutott a szüleinek:

- A kertvárosszerű környezetet sajnálnák otthagyni, de a nagy lakás sem vonzza őket, úgyhogy el lesz adva. Az eladással apa foglalkozik.

- Ennél ragyogóbban nem egyezhettetek volna meg.
 - Szerintem sem. De ami még ennél is öröndetesebb, és meglepinek szántam neked, felkeresztet a bakonyvári főnököm. Az állapotom érdekelt, mert nem mondott le az elképzeléséről.
 - Te leszel a főnök? Biztosan? Egészen biztosan? - kérdezte mámoros boldogsággal.
 - Gáncsik Robi is, de főleg én reménykedem benne. Tőlem a központunkba ment, ahol a vezérrel és miniszterhelyettessel rendezik a dolgot. Engem írásban fognak értesíteni.
- Babett azt sem tudta, hogy örüljön a hírnék. Karját szorosan Artúr nyaka köré fonta, összevissza pusztította. Artúr karjába emelve vitte a hálósobába, ahol órákig örvendeztek, hancúroztak az ágyban.
- Arcsikám, drága Arcsikám, élsz még?
 - Még csak most élek igazán. Hogy van az én imádott szerelmünk gyümölcse?
 - Ragyogóan, csak táplálékhiányban szenved.
 - Ó, persze, mert a szülei egyik ünnepet pecsételik a másik után. De nem fog éhen halni, mert finom ebédkével vártalak benneteket, akkor is, ha ebből estebéd lett - mentek ki a konyhába. - Bár a nagykája is besegített, mert a főételt ő, a leveskét én készítettem el - tette oda melegedni.
 - Ez igen! Már is isteni illatok terjengenek. Csak nem át akarod venni a szerepemet? - ölelte át Artúrt.
 - Azt nem ígérem, hogy egyértelműen, de kettőnkön csak nem fog ki az a komisz háztartás, ami vár ránk. Csongorral végül is miben egyeztünk meg? Olyan izgalom volt bennem, rajtad kívül képtelen voltam mással foglalkozni.
 - Szombaton délelőtt hív, hogy megbeszéljük, mikor szándékozunk hazamenni - mondta nevetve.
- Pénteken várt rájuk az újabb jó hír: Babettnek csak akkor kell jelentkeznie, ha valami gond lenne. Különben a szülés előtt egy héttel várja az orvos ellenőrzésre. Azt a napot Artúr szüleinél töltötték. Szombaton reggel Ibolyka nénihez mentek. Csongor telefonja ott érte őket.
- Hellóci, Babinkó!
 - Szia, Gori! Jól hallom, kedved szerint rendeződtek a dolgaitok?
 - Amennyiben az apasági tesztet megcsináltattuk. A továbbiakban az eredmény értelmében folytatjuk.
 - Addig nem is találkoztok?
 - Bár Zsanett szeretett volna, de én hátrítottam. Sajnos lehet, hogy elkövettem egy nagy hibát. Amikor ugyanis megláttam a már nagy valószínűséggel fiamat, elkapott a hév. Csodálatos kiskölyök. A kis pofija csupa mosoly, a szemecskéi ragyognak, szeretetet sugároznak. Amint Zsanett nyújtotta, kézzel-lábbal kapálózott felém. Ettől Zsanett magabiztossá vált, túlzottan is, amivel még jobban elbizonytalanított. Rámenős, már-már erőszakos hangnemben beszélt velem. Ezzel bizony nem lopta be magát a szívembe.
 - Nem is avatott be a további elképzelésébe?
 - Nem. Csupán annyit mondott, szeretné, ha előállnék én is valami értelmezhető ötlettel a folytatást illetően.
 - És elő fogsz azzal, amit nekem mondtál?

- Elő, de még agyalok rajta. Utálom, ha kész tények elé vagyok állítva. Nem szeretném, ha a további életem kényszerpályára szorulna. Ti jutottatok valami konkrétumra?

- Igen. Felülünk akár délután indulhatnánk.

- Rendicsek, akkor négykor a taxiszoigálat előáll, és a ház előtt vár benneteket.

*

- Otthon, édes otthon! Csakhogy végre itt lehetek! - lépett be Artúr Babett a közös otthonukká lett házba.

- Szinte el sem hiszem, hogy ez igaz! - ölelte át Babett boldogan.

- Igaz, drága kincsem, olyannyira igaz, hogy Pestre is csak orvosi ellenőrzésre és látogatóba kell ezentúl mennünk - mutatta a nevére szóló levelet, amit ő emelt ki a postaládából.

Átfutva, örömmel nyújtotta Babettnek. Ő olvasta fel hangosan azt a részt, ahol az intézet igazgatója arról értesítette, a budapesti központban őt nevezték ki október egytől a bakonyvári egység vezetőjének. Artúrra nézve, elfutotta szemét a könny. Artúr karjába emelte, úgy csókolta le arcáról.

- Édeske, tegyél le, ne kísértsd a sorsot!

- Megmondtam, egészségesen térek ide vissza. Ne aggódj, a gerincemnek éppúgy édes teher vagy, mint nekem. Láthattad, hazafelé majdnem végig én vezettem, és még csak fáradt sem vagyok. Isteni volt ismét volánnál ülni.

- Annyira boldog vagyok ezért is, meg azért, hogy tényleg otthonodnak tekinted az otthonom, és már a munkahelyeden is ezt a címet adtad meg.

- Nálam boldogabb nem lehetsz, mert olyan ember nem létezik kerek e világon. Hát persze, hogy ezt adtam meg, mivel hogyha kidobsz, a hajléktalanok kenyérére kárhoztatsz, mert a volt tartózkodási helyemet felmondtam.

- Helyes, tehát nem marad más hátra, mint szót kell fogadnod nekem - puszilta meg.

- Parancsára, hölgyem, amíg élek, hű szolgája leszek! Várom, mit teljesíthetek?

- Ugye, nem vennéd a lelkedre, ha a babád a nagy-nagy boldogságunk áldozatává válna?

- Amennyiben?

- Amennyiben nem örömködhethük át a vacsoraidőt, mert szegényke éhen hal. Úgyhogy mars a konyhába, nézzünk szét a hűtőben, mivel vigasztalhatnánk meg őt! Nézd - tette kezét a hasára -, érzed, hogy dübörög, követelőzik?

- Érzem, és hálát adok az égnek, hogy itt az én drága kakukkos órám, aki helyettem is árgus szemekkel figyeli az idő múlását - csókolta boldogan.

Zuhanyozás után lefeküdtek. Babett vőlegényéhez bújtt:

- Mit szólsz hozzá, kérsédnek megfelelően, máris elintéztam az önkormányzatnál, hogy a hűsvét előtti héten az anyakönyvvezető elé vezethess.

- Azaz két hét, és a feleségemmel fekhettek, kelhettek?

- Bizony-bizony, ha addig meg nem gondolod magad - ölelte át nevetve.

- Még hogy én?! Hű a mindenedet! Ha most nem a babánkat várnád, jól elfenekelnélek - simogatta nevetve.

- Ezt jó tudni. Akkor, amíg ketten vagyunk, jól kirosszalkodhatom magamat.

- Ki, de amit utána kapsz, azt nem rakod a kirakatba - vonta magához.
- De nem ám, mert utána még jó pár hétig leszek védett - huncutkodott.
- Remélem, ez fog inspirálni újabb és újabb babaprojektre.
- Nem csak ez, de komolyra fordítva a szót, nem is mondtad, mi a véleményed Csongor új helyzetéről.
- Nem tudom, hogy fog dönteni... sőt, van-e jó döntés esetében.
- Te hogy döntenél?
- Fogalmam nincs. Fontos, talán a legfontosabb ebben az esetben a másik fél viszonyulása, hozzáállása. Őszintén szólva, nem vagyok benne biztos, hogy jó megoldás a kicsinek a két-lakiság.
- Kényszerhelyzet kényszermegoldást szül. Szerintem iskolás koráig nem rossz elképzelés, legalább kiszámíthatóság van a kicsi életében. Jónak tartom azért is, mert hatéves korában könnyebben tud majd dönteni, hogy anyunál vagy apunál akar többet lenni. Fhhúú, de ciki! Tudom, miért nézel így, mi jár a fejedben. Velem kapcsolatos, ugye?
- Igen, és játszunk el parányit a kérdéssel.
- Nézd, Csongornak abban igaza volt, ha ő azonnal Bakonyvára jön, mi ma már egy pár vagyunk. Ha két év után kerülök vele ilyen helyzetbe, biztos, hogy mellette maradok. Ellenem nem vétett a párizsi kapcsolatával, és ha ő úgy dönt, hogy magához veszi a kisfiát, vállalom. Én komolyan gondolom az eskümben kimondott jóban-rosszban-t.
- Bocs, de belém bújt a kis ördög... hogy döntenél...
- Bár az esetünk nem ugyanaz a történet, mert házasságkötés előtt kerültem volna döntési helyzetbe, de Elvira-mentes megoldás esetén nehezen tudom elképzelni, hogy ne vállaltam volna a gyerekedet.
- Köszönöm, ez jólesett. Azért örülök, hogy nem így történt. Bocs, de Csongor jelen esetében visszadobom a labdát, mit tennél te?
- A kisfiamhoz biztos, hogy ragaszkodnék. Egy anyától, aki ráadásul szerelmes belém, képtelen lennék elvenni. Azt hiszem, a lehető legegészségesebb kínálókozó kompromisszumot választanám. Nagy valószínűséggel belemennék a házasságba. Nem egy olyan kötetett, ahol csak az egyik fél szerelmes. Közös érdeklődés esetén, miért ne működhetne jól? Különben is, hol van az előírva, hogy a kisfiú kapcsán Csongor nem fog beleszeretni Zsanettbe. Tény, nehéz döntés előtt áll, nem hiába volt szótlán egész úton.
- Figyeltem én is. Szerintem vállalható lenne az elképzelésed. Kíváncsi leszek a döntésére. Mi mindenesetre remekül elrendeztük a jövőjüket - nevetett Artúr.
- Ezek után visszatérve magunkra, engem most jobban foglalkoztat a mi dolgunk. Arcsi, kiheverjük mi ezt a traumát valaha, amin az elmúlt hónapokban átmertünk?
- Miután mindent letisztáztunk, ami nehézséget jelenthetne a jövőnkben, ráadásul zökkenőmentesen, meglátod, olyan gyorsan, hogy észre sem vesszük, máris múlttá törpül ez a három és fél hónap.

VÉGE

2016. május 14.